

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN®

Special Edition

2
Roman

LYNNE
GRAHAM
Sevgi Kapanı

positively
+ pregnant

SUSAN MALLERY

İlk Randevu

HQN SE 2015/10

Special Edition

USA TODAY bestselling authors

SUSAN MALLERY - İLK RANDEVU

Crissy Phillips, on beş dakikadır bir restoranın otoparkında durmuş düşünüyordu. Nasıl olmuştu da buraya gelmeye razı olmuştu? Hayır, içeriye girmeyecekti. Girdiği takdirde kendini bağışlamış olurdu ki, bunu yapmaya hazır değildi. Aslında kendini bağışlaması için birçok nedeni vardı. Gençti, hatta çocuk yaştaydı. O dönemde yapılacak en doğru şeyi yapmıştı. Kendi yerinde başkası olsa o da aynı şeyi yapardı. O halde sorun neydi? Neden bunca yıldır kendini cezalandırıp duruyordu? Neden erkeklerle birlikte olmuyor, kendini mutlu edecek, eğlendirecek şeylerden uzak duruyor ve sadece çalışıyordu? Döndü ve restoranın girişine baktı. Ne zaman kendini cezalandırmaktan vazgeçecekti? Ya da vazgeçebilecek miydi?

LYNNE GRAHAM - SEVGİ KARMAŞI

Emily, doğum yapmasına çok az bir zaman kala, kocasının bebeğini elinden alacağını öğrenince, Duarte de Monterio'yu terk etmişti. Ancak çok gururlu bir adam olan Duarte, Emily'nin peşine düşmüş, izlerini bulduktan sonra da oğlunu ve karısını Portekiz'e getirmişti. Emily, kocasını hâlâ seviyordu ama içini kemiren şüpheden de kurtulamıyordu. Duarte, bunu neden yapmıştı? Karısını sevdiği için mi, yoksa sadece oğlunu sevdiği için mi?

HARLEQUIN
Special Edition

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
zorunlu değildir.

HQN SE 2015/10

ROMANIN KARATERLERİ

Crissy Phillips

Romanın kadın kahramanı, spor salonu işletmecisi

Josh Daniels

Romanın erkek kahramanı, doktor

Stacey

Josh'ın merhum eşi

Brandon

Crissy'nin oğlu

Emma

Brandon'ın kız kardeşi

Hope

Brandon'ın kız kardeşi

Abbey

Brandon'ın koruyucu annesi

Pete

Brandon'ın koruyucu babası

Noelle

Crissy'nin arkadaşı

Devlin

Noelle'nin eşi

Rachel

Crissy'nin arkadaşı

Carter

Rachel'in nişanlısı

Martv

Brandon'ın biyolojik babası

King Edward

Crissy'nin köpeği

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

CRISSY Phillips gönül yaralarının tedavisinde çikolata-ya, bunun dışındaki her sorun içinse egzersize ve ikinci şanslara inanırdı. Kendisi için değil, başkaları için. O yüzden de gidip onunla buluşmak yerine on beş dakikadır Kumquat Restoran'ın önünde bekliyordu. İçeriye girmek kendini bağışlamak anlamına gelirdi ki, henüz bunu yapmaya hazır hissetmiyordu.

Aslında bir sürü gerekçe düşünebilirdi. Gençti. O dönemde yapılabilecek en doğru şeyi yapmıştı. Şayet aynı şey arkadaşlarından birinin başına gelmiş olsaydı, gayet sakin bir havada kendi yaptığını yapmasını ve hayatına devam etmesini tavsiye ederdi. Niçin başka insanlara öğütte bulunmak o kadar kolaydı? Niçin başkalarının sorunları insana rahatlıkla çözülebilmemiş gibi gelirdi de, kendi sorunlarınız dünyanın en çetrefilli problemleri gibi görünürdü? Tanrım, ne diye bir restoranın önünde kendi kendisiyle konuşup duruyordu?

Crissy restoranın girişine doğru bir adım atar atmaz durakladı.

Yap şunu, diye kendi kendine çıkıştı. Yap şunu, yap şunu, yap şunu!

Çıkışması işe yaramayınca başını hafifçe arkaya attı ve yeni kesilmiş saçlarının ensesine dokunuşunu hissetti. Saçlarının arasındaki altın ve kıızıl tutamlara tam iki yüz dolar harcamıştı ve hem kesim hem de renk yüzüne çok iyi gitmişti. Yeni imajını insanların beğenisine sunmak istemiyor muydu?

Crissy kararsız kalmaktan, kendini güvensiz hissetmekten nefret ederdi. Başarılı bir kariyeri olan bir iş kadınıydı, tek tabancaydı. Karar vermekte zorlanmaz, bir kez karar verdiğinde de başarısızlığı lügatinden çıkarırdı.

Bu sadece bir randevuydu. Ne kadar ürkütücü olabilirdi ki? Gerçekten ihtiyacı olan tek şey...

Crissy düşüncelere dalmışken restoranın kapısı açıldı ve uzun boylu, yakışıklı genç bir adam dışarıya adım attı. Kıızıl kahverengi saçları Crissy'nin saçlarının rengine şaşırtıcı bir biçimde benziyordu. Kalın sık kirpiklerle çevrili gözleriye yağmur sonrasındaki yosun rengini hatırlatıyordu. Crissy hiçbir zaman kendisini duygusal biri olarak görmezdi ama yosun rengi gözlerle ilgili birkaç mısra hatırlamadan edemedi.

“Selam,” dedi genç adam gülümseyerek. “Yoksa beklediğim kişi sen misin?”

Bir film repliğini hak edecek bir soruydu. Crissy elinde olmadan gülümsedi. “Hayatım boyunca demeyi unuttunuz.”

Adamın gülümsemesi genişledi. Kol saatine baktı. “Aslında sadece on dakika oldu,” dedi. “Crissy sen misin?”

Gidip şeytanla buluşmak zorunda kalmamıştı. Kendisi gelip onu bulmuştu. Hoş Josh Daniels şeytan falan değildi. Aksine erkek kardeşinin ricası üzerine yardım etmeyi teklif eden

iyi bir adamdı.

“Selam Josh,” dedi Crissy. “Seninle tanıştığıma sevindim.”

Josh kaşlarını kaldırdı. “Memnun olduğumu hiç sanmıyorum. On dakikadır burada dikilmiş, içeriye girip girmeme konusunda bir karar vermeye çalışıyorsun. Doğrusu sorun ben miyim yoksa içinde bulunduğun durum mu, anlayabilmiş değilim.”

“Aslında...” Crissy, Josh Daniels’ın kapının önünde sersem gibi dikildiğini görmüş olmasına epeyce bozulmuştu. “Bir iç muhasebesi...”

“Yaşıyordun,” diye tamamladı Josh.

Crissy başını salladı. “Bu doğru.”

“Bitti mi?”

“Sanırım.”

“Güzel.” Josh restoranın kapısını açtı. “Masamız oldukça iyi bir yerde. Otoparkın harika manzarasına hâkim. Çok seveceksin. Hadi gel, o kadar da korkunç olamaz.”

Bu görüşmeyi kendisi istemişti. Öyleyse adamın peşinden gitmekten başka çaresi var mıydı? Crissy mecburen ısıltan aydınlatılmış mekâna girdi. Masa gerçekten de otoparka bakıyordu.

“Demek benim kendimle mücadelemi izlediniz,” dedi Crissy yerine yerleşirken. “En kötü anlarıma tanıklık etmiş oldunuz.”

Josh Daniels de iskemlesine geçti. “En kötü halin buysa pek çok insandan daha şanslısın demektir.” Arkasına yaslanıp Crissy’yi süzdü. “Durumun alışılmadık ve biraz tuhaf olduğunu ben de kabul ediyorum. O yüzden istersen biraz ağırdan alalım ve havadan sudan konuşalım. Ne dersin?”

“Olur. İtiraf etmeliyim ki, durumu oldukça iyi idare edi-

yorsun.”

“Çünkü çok iyi bir adamım. İnanılmaz zeki ve yetenekliyim de... Neyse, benden söz etmeyelim.”

Crissy güldü. “Evrendeki yerini gayet iyi bilen bir adamla tanışmak gerçekten de harika.”

O sırada garson kız elinde iki menüyle masaya geldi. Her ikisi de birer fincan kahve istedi. Yalnız kaldıklarında Crissy derin bir nefes aldı. “Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Pete ve Abbey her zaman son derece açık ve davetkâr davranırlar. Bense hiçbir zaman...”

Crissy tereddütle durdu ve alt dudaklarını hafifçe dişledi. Hayır. Gerçeği anlatacaktı, her ne kadar onunla ilgili hoş bir izlenim uyandırmayacaksa da.

“Kısa bir süre öncesine kadar Brandon benim için bir zamanlar evlatlık verdiğim hayali bir çocuktan başka bir şey değildi. Abbey telefonda ondan söz ettiğinde ya da bir mesaj yolladığında nasıl tepki göstereceğimi bilemezdim. Ondan uzak kalmak çok daha kolay gelirdi.”

Crissy garson kız kahveleri getirdiğinde sözlerine ara verdi. Kız fazla oyalanmadan gitti.

“Buraya sorun çıkarmak için gelmedim,” diye devam etti Crissy. “Sadece onunla tanışmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm.”

İçinden Josh’ın kendisiyle ilgili ne düşündüğünü merak etti. Acaba otuzuna geldiği için biyolojik saatinin zorladığına falan mı kanaat getirmişti? Adamın yüzünü dikkatle inceleyip ne düşündüğünü çıkarmaya çalıştı ama insanın içine huzur veren gözlerinden düşüncelerini okumak mümkün görünmüyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu daha fazla dayanamayıp.

“Bebeğini evlatlık verdiğin için kendini epeydir yiyip bi-

tirdiğini. Kaç yaşındaydın, on yedi falan mı?”

On yedisinde hamile kalmıştı ama doğurduğunda on sekizindeydi. “Liseyi yeni bitirmiştim,” dedi başka ne diyeceğini bilemeyerek. Acaba adamı azarlaması, bağırıp çağırması için yönlendirse miydi?

Gerçi haklıydı. Kendisini yiyip bitirmişti. Kolay yolu seçtiği için. Çocuğunu kendisi büyütmek varken, planladığı hayatı yaşamayı tercih etmişti. Gerçekleri hangi açıdan düşünürse düşünsün, kendisine saygı duymayı başaramıyordu.

Josh onu süzmeyi sürdürüyordu. “Abbey’nin çocuğu olmuyor. Bunu sana anlatmış olmalı.”

Crissy başını salladı. “İlk tanıştığımızda. Bir kaza geçirmiş ve sonucunda kısır kalmış. Pete’le evlenir evlenmez de evlatlık almak için araştırmalara başlamışlar. Annemle babam onların avukatını tanıyorlardı. Brandon’la ilgili konuşmak için buluştuğumuzda bir yıllık evliydim.”

Crissy o ilk karşılaşmayı hayal meyal hatırlıyordu. Yine de Abbey ve Pete’in olağanüstü iyi ve anlayışlı davrandıklarını unutmamıştı. Birden onların yanında kendini rahat hissettiğini ve iyi bir anne baba olacaklarına kanaat getirdiğini de. Ancak görüşmek için ne kadar ısrar emiş olsalar da reddetmiş, onların ailelerinin bir parçası olmayı istememişti. Bunu yapmamış, kendini cezalandırmayı yeğlemişti.

“Ben olaya şöyle bakıyorum,” dedi Josh Daniels sonunda. “Abbey ve Pete bir ton çocuk daha istiyorlar. Sen onlara ilk çocuklarını verdin. Nedense bunun acayip güzel olduğunu düşünüyorum.”

Crissy içinde çarpışan duygular yüzünden terlediğini hissetse de gülümsemeye çalıştı. “Acayip güzel mi?”

Josh güldü. “İstersen başka bir şey de diyebiliriz.”

“Hayır, bence sakıncası yok.”

Crissy peçetesini eline alıp katlamaya başladı. "Peki şöyle sorayım. Niçin bu konuda sorun çıkarmıyorlar? Neredeyse on üç yıl oldu. Aradan bu kadar zaman geçmiş ve ben Brandon'la tanışmak istiyorum. Korkunç bir şey yapmamdan falan korkmuyorlar mı? Ne bileyim, onu ellerinden almaya kalkmamdan ya da hayatındaki en önemli insan olmaya çalışmamdan..."

"Yapar mısın?"

"Hayır ama bunu bilmiyorlar."

Josh kahvesinden bir yudum aldı. "Biliyorlar."

Çünkü çok iyi insanlar, diye düşündü Crissy, tekrar o ilk karşılaşmalarını anımsamaya çalışarak.

"Brandon'la tanışmak istiyorum." Bu sözleri hayatı boyunca ilk kez söylemişti. Abbey'ye isteğini anlatan bir mail göndermişti ama yüksek sesle hiç söylememişti. "Onu tanımak istiyorum. Ama öyle yoğun bir şekilde değil. Öylesine..."

"Bu ayarlanabilir."

"Ona kim olduğumu söylemeye hazır değilim." Bu kendinden çok Brandon'la ilgiliydi. Çocuk evlat edinildiğini, dünyanın herhangi bir yerinde bir annesi olduğunu biliyordu ama bilmek ve tanışmak arasında dağlar kadar fark vardı. O daha bir çocuktur. Gerçeği öğrenmeden önce tanışmaları çok daha doğrudurdu.

"Abbey neler hissettiğini ve nedenini anlattı. Hepimiz kararının son derece mantıklı olduğu konusunda birleştik." Josh Daniels bunu söyledikten sonra Crissy'ye doğru eğildi. "İyi olacak Crissy. Abbey ve Pete, Brandon'la tanışmayı istemeni umuyorlardı. Biyolojik annesiyle tanışmanın Brandon'a kökleriyle bağlantısını hissetmesi açısından olumlu yansıyacağını düşünüyoruz."

"Kökleriyle mi? Tanım, kendimi bir bina gibi hissediyorum."

rum.”

Josh bir kahkaha attı. Hafif, ılık bir ses çıkarmıştı. Crissy içinin ısındığını hissetti. “Hiç de öyle bir şeye benzemiyorsun, inan bana.”

İşin komik yanı ona inanmak istemesiydi. Josh Daniels insana her şeyin yolunda gideceğini düşündürüyordu.

“Hep cezalandırılmam gerektiğini düşünüp durdum,” dedi birdenbire.

“Evlatlık verip vazgeçtiğin çocukla tanışmaya hakkın olmadığını mı düşündün?”

“Onun gibi bir şey.” İçini çekti. “İkinci bir şansı hak etmediğimi düşündüm.”

Josh bir süre sessiz kaldı. “Psikolog değilim,” diye başladı neden sonra.

Crissy elinde olmadan gülümsedi. “Oh hayır. Böyle başlandı mı arkasından bir ama ve de bir öneri gelir.”

“Her şeyi bildiğini sanıyorsun.”

“Aslında çok şey bildiğimi söyleyebilirim.”

Josh kahvesinden bir yudum aldı. “Profesyonel değilim ama...”

“Gördün mü?”

Josh onu duymazdan geldi. “Bana öyle geliyor ki, seni yargılayan ve cezalandıran sadece sensin. Belki de artık atlatmanın zamanı gelmiştir.”

Mantıklı bir öneriydi. Uygulaması gereken bir öneri.

“Peki sen kimsin,” diye sordu Crissy. “Senin Pete’in kardeşi olduğunu biliyorum ama bunun dışında hayatınla ilgili en küçük bir bilgim yok.”

“Doktorum. Pedyatrik onkolog.”

Crissy birkaç saniye gözlerini kırıştırdıktan sonra şaşkınlıkla sordu. “Kanserli çocukları mı tedavi ediyorsun?”

Josh başını salladı. “Zor vakaları alıyorum, başkasının ilgilenmek istemediği vakaları. Günlerimi mucize arayarak geçiriyorum.”

Crissy yutkundu. Abbey’le Pete’in ne denli iyi insanlar olduklarını hatırlayınca bunun bir aile özelliği olduğuna karar verdi.

“Çok zor olmalı.”

Josh omzunu silkti. “Başarı oranı arzu ettiğimiz kadar yüksek değil ama o çocuklara ve ailelerine bir umut vermeye kararlıyım. Bazen sahip oldukları tek şey umuttur.”

Crissy, Josh’ın sesinde ve ifadesinde açıkça fark edilen şefkat karşısında içinin titrediğini hissetti. Belki de bebeğini evlatlık vermiş olmasını önemsememesinin ya da hoş görmesinin nedeni buydu. Josh Daniels’in dünyasında sağlıklı bir bebeği anne baba olabilmek için çırpınan bir aileye evlatlık vermek hiç de pişmanlık duyulacak bir şey değildi. Hele de on sekiz yaşında bir genç kız için.

Belki de duruma Josh’ın baktığı pencereden baksa iyi ederdi.

Crissy, Josh’ın beklediği gibi biri değildi. Otuzuna yakın, genç bir kadınla karşılaşacağını biliyordu ama içinde ürkek, telaş içinde bir yeni yetmeyle buluşacağına dair bir his vardı. Oysa Brandon nasıl büyümüş delikanlılık yolunda ilerliyorsa elbette onu doğuran genç kadın da gelişip büyüyecekti.

Crissy’yle ilgili fazla bir şey bilmiyordu. Sadece iyi bir aileden geldiği, üniversitede okuduğu, evli olmadığı ve her yıl doğum gününde Brandon’ın kolej eğitimi fonuna para yatırdığından haberdardı. Bunca yıldır Abbey ve Pete onu ailelerinin bir parçası olması için davet etseler de hep reddetmişti. Bu

konuda ilk kez adım atıyordu.

Josh onu hep Brandon'ın biyolojik annesi olarak görmüştü. Duyguları, düşünceleri olan gerçek bir insanmış gibi düşünmek hiç aklına gelmemişti. Onu karşısında kanlı canlı görünceye dek bu dünyada Brandon'ın gözlerine veya gülümsemesine sahip bir başka insanın bulunabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Sende Brandon'ı görebiliyorum," dedi sonunda Josh.

"İyi anlamda mı kötü anlamda mı?"

"İyi anlamda."

Crissy gülümsedi. O zaman Josh yeğenini hatırlasa da karşısındaki genç kadını ondan bağımsız olarak görebildi. Kısa-cık parlak saçları, iri gözleriyle oldukça güzeldi. Hareketlerinde, bakışlarında enteresan bir yan vardı. Duyarlı ve...

Josh birden durakladı. Duyarlı mı? Ne zamandan beri böyle şeylere dikkat eder olmuştu?

"Abbey, Brandon'ın spor yapmayı çok sevdiğinden ve yat-kın olduğundan söz etmişti," dedi Crissy o sırada. "Babası lisedeyken futbol oynar, ayrıca da koşardı. Bense hemen hemen her sporu yapmaya çalıştım. Zaten üniversiteyi de voleybol bursuyla okudum. Bayağı da sıkı olduğumu düşünürdüm."

Josh gülümsedi. "Bundan eminim."

"Bu seni korkuttu mu?"

"O kadar ki tir tir titriyorum."

Crissy güldü.

"Abbey kendi işini yaptığından söz etmişti ama galiba ne işi olduğunu söylemedi."

"Kadınlar için spor salonu işletiyorum. Şu an altı tane var. Hepsi de bu civarda."

"Çok etkileyici."

Crissy'yi ilk gördüğünde epeyce etkileyici bulduğu vücudunu

dunun sırrı buydu demek. Uzun boylu değildi ama oldukça formda görünüyordu. Her şeyi yerli yerinde görünüyordu. Bakışları Crissy'nin kazağına kaydı, birden içinde onu spor giysileri içinde görmek için dayanılmaz bir arzu duydu.

Josh derin bir nefes aldı. Bütün bunlar ne anlama geliyor-du? Dört yıllık yalnızlıktan sonra nihayet hayata geri mi dönüyordu?

Pete son iki yılı adeta biriyle çıkması, biraz olsun eğlence-ye zaman ayırması için ona yalvararak geçirmişti. O ise inanılmaz yoğun işinin ardına gizlenmeyi tercih etmişti. Hoş, biriyle birlikte olmak halen imkânsız görünüyordu ama belki birileriyle zaman zaman görüşmek o kadar da korkunç değildi.

"Brandon'la görüşmeye hazır mısın?"

Crissy titrediğini hissetti. "Hayır, herhalde hiçbir zaman da olmayacağım. Sanırım hiç düşünmeden adım atmam ve en iyi şekilde gelişmesini ummam gerekiyor."

"Pete'le Abbey yeni bebeklerini evlat ediniyorlar. Bunu büyük bir parti verip kutlayacaklar. Epeyce kalabalık bir katılımlım olacak. Sen de gelip kalabalığa karışabilirsin."

Crissy yutkundu. "İyi bir plan gibi görünüyor. Parti ne zaman?"

"Cumartesi günü saat üçte."

Crissy elini göğsüne bastırdı. "Şu an yüreğim küt küt atıyor. Evlat edinme kutlamasına hediye getiriliyor mu?"

"Şart değil."

"Peki getirmek istersem..."

"Aslında Abbey getirmek isteyenler için bir bebek mağazası belirledi." Josh mağazanın adını verdi.

Crissy'nin ifadesi birden yumuşadı. "Bebek eşyalarına bayılırım. O minik giysileri, fırfırlı çorapları saatlerce izleyebili-

rim. Çok tatlıdırlar. Muhtemelen bütün bunlar sana tuhaf gelir.”

“Tuhaf gelmese de pek ilgimi çekmediklerini itiraf etmeliyim.”

“Neler ilgini çeker peki? Eğlenmek için ne yaparsın?”

İlginç bir soruydu. Dört yıl önce olsa Crissy’nin eline kabarıp bir liste verebilirdi. Stacey’le, yani merhum eşiyle birlikte dışarıda yapılacak her şeyden hoşlanırlardı. Tabii Stacey’nin sağlığının izin verdiği ölçüde. Stacey bahçeyle ilgilenmeye ve yemek pişirmeye de bayılırdı. Bir ara birlikte İtalyanca da çalışmışlardı. Venedik’e gidip tatil yapma hayalleri kurmuşlardı ama o tatil hiç gerçekleşmemişti.

“İşim beni yeterince meşgul ediyor. Sen peki?”

“Ben de yoğun çalışıyorum. Kendi işini yapmak büyük bir sorumluluk gerektiriyor ama ben seviyorum. Riverside’da yaşamak bile tek başına doğanın kucağında olmak anlamına geliyor. Dağa tırmanmayı, kışın kayak yapmayı seviyorum. Bu arada örgü kurslarına da gidiyorum. Ama bir sıra çıkmayı bile başarabildiğimi söyleyemem. Arkadaşlarımsa örgü örmeyle bayılıyorlar. Onların hatırına katlanıyorum diyebilirim.”

Josh güldü. “O kadar da kötü olamaz.”

“Gerçekten dediğim gibi. Hatta sınıfta kalabilmek için öğretmenimize spor salonunda ücretsiz üyelik verdim.”

Josh bir kahkaha attı. Bir yanan da başını iki yana salladı.

“İnanmıyor musun? Yemin ederim. Örgüye karşı çıkan genlerim olduğundan eminim. İpler benden nefret ediyor.”

Josh ondan hoşlanmıştı. Abbey’nin de ona önce bunu, yani Crissy’den hoşlanıp hoşlanmadığını soracağını biliyordu.

Crissy içini çekti. “Pekâlâ, öyleyse anlaştık, değil mi? Cumartesi günü partiye geliyorum. Bunun sorun yaratmayacağından eminsin, değil mi?”

Josh masanın diğer tarafına uzandı ve elini Crissy'nin elinin üstüne koydu. Bunu karşısındaki insanı rahatlatmak, ona destek olduğunu göstermek için sık sık yapardı ama birdenbire Crissy'yle aralarında bir elektrik akımına benzer bir şey hissedince şaşırdı.

Josh hemen elini çekti. "Hiçbir sorun çıkmayacak, inan bana," dedi sesini doğal tutmaya çalışarak.

"Bundan o kadar da emin olamazsın. Doktor olduğun için insanları teselli etmeye alışıksın ama her zaman haklı çıkmazsın."

Josh gülümsedi. "Sorun çıkarsa hep birlikte derin derin nefes alırsın."

Crissy yüzünü buruşturdu. "Hiçbir yaramı olmaz."

Crissy bunu söyledikten sonra çantasını alıp masadan kalktı. Josh da aynı anda kalktı, masaya beş dolar bıraktı.

"Saat üçte orada olurum. Belki de üçü on geçe. Böylelikle bütün konuklar gelmiş olur."

Josh cüzdanından kartvizitini çıkardı, arkasına bir şeyler karaladı. "Cep telefonum," diye açıkladı. "Yaklaştığında beni ara, seni ön kapıda karşılarım. İçeriye yalnız başına girmek zorunda kalmazsın."

Crissy'nin gözleri minnetle parladı. "Bu harika olur. Hem sinirlerim iyice bozulup kusmaya başlarsam, bir reçete falan yazarsın."

Josh güldü. "Gerekirse."

"Tamam. Teşekkürler Josh. Gerçekten çok iyiydin."

Birkaç saniye bakiştılar. Ardından Crissy dönüp yürümeye başladı. Josh ise olduğu yerde kaldı ve Crissy'nin restoranın çıkışına ilerleyişini izledi.

Galiba yaşama dönmek o kadar da kötü bir şey değildi.

“Ondan hoşlandın mı?” diye sordu Abbey, Josh eve girer girmez. “Ben o kızı hep sevmişimdir. Harika biri, sen ne diyorsun?”

Josh eğilip yengesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Ben de sevdim.”

“Gerçekten mi?”

“Yemin ederim.”

“Güzel.” Abbey heyecanla Pete’e döndü. “Sevmiş.”

“Duydum.”

Abbey uzun sarı saçlarını dağınık topuz yapmıştı. Yüzünün iki yanında serbest kalmış birkaç tutam saçı, o mutfağın içinde hareket ettikçe salınıyordu.

“Birkaç arkadaşım Crissy’nin Brandon’la tanışmak istemesinden pek hoşlanmadılar. Başımıza sorun çıkarabileceğini söylediler.” Abbey konuşurken eğilip fırının kapağını açtı ve iki somun ekmek tepsisini çıkardı.

Taze ekmek kokusunu duyan Josh’ın ağzı sulanmıştı. Abbey’nin pek çok meziyeti vardı ama Josh mutfaktaki başarısını listenin en üstünde tutardı.

“Artık ilişki kurmak istiyor.”

“Benim dediğim de bu. Bunca yıldır onu binlerce kez davet ettik, ailemizin bir parçası olmasını istedik ama o hep geride durdu.” Abbey tepsiyi ocağın ızgarasının üzerine oturtuktan sonra Josh’a döndü. “Bir ailesi olduğunu biliyorum ama sanırım buralarda yaşamıyorlar. Acaba yapayalnız biri mi diye düşünmeden edemiyorum.”

Pete içini çekti, kolunu karısının beline doladı. “Dünyayı kurtarmaya çalışmaktan vazgeç tatlım. Crissy oldukça başarılı bir işkadını. Hayatını alt üst edecek bir adım atamayız.”

“Hayır, elbette böyle bir niyetim yok. Benim demeye ça-

lıştığım şey sadece, onun bize ihtiyacı var.”

Pete ile Josh bakiştılar. Pete gözlerini devirdi. “Bu işin peşini bırak sevgilim. Crissy gayet iyi idare ediyor gibi görünüyor.”

“Belki de onu biriyle tanıştırsak iyi olur.”

“Kendine birini bulabilir herhalde,” diye itiraz etti Pete. “Senin başka derdin yok mu?”

Josh tezgâhtaki kurabiye kavanozuna gidip Abbey’nin evvelki gün yaptığı çikolatalı kurabiyelerden aldı. Önceki gün dört tane yemişti. Kardeşiyle yengesi her zamanki gibi tatlı tatlı didişirlerken atıştırmaya başladı.

Pete ile Abbey insanların birbirleri için yaratılmış dedikleri çiftlerdendi. Tanıştıkları o ilk an sonsuza dek birlikte olacaklarını anlamışlardı. Birbirlerine ne naz yapmışlar ne oyun oynamışlar ne de bir kez olsun bozuşmuşlardı. Lisenin son sınıfında tanıştıkları o geceden sonra çıkmaya başlamışlar ve yaşamlarını planlamışlardı.

“Peki partiye gelecek mi,” diye sordu Abbey endişeyle.

“Öyle dedi,” diye karşılık verdi Josh. “Brandon’la tanışmak istiyor.”

Abbey gülümsedi. “Bu harika. Birlikte kocaman bir aile olacağız. Crissy onu tanıyıp olayı sindirmeye başladığında gerçek kimliğini açıklarız.” Kocasına dönüp baktı. “Zeke’ye ne dersin? O da bekâr.”

Pete iniltiye benzer bir ses çıkardı. “Halen şansın varken kaçsan iyi edersin,” dedi kardeşine. “Bu tür şeyler aklına düştüğünde elinden kurtulmak mümkün değildir.”

Crissy normalde hafta sonu etkinliklerine bayılırdı ama bu kez nedense cumartesi çok çabuk gelmişti. Bütün sabahı, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

‘Hey biz bir çocuk evlat ediniyoruz,’ partisine giyilecek uygun bir şey bulabilmek için harcadı. Hem iyi bir izlenim uyandırmak istiyordu hem de fazla çarpıcı giyinip aykırı düşmek istemiyordu. Güzel görünmeli ama seksi bir havası olmamalıydı.

Kendi kendine sürekli olarak Brandon’ın sadece on iki yaşında olduğunu söyleyip duruyordu. Muhtemelen onu fark etmeyecekti bile. Yine de onunla tanışmayı her aklına geldiğinde olduğu gibi yüreği sıkışıp duruyordu.

Crissy içini çekti. Sonunda bir kumaş pantolon ve uygun bir kazak ve üstüne de deri ceketini giymekte karar kılmıştı. Çizmeler boyunu uzun göstermişti. Saçlarıyla epeyce uğraştı, makyajını iki kez yaptı, sonunda da kan ter içinde kaldı. Hiçbir randevusunda bu kadar terlediğini hatırlamıyordu.

Gerçi artık kimseyle çıktığı falan yoktu. Erkeklerden nefret ediyordu. Biriyle çıkmak yeterince zordu, o ilk birbirini tanımaya çalışma safhasıysa korkunçtu.

Küpelerini tekrar değiştirdikten sonra oturma odasına gidip yuvasında rahatça kıvrılmış olan kedisi Kral Edward’a baktı.

“Nasıl görünüyorum,” diye sordu kendi etrafında bir tur atarken. “Şayet on iki yaşında bir çocuksan görünüşüm seni utandırır mıydı?”

Kral Edward başını kaldırıp Crissy’ye şöyle bir baktıktan sonra iki kez gözlerini kırptı, sonra uzun uzun esnedi.

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandı Crissy, ardından da arabanın anahtarlarını alıp kapıya yöneldi.

Crissy, Riverside’in biraz dışında kalan çiftlik tarzı evin önüne tahmin ettiğinden daha erken geldi. Çocukların sokaklarda bisiklete bindiği türden bir semtti.

Evin önündeki araba trafiği yüzünden arabasını neredeyse

bir sokak aşağıya park edebilmişti. Josh büyük bir parti olacağını söylerken hiç de abartmamıştı. Böylesi çok daha iyi diye düşündü. Kalabalığın içinde kaybolacaktı.

Josh'ın önerisini dikkate almış ve arabayı park ettikten sonra onu arayıp ulaştığını bildirmişti. Eve yaklaşırken Josh'ın dışarıya çıktığını ve kendisine doğru yürüdüğünü fark etti.

Josh Daniels hatırladığından daha uzun boylu, daha yakışıklı görünüyordu. Yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı. Crissy buraya gelme nedenini sorgulamaktansa, Josh Daniels'e odaklanmaya çalıştı.

“Nasıl, gergin misin yoksa?”

“İnme indirmek üzere olabilirim. Her an ağzımdan salyalar akabilir.”

“Oldukça ilginç bir izlenim uyandırırısın.”

Crissy bir şey söylemedi. Öylece birkaç saniye birbirlerine baktılar. Sonunda Josh gülümsedi.

“Bak, her şey yolunda. Derin bir nefes al. Herhangi bir sorun çıkmayacak.”

“Bunu bilebilmen mümkün değil,” diye mırıldandı Crissy. “Muhteşem bir hayal gücüm vardır ve sana bir dakika içinde en az üç yüz tane felaket senaryosu sayabilirim.”

“Çok etkilendim.”

Josh Daniels epeyce eğleniyormuş gibi görünüyordu.

“Bu işi biraz daha ciddiye almanı beklerdim,” diye söylendi Crissy kızmış gibi yaparak. “Burada hayatım söz konusu.”

“Hadi ama o kadar da değil...”

Josh ikna çabalarına devam edecekti etmesine de ön kapı birdenbire açılıp da on iki yaşında bir erkek çocuğu hızla dışarıya fırlayınca şaşkınlıkla durakladı.

“Josh Amca, hadi gel! Futbol oynayacağız, senin benim takımında olman şart.”

Crissy çocuğu görür görmez nefesini tuttu. Sanki dünya durmuştu. Sadece resimlerini gördüğü yüze dikkatle baktı. Ancak kanlı canlı karşısında olmasıyla fotoğraflarına bakmak aynı şey değildi.

Gerçi bu Brandon’ı ilk görüşü değildi. Neredeyse on üç yıl kadar önce bir Perşembe sabahı hemşire beyazlar içindeki minicik bebeği tutması için uzatmıştı.

Crissy derhal reddettiğini bugünmiş gibi hatırlıyordu. Gözleri yaşlı, heyecan içindeki Abbey’i işaret etmişti.

“Bebeğin annesi o,” demişti kararlı bir sesle. Son derece de ciddi idi.

Şimdi de o kadar ciddi miydi peki?

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

CRISSY, Brandon'a gözünü dikip bakmamaya çalışıyordu. Bu ilk karşılaşmalarıydı, çocuğun karşısında ağlamak falan istemiyordu. Ancak kalbi böylesine hızla çarparken normal davranışlar göstermek de çok zordu. Allahtan Brandon hiç tanımadığı bir konuğa dikkat edemeyecek kadar meşguldü.

"Birkaç dakika sonra oradayım," dedi Josh. "Şimdilik ben-siz başlayın."

"Ama benim takımımın kazanmasını istiyorum."

"Kazanmak her şey demek değildir."

"Hep bunu söylersin ama oyun başladığında kazanamıyorsa öfke saçarsın."

Josh bir kahkaha attı. "İşte karakterimde bir sorun var. Seninse sorunsuz olmanı istiyorum."

Brandon gözlerini devirdi ama elinde değilmiş gibi gülmekten de geri durmadı. "Josh Amca oynamak istediğini iki-

miz de biliyoruz. Sağ bek olmana izin vereceğim, tamam mı?”

“Rüşvet ha?”

Crissy ikisinin konuşmalarını öylece durup izledi. Bakışlarını Josh’ın üzerinde tutmak istese de gözleri sık sık zafer kazanmak için yanıp tutuşan uzun boylu zayıf oğlana kayıyordu. Ona bakmak çok tuhaftı. Çocukta kendisine ve ailesine ait pek çok şey göze çarpıyordu. Başını eğişi, gülümseyişi öylesine tanıdıktı ki. Brandon’da kendisine ait bir şeyler görmeyi hiç ummamıştı.

Bu gerçeği keşfetmiş olmak muhteşem bir şeydi ama aynı zamanda rahatsız ediciydi de. Buradan kaçıp gitme hissi onu tanımak istemek kadar güçlüydü.

O sırada Josh, Crissy’ye sokuldu ve kolunu omuzuna attı. Crissy tir tir titrediğini hissetti.

“Bu Crissy,” dedi Josh. “Benim bir arkadaşım. Bu da Brandon Daniels, yeğenim.”

“Merhaba,” dedi Crissy normal gülümseyebilmek için çaba sarf ederek. “Seninle tanıştığıma memnun oldum Brandon.”

“Ben de,” dedi Brandon gözlerini kocaman açarak. Ardından Josh’a döndü. “Partiye kız arkadaşım mı getirdin?”

“Bu normal bir şey.”

“Ama daha önce hiç yapmamıştın.” Belli ki kız arkadaş fikri Brandon’ın epeyce ilgisini çekmişti. “Yani sevgilin mi?”

Demek Josh kadınlarla görünmüyordu. Crissy onun ailesine yakın olduğunu biliyordu. Peki bu, yani daha önce ailesini kimseyle tanıştırmamış olması kimseyle birlikte olmadığı anlamına mı geliyordu? Bekâr olduğundan emindi, çünkü Abbey öyle söylemişti. Peki niçin kadınlardan uzak duruyordu? Görünüşe göre kusursuz biriydi. Yakışıklı, esprili, çekici, üstelik dokümanla. Yani hepsi bir arada. Birine yakışır biriydi.

“Sadece bir arkadaşım,” dedi Josh o sırada. “Bu kadarıyla yetinsen, iyi edersin.”

Brandon, Crissy’yi dikkatle süzdükten sonra güldü. “Tamam.” Sonra da yaklaşip elini uzattı. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Crissy oğluyla tokalaştı. Tenleri birbirine değdiğinde içinde tanımlayamadığı pek çok duygunun kabardığını hissetti. Bu çocuğu içinde büyötmüş, sonra da doğurmuştu. Ardından da arkasını dönüp hayatına devam etmişti. Karşısındaki çocukla ikisi birer yabancıydılar ama aynı zamanda iki insanın sahip olabilecekleri en büyük yakınlığa sahiptiler. Onu o doğurmuştu, Tanrım!

Crissy başının fırıl fırıl döndüğünü hissediyordu. Josh’a döndü. “Gidip oyununuzu oynamalısınız. Benim için sorun değil.”

“İşte gördün mü,” dedi Brandon heyecanla yanlarından ayrılıp ön kapiya koşarken. “Onu duydun. Hadi gel!”

“Emin misin,” diye sordu Josh bir adım gerilerken. “Aslında seni yalnız bırakmak istemiyorum.”

“O gayet iyi,” diye seslendi Brandon. “Mutfığa gidip anemi bulabilir. Mutfak soldaki ilk kapı.” Başım çevirip birilerine seslendi. “Josh amcamı ikna ettim!”

Josh, Crissy’yi eve yönlendirdi. Dağınık ama rahat görünen bir salona girdiler.

“İyi olacağından eminsen,” diye mırıldandı Josh.

“Hadi git,” dedi Crissy. “Brandon’ın da dediğı gibi mutfığı kendim bulabilirim.”

“Tamam, maç biter bitmez seni bulurum.”

Josh koridorda ilerlerken Crissy duraklayıp salonun duvarlarını süsleyen resimlere göz attı. Hepsı de aile resimleriydi ve düzinelerceydi. Brandon’ın bebeklik fotoğrafları, ardından dört

beş yaşlarındayken bir başka bebekle çekilmiş fotoğrafları. Ardından aralarına katılmış üçüncü bir bebek...

Resmi görünen fotoğrafların yanı sıra doğal, samimi olanları da vardı. Bazıları Abbey ve Pete'le, bazılarıysa yalnız çocukları. Acaba bu birlikteliğin orta yerine adım atmakla doğru mu yapıyordu? Abbey sürekli olarak aralarına katılması için ısrar etmişti ama bunu yaparak oldukça mutlu görünen bu aileye zarar verir miydi?

"Bunu yapmayı hiçbir şekilde istemem," diye mırıldandı kendi kendine. Buraya oğluyla tanışmaya gelmişti, muhteşem görünen yaşamını alt üst etmeye değil. İşler istediği gibi gitmez, istenmeye bir şeylere yol açacakmış gibi görünürse, ortadan kaybolur, bir daha da oğlunun karşısına çıkmazdı.

Crissy koridoru geçti ve geniş ferah mutfağa girdi. İçeride yarım düzine kadın konuşup gülüşüyordu.

Kadınların hepsi de spor salonuna devam eden müşterilerine benziyordu. Anaç ev kadınları... Yoğun bir hayat yaşayan normal kadınlar. Crissy yine aynı şeyleri hissetti. Bunlar birilerine ait olan, ihtiyaç duyulan kadınlardı.

O sırada Abbey kesme tahtasına aldığı çileklerden başını kaldırdı ve Crissy'yi gördü.

"Gelebildiğine sevindim," dedi sıcacık bir gülümseme eşliğinde. "Hey millet, bu Crissy. Kendisi Josh'ın bir arkadaşıdır. Crissy, bunlar da benim arkadaşlarım. Aslında hepsinin ismini tek tek söyleyebilirim ama hatırlamayacağını biliyorum."

"Oh, yine de söyle," dedi kızıl saçlı bir kadın gülerek.

"Kızcağızı ilk günden korkutmayın," dedi sarışın bir kadın. "İkinci kez görüştüğümüzde sorguya çekeriz, tamam mı?"

"Onlara aldırma," dedi Abbey. "Aslında tatlı kızlardır."

Crissy'nin bundan hiç kuşkusuz yoktu. Kadınlar isimlerini söylerlerken ezberlemeye çalıştıysa da kafası fazlasıyla karışık olduğundan başaramadı. Kafasının karışıklığının bir nedeni de Josh'la ikisi hakkında yapılan yorumlardı.

“Adamın uzun süre bekâr kalamayacak kadar yakışıklı olduğunu hep söylemişimdir,” diye mırıldandı kadınlardan biri neredeyse pişmanlık barındıran bir ses tonuyla. “Önünde sonunda birinin ağına düşecekti.”

Crissy ne söyleyeceğini bilemiyordu. Josh'ın arkadaşı olduğunun bilinmesi bile küçük bir krize yol açmış gibi görünüyordu. Herkes flört ettiklerinden neredeyse emindi. Aslına bakılırsa günün birinde onunla flört etmeye itiraz etmeyebilirdi ama beyni şimdi bunu düşünemeyecek kadar meşguldü. Hayatı alt üst olmuş gibiydi.

Yine de Abbey'nin arkadaşlarını tanımaya devam etti.

Kadınların hepsiyle tanıştıktan sonra bir şeyler içmesi önerildi. Crissy buzlu çay istedi.

“Maç başladı mı,” diye sordu o sırada Abbey. Aynı anda mutfak penceresinden eğilip baktı. “Oh Tanrım, galiba birkaçımız gidip onları gözlesek iyi olacak.”

Kadınlar başlarını salladılar. “Evet, geçen sefer Aaron'ın bileğini burktuğunu unutmayın,” dedi içlerinden biri. “Yemin ederim adam kendini hâlâ on yedisinde sanıyor.”

Abbey'nin arkadaşları doğrudan arka kapıya yönelip bahçeye çıktılar. İkisi mutfakta yalnız kaldıklarında Abbey, Crissy'ye güldü. “Hepsinin dışarıya çıkmasını özellikle istedim. Böylelikle biraz rahatlayabilirsin diye düşündüm. Umarım iyi yapmışımdır.”

“Teşekkür ederim. Oldukça zor bir durum.” Crissy içini çekti ve sakinleşmeye çalıştı. “Bana karşı çok yardımcı oldunuz. Brandon'ı görmek istememe karşı çıkabiliydiniz.”

“Neden?” diye sordu Abbey. İfadesine bakılırsa gerçekten şaşırmış görünüyordu. “Ne kadar kalabalık bir aile olursak o kadar iyidir. Brandon’ın biyolojik ailesini tanımaya hakkı var. Buraya gelmek istediğini öğrenince sevinçten deliye döndüm.”

Şayet Abbey’yle rolleri değiştirmiş olsalardı, Crissy onu bu denli coşkuyla karşılaştığından o kadar da emin değildi. “Siz muhteşem bir kadınsınız.”

“Ah lütfen ama. Ben sadece Brandon için en iyi olanı istiyorum. Senin olayı ağırdan almak yolundaki planın herkes için iyi olacak.”

Abbey çilekleri kesmeye koyuldu. “Marty’yle de temasa geçtim.”

Crissy gözlerini kıstı. Lisede çıktığı çocuğu hatırlaması için birkaç saniye düşünmesi gerekti. İlk kez onunla yatmıştı ve Brandon’ın biyolojik babası oydu.

“Peki ne dedi?” diye sordu. Onun da Brandon’la ilgilenip ilgilenmediğini çok merak etmişti. Şayet ilgileniyorsa inanılmaz şaşıracaktı.

“Kendisi Boston’da yaşayan bir avukat, çok kibar davran-
dı ama hayatının o bölümünü unutmak istediğini söyledi. Çocuğuyla ilgili bütün haklarından vazgeçtiğini bildiren o kâğıtları imzalamıştı. Şayet ondan para sızdırmak falan istiyorsam çok yanıldığımı da söyledi.”

Crissy yutkundu. “Böyle mi söyledi?”

Abbey omzunu silkti. “Bazı insanlar böyledir işte. Her şeyin parayla ilgili olduğunu sanırlar. Belli ki geçmişini tamamen silmiş. Bence sorun yok.”

“Çıktığımız sırada öyle alçak bir tip değildi,” diye mırıldandı Crissy. “En azından bana öyle biri gibi gelmemişti.”

Abbey gülmüşü. “Eminim o zamanlar paradan başka ilgi

alanları vardı.”

O sırada Crissy'nin salonun duvarlarında fotoğrafını gördüğü güzel kız mutfağa girdi. “Selam anne. Meyve suyu alabilir miyim?”

“Elbette.” Abbey buzdolabına yöneldi. “Emma, bu Crissy. Josh Amca'nın arkadaşlarından biri.”

Kız yedi sekiz yaşlarındaydı. Yaşma göre uzun boyluydu, oldukça da ince yapılydı.

“Selam,” diye mırıldandı utangaç bir ifadeyle. “Josh Amca çok komiktir.”

“Evet, öyle,” dedi Crissy. Bir kez daha Josh'ın işleri ne denli kolaylaştırdığını düşünmeden edemedi.

Abbey küçük kıza meyve suyunu verdi. Kız hemen arka kapıya koştu.

“Epeyce meşgul biri olmalısınız,” dedi Crissy gülümseyerek. “Üç çocuk büyötmeye çalışmak inanılmaz bir şey.”

“İlkin bir çocukla başladık,” dedi Abbey. “Çok şanslydık. Çocukların hepsi de harikaydı. En küçüğümüz Hope, iki yaşını bitirdi ama halen evin bebeğı o. Şu an uyuyor ama uyandığında ne demek istediğimi anlayacaksın. Brandon atletik bir çocuk. Emma sakın bir çocuk. Onun için öğleden sonrayı iyi geçirmenin yolu bir kitap alıp bir köşeye çekilmek. Onların birbirlerinden bu kadar farklı olmaları çok hoşuma gidiyor. Kendileriyle birlikte kişilikleri de gelişiyor.”

Crissy, Abbey'nin elindeki çilek kâsesini alıp içine baktı. “Ne kadar çok yapmışsın.”

Abbey omzunu silkti. “Evet. Çocukların ne yiyecekleri konusunda çok hassasım. Onları elimden geldiğince organik beslemeye çalışıyoruz. Evin yan tarafında büyük bir bahçemiz var. Brandon ve Emma bahçe işlerinde bana yardım ediyorlar. Emma'nın bir tane arkadaşını da davet ettim.”

“Belki

de bu anlattıklarım senin gibi başarılı bir işkadınına sıkıcı geliyordur.”

“Hiç de değil,” dedi Crissy aceleyle. Aynı anda mutfağın-
daki ocağı bir kez bile yakmadığı aklına gelmişti. “Ben do-
mestik bir tip değilim. Mecbur kalsaydım, nereden başlayaca-
ğımı bile bilemezdim. Hayatımda fırında bir şey pişirmiş de-
ğilim. Örgü bile öremiyorum, aylardır kursa gitmeme rağ-
men.”

“Ama sen de başka konularda iyisin,” dedi Abbey. Ben de
zaman zaman bir işe girmeyi düşündüm. Sadece Pete’in maa-
şıyla geçinmek zorundayız. Hope’u yasal olarak evlat edindi-
ğimizde işler daha da zorlaşacak.”

Crissy kaşlarını çattı. “Ama Hope iki yıldır sizinle birlikte
zaten. İşler yasallaştığında niçin daha fazla harcamak zorunda
kalacaksınız?”

“Devlet evlat edinmemiz için bize para ödüyor. Evlat
edinme yasallaştığında parayı kesiyor. Bazı arkadaşlarım ço-
cukları yasal olarak almamamızı salık vermişlerdi. Bu durum-
da da nasılsa bizim olacaklardı. Ama Pete ve ben çocukların
sonsuza dek bizim olduklarını bilmelerini istedik. Ve hiç kim-
senin onları bizden alamamasını da. Hope ve Emma kimsesiz
çocuklar. Bir aileye ait olmaları çok önemli.”

“Bunu bilmiyordum,” diye mırıldandı Crissy. Koruyucu
aile kurumuyla ilgili bildiği tek şey televizyonda izlediklerin-
den ibaretti. Pek çok aile sırf korumaya aldıkları çocuğun
kendini güvende hissetmesi için devletin ödediği paradan
vazgeçmek istemezdi. Özellikle de maddi açıdan sorun yaşı-
yan aileler.

Abbey ve Pete bambaşka bir dünyada yaşıyorlardı. Acaba
aynı durumda aynı fedakârlığı gösterir miydi? Kendisini hep
özünde iyi bir insan olarak tanımlamıştı. Sakın Abbey’nin cö-

mert yüreğini düşününce kendi kişiliğinden o kadar da emin olamıyordu.

Crissy pencereden dışarıya baktı, maç tüm heyecanıyla sürüyordu. Brandon sahanın her yanındaıydı, Josh da ona pas atmaya yetismeye çalışıyordu. Brandon bir ara aldığı pası iki iskemleyle belirlenmiş kaleye atınca keyifle kendi etrafında dönerek hızlı bir dans gösterisi sundu.

Crissy çocuğu izlerken kendi kendine güldü. Çok mutlu ve hayatından memnun görünüyordu. Crissy onun güvenli hallerine bayılmıştı. Kendini tam anlamıyla oyuna vermişti. Spor söz konusu olduğunda kendisi de böyleydi. Crissy'nin dünyasında da spor her şeyden önce gelirdi. Ya kaybetmek ya da hayal kırıklığı vardı.

"Çok özel bir çocuk," dedi Abbey o sırada Crissy'nin arkasına gelip dururken. "Pek çok bakımdan... Onu büyütmemize izin verdiğinde bize muhteşem bir hediye vermiş oldun."

Crissy o kadar duygulanmıştı ki, birkaç saniye konuşamadı. "Buraya sorun çıkarmak için gelmedim. Yemin ederim."

"Biliyorum," diye mırıldandı Abbey. "Bunu düşünüp kendini yiyip bitirme lütfen. Brandon için en doğrusunu yaptığından hiç kuşku duymadım. Onu sevdiğinden de."

Oğlunu seviyor muydu? Oysa onun varlığını kabul etmekte dahi zorlanmıştı. Hayır, sevgi bu değildi. Abbey ona çok fazla güveniyordu. Bu ailenin iyi tavırlarını hak etmemişti.

"Acele etmemize hiç gerek yok," diye devam etti Abbey. "İşler yolunda gittiğinde ona kimliğini açıklarsın."

"İlkin sizinle konuşmadan bunu yapmam."

"Buna çok sevinirim. Merak etme. Zaten olaylar bizi kendiliğinden bir noktaya taşır."

"Güven dolusun," dedi Crissy. "Oysa dünya her zaman senin düşünüşün kadar güvenli ya da iyi bir yer değildir."

“Zaman zaman benim de yanıldığım oluyor ama o kadar da sık değil. Pete Tanrı’nın saf insanları kolladığını söyleyerek benimle dalga geçer. Bizim için aile her şey demektir. Evliliğimizin en başından itibaren çocuk sahibi olamayacağımızı, evlat edinmemiz gerekeceğini biliyorduk. Brandon bizim ilk göz ağrımız, ilk armağanımızdı.”

“Artık üç armağanınız var. Kaç tane daha olacak?”

Abbey’nin yüzünde utangaç bir ifade belirdi. “Yedi olmasını umuyorum ama Pete’e sakın söyleme. Yeni bir bebekten her söz ettiğimde inliyor.”

Yedi çocuk mu? Tanrım... Yedi... Hem de isteyerek.

“Pete’e katılıyorum,” diye mırıldandı Crissy. Yedi çocuklu bir ailede yaşamın nasıl akacağını düşünmek bile istemiyordu. Mutlaka bir kaos hüküm sürecekti.

“Bakacağız,” dedi Abbey hülyalı gözlerle gülümseyerek. “Şayet bu kadarla yetinirsek de son derece mutlu olacağım. Ama bir yuvaya ihtiyacı olan o çocuklardan alırsak kendimi tam anlamıyla tatmin olmuş, tamamlanmış hissedeceğim.” Abbey içini çekti. “Biz çok şanslıydık. Hayat Josh içinse çok daha zordu.”

Crissy birden gözlerini kıstı. Josh’la ilgili konulara kayıtsız kalması mümkün değildi. “Hangi bakımdan?”

“Onun dul kaldığını biliyor olmalısın.”

Crissy başını iki yana salladı. Aslında bunu işittiğine çok şaşırılmıştı. Dul muydu? Yani eşi ölmüştü öyle mi? “Hayır, bilmiyordum. Eşi çok genç yaşta ölmüş olmalı.”

“Hem de çok genç. Stacey yirmi yedi yaşındaydı. Kanseri. Küçükken yakalanmıştı ve hastalığı nüksetti. Stacey bir gün bunun olabileceğini biliyordu. Her şey öylesine çabuk oldu ki. Dört yıl önceydi. Josh yıkıldı. O kadar ki, bazen hayatına devam edip edemeyeceğinden kuskuya düştüğümüz oldu.

Sonunda atlatmayı başardı. Daha fazla gülümsemeye, hayat-tan keyif almaya, birileriyle görüşmeye başladı.”

Crissy öğrendiği bilgileri sindirmeye çalıştı. Stacey’yle ikisi çok kısa bir birliktelik yaşamış olmalıydılar. Bugüne dek bir yakınıni kaybetmiş değildi, bunun insana neler hissettireceğini tahmin edemiyordu. Josh’la konuşurken onun böylesine büyük bir acı yaşamış olduğunu tahmin edememişti.

Crissy birden Abbey’nin kendisini incelediğini fark etti. Bakışlarında her şeyi bilen insanların pırıltısı vardı. Crissy onun anlattıklarını beyninin içinde tekrarladı. Tek bir şeye kafası takılmıştı. Ne demişti? Josh’ın artık birileriyle görüştüğünü mü?

“Benden mi söz ediyorsun,” diye sordu birdenbire. Aynı anda bir adım geri atmıştı. “Josh’la çıkıyor falan değiliz. Sadece Brandon’la ilgili konuda bana destek oluyor, o kadar.”

“Artık gülümsüyor,” dedi Abbey. “Peki sen biriyle görüşüyor musun?”

Crissy güldü. “Çöpçatanlık mı yapıyorsun?”

“Neden olmasın?”

“Çünkü olmaz. Josh flört etmeye kalkacağım son erkek.” Elbette olmazdı. Josh, Brandon’ın ailesiydi. İşler karmakarışık olurdu.

“Harika biridir.”

“Bunu hissettim zaten ama hayır, teşekkürler.”

“Onu seksi bulmuyor musun?”

Crissy’nin bakışları otomatik olarak hararetle futbol oynayan Josh’a kaydı. Oldukça sert bir spor olan futbolda bile vücudunu büyük bir zarafetle hareket ettiriyordu. İçinin beğeniy-le titrediğini hissetti. “Fena değil.”

“O kadar mı?”

“Evet,” diye valan söyledi Crissy.

“O zaman sana başka birini bulmam gerekecek.”

İşte bu harikaydı. Demek Abbey çöpeçatanlık yapmaya kararlıydı. ”Peki şu sıralar romantik ilişkilerle ilgilenmediğimi söylesem?”

Abbey bir kahkaha attı. “Hayatta inanmam.”

Akşam yemeğinden sonra Crissy masadan kalktı ve tabakları toplayıp mutfığa yöneldi ama Abbey seslenerek onu durdurdu.

“Crissy, mutfığa gitmişken dondurmayı çıkarır mısın? Dondurma kaplarını da soldaki camlı dolapta bulabilirsin.”

“Olur.”

Crissy mutfığa girerken Abbey’nin her ayrıntıya nasıl yetiştirdiğini düşünmeden edemedi. Aynı anda Abbey’nin yine seslendiğini işitti.

“Brandon, tatlım, Crissy’ye yardım eder misin?”

“Elbette anne.”

Crissy birden bacaklarının titrediğini hissetti. Güçlkle yürümeye devam etti. Belli ki Abbey sadece romantik ilişkiler kurgulamakla ilgilenmiyordu, sevgi örnek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Crissy paniklememek için elinden geleni yapıyordu. Bütün gün Brandon’la karşı karşıya gelmekten kaçınmıştı. Onu sadece gözlemlemekle yetinmişti. Yemekten önce maçıdaki tavırlarını izlemiş, yemek boyunca anne babasının arkadaşlarıyla sohbetini dinlemişti. Brandon’ın haberi olmadan onu tanımayla çalışmak en doğru yöntemmiş gibi gelmişti.

Mutfak tezgâhına elindeki tabakları bıraktı. Şimdi ne yapacaktı? Ne söylese doğru olurdu? Onunla ortada herhangi bir özel durum yokmuş gibi sıradan bir sohbet başlatamazdı.

Sanki beyni boşalmış, dili tutulmuştu.

Tamam, dedi kendi kendine panik içinde. Madem konuşamayacaktı, bari normal davranmaya çalışabilseydi. Buzdolabını açtı, açar açmaz da olduğu yerde kalakaldı.

“Dondurma yok.”

“Burada,” dedi Brandon’ın sesi. Kilerin girişindeki buzdolabını gösteriyordu. Çocuk dolabın kapağını açtı.

“Oh, annen inanılmaz düzenli biri. O kadar ki bence bu insanı biraz da korkutuyor.”

Brandon güldü. “İnsanları doyurmaya bayılır. Okula da sık sık kekler pastalar getirir.”

“Bu okulda epeyce popüler olmanı sağlamıştır.”

“Yardım ettiğini söyleyebilirim,” dedi çocuk gülerek. Tep-silerden birini Crissy’nin elinden aldı.

“Bense pek yemek pişirdiğimi söyleyeme,” dedi Crissy ile de bir şey söylemek isteyerek. “Benim ev yemeği anlayışım şarküterinin önünden geçerken unutuluyor. Genellikle salata alıyorum.”

Brandon yüzünü buruşturdu. “Kız yemeği.”

Ne? Kız yemeği mi? “Hey, sırf kız olduğum için beni küçümsememelisin. Maçını izledim. Epeyce hızlı koşuyorsun ama seninle başa çıkabilirim.”

“Tabii.”

Brandon dalga geçmişti. Crissy durakladı. On iki yaşında bir çocukla ne konuşacağını bilmiyor olabilirdi ama istediğinden çok hızlı olabileceğinden emindi.

“Yarışa var mısın?”

Brandon’ın bakışları Crissy’nin çizmelerine kaydı. “Bunlarla mı koşacaksın?”

“Hı hı.”

“Yapamazsın. Ben çok hızlıyım.”
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Ben seni geçirim.”

Brandon verandanın çıkışında durakladı. “O kadar iyi olduğunu düşünüyorsan bir sonraki maçta sen de oyna. Dondurmaları yedikten hemen sonra başlıyoruz.”

“Anlaştık.”

Çocuğun gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Ne kadar iyi olduğumu görünce diz çöküp özür dileyeceksin.”

Brandon kıkırdadı. “Böyle bir şey olmayacak.”

Crissy başını iki yana salladı. “Yanıldığınızı anlayınca ne yapacaksınız bakalım.”

Güneş batmak üzereydi ama Pete’in arka bahçesi ıslıl ıslıl aydınlatılmıştı. Josh soğutucudan bir bira almış, şezlonglardan birine kurulmuştu. Maç başlamak üzereydi. Brandon’ın onca ısrarına karşın maça katılmayı reddetmişti. Yemekten önce çıktığı maçta yeterince yara bere içinde kalmış, üstelik topalamaya başlamıştı.

Josh sahada olanları izlemek için başını kaldırdığında oyuna beklenmedik bir oyuncunun dâhil olduğunu görüp şaşırdı. Crissy futbol mu oynayacaktı? Hem de bu çizmelerle!

Herkes yerini aldığı anda Crissy’yle Brandon birbirlerine yakın karşı karşıya mevzilendiler.

“Beni durduramayacaksın,” diyerek gülümsedi Crissy.

“Sen öyle san,” diye karşılık verdi Brandon ise.

Crissy bir kahkaha attı. Ardından dönüp topu gözledi. Tam zamanında kendini yere attı ve bir röveşatayla topu kaleye gönderdi. Sonra da kalkıp kalecinin atacağı topa odaklandı.

Josh ayağındaki topuklu çizmelere rağmen muhteşem performans gösteren Crissy’yi şaşkınlıkla izliyordu. Normalde

her zaman sahanın en hızlı ve etkin oyuncusu Brandon olurdu ama anlaşılan ona dişli bir rakip gelmişti.

Bir ara Crissy, Brandon'a yaklaştı. "Ne diyordun?"

"Kesinlikle çok iyisin. İnanılmaz. Kız olmana rağmen."

"Belki de artık kızların yapabilecekleri konusunda bir daha düşünmek istersin."

"Sanırım öyle."

Çocuk şaşkına dönmüştü. Josh buna hiç şaşırmadı. Crissy'nin birkaç spor salonu işlettiğini biliyordu ve bu onun antrenmanlı olduğunu anlatmaya yetiyordu ama futbolu bu kadar iyi oynadığını hiç tahmin etmezdi. Kim bilir ayağında spor pabuçları olsa neler yapardı.

Kendi kendine Crissy'yle koşturmayla falan aklından geçir-memesini öğütlendi. Muhtemelen yolun yarısında nefes nefese kalırdı.

İki takım solu soluğa bir maç götürüyorlardı. Abbey gelip Josh'ın yanına oturdu.

"Galiba bu dünyada bir sürü Crissy'ye ihtiyacımız var."

"Bence bir tanesi erkelik egomuzu yeterince zedeliyor."

Abbey bir kahkaha attı. "O sahaya çıksan senin de canını çıkarırdı."

"Bu doğru ama bunun seni bu denli mutlu etmesi gerek-miyor."

"Kadın dayanışması diyelim." Abbey sırtını arkasına yas-ladı. "İşler yolunda gidiyor, öyle değil mi?"

Josh başını salladı. "Belki de işe yarayacak. Bunu hepiniz hak ediyorsunuz."

"Hepiniz derken Crissy'yi de katıyor musun?"

"Bundan emin değilim."

"Crissy'ye güvenmiyorsun. Pete'le ikimizse güveniyoruz."

Abbey ve Pete her zaman hayalperest tipler olmuşlardı.

Bütün insanların özlerinde çok iyi olduklarına inanmak gibi bir hayat felsefeleri vardı. Zaten Josh sırf o nedenle bu işe dâhil olmuştu. İlk Crissy'yi tanımayı, işlerin ondan sonra gelişmesini teklif etmişti. Böylelikle Crissy'nin başlarına dert açmaya kalkması halinde olay müdahale edecekti. Dışarıdan birinin erkek kardeşini ve yengesini kollaması gerekiyordu. Onlar kendilerini korumaya alamayacak kadar yufka yürekli insanlardı. Neyse ki şu ana dek Crissy'yle ilgili düşünceleri olumlu olmuştu. Crissy kendini ön plana çıkarmaya, ortalığı alt üst etmeye niyetlenmemişti. Kendini geride tutmuş, gözlemlemeyi yeğlemişti. Belki de, yani Crissy tutumunu değiştirmedeği takdirde işler yolunda gidebilirdi.

"Biliyorsun, Crissy bekâr."

"Yakamdan düşer misin Abbey," dedi Josh inlemeye benzer bir ses çıkararak.

"Neden? Çok güzel bir kız. Bana hiç fark etmediğini söyleme sakın. Fiziği de düzgün, üstelik zeki de. Bence karşı konulamayacak bir bileşim."

Josh içini çekti. Söylenecek ne vardı ki? Evet, Crissy'yle ilgili her şeyin farkındaydı. Yengesinin söylediği her şey doğruydı. Ayrıca Abbey'nin söz etmediği bir şeyi daha fark etmişti. Crissy fazlasıyla seksiydi de. Ancak fark etmekle harekete geçmek farklı şeylerdi.

"Sonsuza dek bir keşiş gibi yaşayamazsın Josh."

"Öyle bir niyetim yok," dedi Josh. Aslında durumunu değiştirmek için hiçbir planı yoktu ama doğrusu bunu Abbey'yle tartışmaya niyeti de yoktu.

"O zaman hareketlen. Crissy orada duruyor. Olgun bir meyve gibi, toplanmayı bekliyor."

Josh şaşkınlıkla dönüp Abbey'ye bakarken kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin sen? Toplanmayı bekleyen olgun bir mey-

ve ha? Kim böyle konuşur ki?"

"Bir kadın. Senin de bir kadına ihtiyacın var."

Bu Josh'ın hiç de muhatap olmak istemediği bir konuşmaydı. "Yani Brandon'ın biyolojik annesini seks anlamında kullanmamı mı öneriyorsun?"

"Bir yerden başlamak zorundasın öyle değil mi? Crissy aileden biri."

"İşte tam da bu nedenle söylediğin ya da önerdiğin şeyden kaçınmalıyım ya. Crissy'yle yatmak hiç birimizin istemeyeceği komplikasyonlara neden olmaz mı?"

"İyi, o zaman başkasıyla yat. Sonuç olarak benim söylemeye çalıştığım şey, bir şey yapmaya kalkmalısın. Stacey öldüğünden beri hiç kimseyle birlikte oldun mu?"

Josh'ın bu soruyu yanıtlamasına gerek yoktu. İkisi de yanıtı biliyordu.

Josh derin bir nefes aldı. Yengesine biriyle birlikte olmakla ilgilenmediğini nasıl açıklayabilirdi ki? Kadınlardan kaçmıyordu ama herhangi bir ilişkiye kalkışmasını aklına getirecek bir kadınla tanışmamıştı. Galiba içindeki bazı duygular karısıyla birlikte ölmüştü.

"Sana kalbini riske atmanı söylemiyorum," dedi Abbey. "Bence bir test sürüşü yapmalısın. Belki hoşuna gider."

"Seninle seks hayatımı tartışmayı reddediyorum Abbey."

"Senin seks hayatın yok ki. Aslında bir hayatın olduğundan da emin değilim." Abbey dikkatle Josh'ın gözlerinin içine baktı. "Josh lütfen. Yeterince zaman geçti. Duygularını son-suza dek göz ardı edemezsin."

İsteddiği tam da buydu. Duygusuz bir yaşam... Bir daha âşık olmamak için her şeyi yapardı. Stacey'yi kaybetmek onu mahvetmişti. Kimse için yeniden riske girmek istemiyordu, bunu yapamazdı.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

CRISSY partiden ayrılacak ilk konuk grubunun arasına karışmaya kararlıydı. Burada oyalanacak olursa ortaya tuhaf bir durum çıkması kaçınılmazdı. Şu ana kadar ziyareti sorun çıkarmamıştı, böyle kalması için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Crissy ceketini ve çantasını alıp mutfığa Abbey'yle vedalaşmaya gitti. Abbey bulaşık makinesini yerleştiriyordu.

“Evin diğer taraflarına gidecek zaman bulabiliyor musun,” diye takıldı kendisine gülümseyen kadına.

“Genellikle mutfaktan çıkamıyorum. Yakında yatağımı da buraya yapacağım.”

O sırada Pete mutfığa girdi. “Gidiyor musun? Geldiğin için çok teşekkür ederiz. Her şey yolunda gitti.”

“Aynı fikirdeyim. İkiniz de mükemmel davrandınız.”

“Seni evimizde görmek bizi çok mutlu etti,” diye söze karıştı Abbey. “Biz sonraki adımın nasıl olmasını istersin?”

Crissy'nin bu konuda en ufak bir fikri yoktu. "Bundan size daha sonra bahsedebilir miyim?"

"Elbette. Beni ara, konuşuruz."

Crissy başını salladı ve ön kapıya yöneldi. Biri koluna dokununca durakladı.

"Gidiyor musun," diye sordu Josh.

"Evet. Sana desteğin için teşekkür ederim."

"Seni geçireyim."

Karanlığa adım atıp Crissy'nin arabasına yöneldiler.

"Sıkı lastikler," dedi Josh, Crissy'nin BMW 330'una.

"Kendimi biraz şımarttım," diye karşılık verdi Crissy. "Bunun için banka hesabım biraz zarar görse de."

"Kadınlar genellikle bunu tasarımlar giysiler, mücevherler için yapar."

"Ben tipik kadınlardan değilim."

"Fark ettim. Zaten futbol oynuyorsun."

Crissy güldü. "Antrenmanlıyım. Kondisyon hızlılığı da getiriyor."

Josh'ın bakışları yüzünden hiç ayrılmamıştı. Crissy onun kendisini dikkatle süzdüğü gibi bir hisse kapıldı. Bu çılgınca değil miydi? Belki de yanılıyordu. Josh Daniels sadece Brandon'ın amcası olarak durumu kolaylaştırmaya çalışıyordu.

"Bugün gayet iyi gitti," dedi Josh.

Karanlıkta karşılıklı duruyorlardı. Crissy arabasına yaslanmıştı. Josh ellerini pantolonunun cebine sokmuştu.

"Kesinlikle."

Saatlerdir duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu, şimdi de kendini ele verecek değildi. "Epeyce paniğe kapıldım ama sorun çıkmadı. Brandon harika bir çocuk. Pete ve Abbey onu mükemmel yetiştirmişler. Diğer çocuklarını da öyle. İnsana ilham veriyorlar."

“Belki de iyi bir gen kalıtımıyla işe başladıkları içindir.”

Crissy başını iki yana salladı. “Çocuğun kişiliğiyle ilgili kendime çıkarım yapacak durumda değilim. Doğrusunu istersen o kadar mükemmel bir çocuğu hak etmiyorum.”

“Hâlâ kendi kendini yiyip bitiriyorsun.”

“Düzenli olarak. Bunu bir egzersiz haline getirdim.”

“Yapmamalısın.”

“Söylemesi kolay,” dedi Crissy. “Yapmak çok zor. Ona baktığımda ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum. Aramızda herhangi bir bağlantı var mı? Olmalı mı? Onun dünyasını alt üst mü ediyorum? Artık kendi güvenli dünyamdan uzaklaştığımı hissediyorum, nerden başlaram gerektiğini bilemiyorum.”

“Onunla konuştuğunuzu gördüm,” dedi Josh. “Nasıl gitti?”

“İyiydi. Daha çok spordan söz ettik. Onunla konuşmak hoşuma gitti. Daha önce böyle olacağını sanmamıştım.”

“Ona kim olduğunu söylemek istedin mi?”

Araba hemen arkasında olmasaydı, Crissy muhtemelen bir adım gerilerdi. “Hayır. Bir gün söylemek isteyeceğimden de emin değilim. Şimdilik çok erken olduğunu biliyorum ama. Durumumuz oldukça karışık şu anda.”

İnsanlar ne derse desin, Crissy, Brandon’ı yakından tanımaya hakkı olduğundan emin değildi. Ondan uzak kalmak atılabilecek en kolay adımdı ama nedense bunu da yapabileceğini sanmıyordu. Duygusal anlamda berbat bir haldeydi.

İçinde inanılmaz derin duygusal bir kuyu açılmıştı sanki. Onları geriye atmak ya da içine gömmek istiyordu. Yapmak istediği başka bir şey daha vardı. Kendini Josh’ın kollarına atıp ondan her şeyin yoluna girmesini sağlaması için yalvarmak istiyordu. Ancak artık gitmesi gerektiğinin de farkındaydı. Öyle sinirli kızlar falan geçirme âdeti yoktu ama sayet bu

olacaksa da bunu tek başına göğüslemek isterdi.

“Tekrar teşekkür ederim. Yardımların için minnettarım.”

“Büyük bir zevkti. Telefon numaram var. Herhangi bir konuda konuşmak istersen aramaktan çekinme.”

Aynı şeyi Abbey de söylemişti ama Josh’ın teklifi nedense daha ilginç görünüyordu.

“Tamam,” diye mırıldandı, her ne kadar aramayacağından emin olsa da.

Crissy arabayı güçlkle park etti ve kendini aceleyle eve attı. İlk damlalar yanaklarına süzölmeye başladığında mutfaga ancak girebilmişti.

“Bu aptalca,” diye söyleniyordu bir yandan da. “Ben ağlamam.”

Yıllardır ağlamamıştı. Şimdi ne olmuştu?

Mantıklı düşüncecek olursa bir sürü nedeni vardı. İlki sonunda Brandon’la tanışmasıydı. Masanın üzerindeki saate baktı ve üç saat ekledi. Florida’daki annesiyle babasını aramak için çok geç olmuştu. İşte bu çok büyük şanssızlıktı. Annesiyle babasının yatıştırıcı sesleri içinde bulunduğu ruh haline çok iyi gelirdi.

Önceki gece açtığı bir şişe beyaz şarabı çıkardı, bir kadeh doldurdu ve çalışma odasına ilerledi.

Bilgisayar masasını ve pencerenin önündeki kanepeyi geçti odanın köşesindeki dolaba yöneldi. Dolabın kapağını açtı. İçeride mevsimini bekleyen giysiler, birkaç kutu mali durum raporu, plastik kutuyla dolu bir raf. Lise yıllarından kalma hatıralarının bulunduğu kutuyu eline alıp yere oturdu.

Crissy yıllıkları, fotoğrafları karıştırdı. Kutunun dibinde yıpranmış bir zarf ve birkaç fotoğraf bulunuyordu. Bunlar

hamilelik fotoğraflarıydı, bir tane de Brandon'ın fotoğrafı vardı. Doğumundan hemen sonra çekilmişti.

Crissy fotoğrafları yere tek tek dizdi ve ardından kendini daha fazla tutamayarak ağlamaya başladı. Ne kadar da genç görünüyordu. Pembe geceliğinin içinde ne kadar da masum duruyordu. Genç, panik halinde ama kararlı bir hali vardı. Evet, tek bir gecenin bütün hayatını mahvetmesine izin vermemesi konusunda kararlıydı.

Hiçbir zaman bağışlayamayacağı şeyin bu olduğunu biliyordu. O kararının üzerinde hiç düşünmemişti. 'Problem' den bir an önce kurtulmaya karar vermişti. Bu, bebeği için iyi bir aile bulmak anlamına geliyordu.

Hiç denememişti bile. Dikkatle yaptığı planın en doğru seçenek olmadığı hiç aklına bile gelmemişti. Böyle davranabilmiş olması onu nasıl biri yapıyordu? Bebeğinden, çocuğundan on iki yıl boyunca vazgeçmişti. Arkasına bile dönüp bakmamıştı.

Normal şartlar altında kendini mahvolmuş, yıkılmış hissetmesi gerekmez miydi? Onu bunca yıldır merak etmesi, onun için kaygılanması, onu özlemesi gerekmez miydi? Oh Tanrım...

Crissy birden duraklayıp ses dinledi. Ön kapı çalınıyordu. Yüzünü aceleyle silip ayağa kalktı. Çalışma odasının kapısını sıkıca çekip hole çıktı. Kimseyi beklemiyordu, bu saatte okul için şeker satmak isteyen çoluk çocuk da gelmezdi.

Kapının büyütecinden ziyaretçinin kim olduğunu öğrenmeye çalıştı. Josh'ın kapının önünde dikildiğini görünce gözlerine inanamadı.

İşte bu harikaydı. Gözleri, burnu kızarmış olmalıydı. Yüzüne baktığı an ağladığını anlayacaktı. Bundan kaçışı yoktu.

Crissy genzini temizledikten sonra kapıyı açtı ve gülüm-

semeye çalıştı. “Bu büyük bir sürpriz. Her şey yolunda mı?”

“Ben de bunu soracaktım,” dedi Josh. “Sana bir bakayım dedim. Nasılsın?”

“Harikayım.”

“Yalancı. İçeriye gelebilir miyim?”

Crissy bir adım geriledi ve Josh’ın içeriye girmesine izin verdi, kapıyı kapatıp Josh’a döndü.

“İçecek bir şey alır mıydın? Bir şişe şarap açmıştım.”

“Kulağa harika geliyor.”

Crissy mutfaka gidip Josh için de bir kadeh doldurdu. Ağlama krizi geçirmeden önce doldurduğu ama içmediği kadehi de eline alıp oturma odasına geçti.

Josh şöminenin önünde duruyordu. Crissy’nin uzattığı kadehi aldıktan sonra etrafına bakındı. “Güzel bir ev.”

“Teşekkür ederim. Bir kişi için biraz büyük bir ev ama yüksek tavanları, ferah alanları seviyorum.” Dudaklarını büzdü. Konuyu fazla uzatmasa iyi ederdi. Büyük bir ihtimalle Josh buraya başka şeyle konuşmak için gelmişti.

Crissy eliyle kanepeyi işaret etti. “Otursana.”

Josh oturunca Crissy de kanepenin bir ucuna geçti. Ardından dönüp Josh’ın bir şeyler söylemesini bekledi. Ancak herhangi bir hareket gelmeyince, “Ben iyiyim,” dedi.

“Açıkcası bir hekim olarak benim gözlemim bu değil,” dedi Josh yavaşça. “Brandon’la tanışmak kolay bir durum değildi. Bütün bu olaylara tepki göstermen çok doğal.”

“Olanların açıklaması bu mu diyorsun,” diye mırıldandı Crissy dalgın bir ifadeyle. Şarabını sehpanın üzerine bıraktı. “Kendimi suçlu hissediyorum. Her şeyin temelinde sanırım bu var. Kendimi işe yaramaz bir sersem gibi hissediyorum. Brandon olağanüstü bir çocuk. Ondan çok hoşlandığımı söylemem gerek. Ancak kısa bir süre öncesine kadar onu hiçbir şekilde

gerçek bir insan olarak düşünmemiştim. Neye üzüldüğümü bile tam olarak bilemiyorum. Hiç sahip olmadığım bir şeyin yasını mı tutuyorum? Ama o sahip olmadığım şeyi hiç istememişim de. Şu anda bile onun hayatının bir parçası olmak istediğimden emin değilim. Ya da bir gün olmak isteyeceğimden. Bu konuda tembel olduğum gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı da bilemiyorum.”

“Gençtin Crissy. Bu pek çok şeyi değiştirir.”

“Yine de bir mazeret değil.”

Josh kadehini yudumladı. “Abbey’nin bana Brandon’ı evlat edineceklerinden söz edişini hatırlıyorum. Tıp fakültesindeydim, gece gündüz ders çalışıyordum. Brandon’ı eve getirdikleri o ilk gün onlara gittim. Daha önce bir bebeği o kadar yakından hiç görmemişim. Tam da anneme ihtiyaç duyduğumuz bir gündü. Brandon o kadar minikti ki. Pete’le ikimiz dehşete kapılmıştık. Doktor olmakla iyi yapıp yapmadığımı sorguladığım bir gündü.”

Crissy gülümsedi. “Minik bir bebeği kucağına alamadın diye mi?”

“Evet.” Josh’ın gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. “Ama Abbey tereddüt bile etmedi. Annelik öylesine içinden geliyor ki, bebeğin minicik tırnaklarını kesmekten yükselen ateşini düşürmeye kadar her türlü ihtiyacı karşısında en ufak bir bo-calama bile yaşamadı. Pete öğrenmesi gerektiği için öğrendi ama Abbey yapılması gereken her şeyi keyifle yaptı. Anneliği doğuştan öğrenmiş.”

“Abbey kusursuz bir anne,” dedi Crissy, partide ev yapımı yiyecekleri hatta dondurmayı düşünerek.

“Evet, doğurganlığının olmaması kaderin zalim bir cilvesi. Hayatta en çok istediği şey doğurabilmektir.”

Crissy birden durakladı. Onun en çok istediği şeyi elinin

tersiyle ittiğine inanamıyordu.

“Marty ilk ciddi erkek arkadaşım,” dedi birdenbire. “Lisedeydim. Okulun futbol takımındaydı ve oldukça popüler biriydi. Ben de spor yapıyordum ve pek çok arkadaşım vardı.”

“Bahse girerim çok da iyiydin.”

“Evet. Çok hızlıydım. Planım da hazırды. Beysbol bursuyla kolejde okuyacaktım, ardından da mükemmel bir kariyer yapacaktım.” Omzunu silkti. “Neyse, en azından burs hayalimi gerçekleştirdim. Bursla ilgili mektubu aldığım gün haftalardır kaçmaya çalıştığım gerçeği de kabullenmek zorunda kaldım. Hamileydim.”

Crissy bakışlarını Josh’dan kaçırdı. O günü bugünmüş gibi net hatırlıyordu. Yatağına kıvrılmış, bebeğin kendiliğinden yok olmasını dilemişti. Marty’yle önlem almadan yattığından beri tek korkusu buydu ve korktuğu başına gelmişti.

“Marty de benim kadar paniklemişti. İkimizin de ilk deneyimimizdi ve önlem alma konusunda aptalca davranmıştık. Bebek istemediğini söyledi. Belki yıllar sonra bu konuyu düşünebilirdi ama o sırada bir bebek fikrine bile tahammül edemiyordu. Ben de ondan farklı bir durumda değildim. Bir geleceğim vardı, yalnız bir ebeveyn olamazdım.”

“Sadece on yedi yaşındaydım. Çok zor bir durumdu.”

“Ailemle konuştum, olan biteni anlattım. Bana destek olmak için ne gerekirse yapacaklarını söylediler. Evde, onlarla kalıp devlet okuluna gidebilirdim. Böylelikle okula gittiğimde annem bebeğe bakabilecekti. O kadar normal bir durummuş gibi konuşuyorlardı ki.”

“Ama sen istemedin.”

Crissy başını iki yana salladı. “Bu işten bir an önce kurtulmak istiyordum. Marty hemen önüne getirilen kâğıtları imzalamış ve sorumluluktan kurtulmuştu. Ben de evla edin-

mek isteyen bir aile aramaya başladım.”

“Peki bunun nesi kötü? Niçin bu denli korkunç bir şey yaptığına inanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Öyle geliyor. Kendimi yeterince suçlu hissetmediğim için suçlu hissediyorum.”

“Bu söylediklerin kendine bile çılgınca gelmiyor mu?”

Crissy birden gülümsedi. “Geliyor. Yeterince duyarlı davranmadığım için kendimi berbat hissediyorum. Yeterince acı çekmediğim için de.”

“Duygusal anlamda adamakıllı çökseydin daha iyi biri mi olacaktın?”

“Belki.”

“Yani kararından dolayı değil, yeterince acı çekmediğin için pişmanlık duyuyorsun, öyle mi?”

Crissy durakladı. Brandon’ı verdiği için hiç pişmanlık duymuş muydu? Dikkatle yüreğini yokladı. “Sanırım öyle,” dedi sonunda. “Görüyorsun ya, ben Abbey gibi değilim.”

“Kimse senden onun gibi olmanı beklemiyor.”

“Evet ama çocuklarla ilişkisi o kadar mükemmel ki. Anneliğe özgü bütün o meziyetlere sahip. Bense bu konuda yetersizim. Kadınlara özgü o içgüdülerden yoksunum.”

Josh gözlerini kısıp Crissy’yi süzdü. Buradan bakınca kadını pek çok meziyete sahipmiş gibi görünüyordu ama bunu söylemek istemedi. Daha doğrusu Crissy’nin ne denli seksi bulunduğunu duymak isteyeceğinden o kadar emin değildi.

Josh, Crissy’yle birlikte oldukça daha fazla şaşırmadan edemiyordu. Onun hassas yapısı fazlasıyla dikkatini çekmişti. Aynı zamanda da Crissy’nin kendi hayatını yöneten, normal şartlar altında oldukça güvenli bir genç kadın olduğunu hissediyordu. Sadece tek bir zaafı olan başarılı bir işkadıymdı. Zaa-

“Bak, 1800’lerde yaşamıyoruz,” dedi Josh ikna edici bir ses tonuyla. “Artık kadınların hayatta tek bir rolleri yok. Herkesin farklı seçenekleri var. Bebeğini onu çılgınca arzulayan bir çifte verdin. Kötülük bunun neresinde?”

“Oh elbette. Mantık açısından bakınca durum bu. Bense mantıksız tarafından bakıyorum. Utanç ve vicdan azabıyla kavrulmak istiyorum.”

“Yaptığın şeyin utanılacak bir yanı yok ki. Söyler misin, Abbey ve Pete’in oğlunu büyütmesi utanç verici bir durum mu?”

Crissy’nin gözleri kısıldı. “Ondan utanmıyorum, ayrıca Brandon benim oğlum değil. Onların çocuğu. Abbey ve Pete tıpkı benim annem babam gibi kusursuz ebeveynler. Bense bir ebeveyn olarak düşünülemem bile.”

Josh yutkundu. Crissy’nin yanakları kızarmış, nefes nefese kalmıştı. Kahretsin, çok güzel görünüyordu. Birden damarlarındaki kanın hızlandığını hissetti. Bu tür şeyler hissetmeyi o kadar uzun zaman geçmişti ki, bir an bedenindeki değişiklikleri anlamlandırmakta güçlük çekti. Anladığındaysa elinde olmadan gülümsedi. Tanrım, uzun zamandır ilk kez kendisini canlanmış hissediyordu. Ne kadar süredir böyle şeyler düşünmüyordu?

“Bütün bunları komik mi buluyorsun,” diye sordu Crissy şaşkınlıkla.

“Komik değil de ilginç diyelim. Öfkelenmek kendine acı-maktan daha yapıcı bir duygudur.”

Crissy öfkesine hâkim olamıyordu. “Buna inanamıyorum. Sen benimle oyun mu oynuyorsun?”

Josh kadehini sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. “Biraz. Bu güçlü görüntünün ardında dramlar kraliçesinin olduğunu biliyordum.”

“Dramlar kraliçesi mi? Hiç sanmam.” Crissy, Josh’a yaklaştı ve işaret parmağını salladı. “Biliyor musun, tipik bir erkeksin işte. Ne zaman içinde bulunduğun durumdan rahatsız olursan veya herhangi bir krizi yönetemezsen, kolayı seçiyorsun. Hakaret ediyorsun. Şimdi daha güçlü bir erkek olduğunu mu hissediyorsun?”

Crissy’nin gözleri adeta öfke saçıyordu. Josh bir an onun kendisine tokat atacağını düşündü. Belki de başına bir şeyler fırlatırdı.

“Onun gibi bir şey,” dedi Josh gülümseyerek.

Ardından da hiç düşünmeden Crissy’nin kollarından tuttu ve onu kendine doğru çekip öpmeye başladı.

Josh başlangıçta Crissy’nin şoke olduğunu ve onu itmek için bir hamle yapmaya çalıştığını fark etti. Crissy’nin dudaklarıysa sıcacıktı, aralarındaki alevlenme hissedilmeyecek gibi değildi. Yine de Crissy’nin karşı koymasına hazırlanmaya çalıştı ancak beklediği tepki gelmedi. Birkaç saniye sonra Crissy içini çekti ve Josh’ın öpücüklerine karşılık vermeye başladı.

Josh onu öpmeyi sürdürürken bir yandan da düşünüyordu. Crissy kollarını onun ellerinden kurtarmış, avuçlarını omuzlarına yerleştirmişti.

Josh onun baygın kokusunu içine çekti. Eşsiz, kadınsı kokusunu... Elleri Crissy’nin belindeydi, yavaşça parmaklarını sırtına götürdü. Stacey’ye dokunmaktan farklıydı. Bir kere Crissy daha kısa boylu, daha yuvarlak hatlıydı.

Josh merhum eşini düşününce birdenbire anılar denizine gömülmeyi ve içinin suçlulukla dolmasını bekledi. Ancak içinde bunlar yerine gittikçe büyüyen açlığı duyumsadı.

Josh bir elini daha da yukarıya kaydırды ve sonunda Crissy’nin ipeksi saçlarını okşamaya başladı. O sırada Crissy

de hafifçe salınmış ve aralarındaki mesafeyi kapatmıştı.

Crissy'nin vücudu adeta Josh'ın vücuduna yapışmıştı. Josh onun alev alev yanan bedeninin fazlasıyla farkındaydı. Göğüsleri göğüslerine baskı yapıyordu. Her bir hücresi onun bedenini keşfetmesi için adeta yalvarıyordu. Crissy'nin belini, göğsünü okşamak, onun zevkle inlediğini işitmek için yanıp tutuşuyordu. Bir kadınla birlikte olmayalı dört yıl geçmişti ama bir kadınla neler yaşamaktan hoşlandığını hiç unutmamıştı. Bir anda gözlerinin önünde erotik bir film sahnesi canlanmıştı, başroldeki kadın Crissy'ydi.

Ancak Josh o sahnenin canlandırılmayacağını farkındaydı. Sadece öpüşmelerine yoğunlaşmalıydı. Josh dudaklarını Crissy'nin kulakmemesine kaydırdı. Yumuşacık teni hafifçe dişlediğinde Crissy içini çekti ve omuzlarını tutan elleri kasıldı. Josh onun bu denli baş döndürücü bir kadın olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Nefes alışverişinin sesi içindeki arzuyu kamçılıyordu.

Bu kez dudakları Crissy'nin boynunu buldu, ardından yavaşça kazağının V yakasına indi. Crissy'nin kalp atışlarını duyunca dudaklarını tekrar dudaklarına götürdü.

Crissy derhal dudaklarını araladı. Dilini Crissy'nin diline dokundurur dokundurmaz bütün bedeninin kasıldığını hissetti. İçindeki arzuyu gemleyemiyordu. Fazlasıyla tahrik olmuştu, sonuna kadar gitmeye hazırdı. Crissy'yi çılgınca istiyordu. Ona dokunmak, bedenini bütünüyle keşfetmek istiyordu. Onu tam anlamıyla baştan çıkarmak, tekrar tekrar sevişmek istiyordu.

Ancak Crissy hafifçe geri çekilip Josh'ın gözlerinin içine baktı. Arzu gözlerini karartmıştı. "Vay canına," diye fısıldadı. "Çok esaslı bir öpücüktü."

"Beğendiğine sevindim."

“Beğenmek de ne kelime.” Crissy ellerini Josh’ın omuzlarından kollarına düşürdü, sonra da çekti. “Bundan şarabı sorumlu tutmak isterdim ama sadece bir yudum aldım.”

“Ben de.”

“Yani bu duygusal ve kimyasal bir yoğunluk, öyle mi?”

Josh tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey hayata döndüğüydü. Tahrik olmuş olmak harika bir duyguydu.

“Öyle.”

“Beni şaşırttın.”

“Keşfedilmemiş bir derinliğim olduğu için mi?”

“Kesinlikle.”

Josh artık gitmesi gerektiğinin farkındaydı. Crissy bugün yeterince stres yaşamıştı ve muhtemelen olanları gözden geçirmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Josh eğilip Crissy’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “İyi olacağından emin misin?”

“Elbette. Biraz sarsıldım ama toparlanırım.”

“Zamanla Brandon’la görüşmeye alışacaksın.”

“Aslına bakarsan ben senden söz ediyordum.”

Josh güldü. “Öyle mi?”

“Evet, öyle. Beni neredeyse, ‘Hadi beni al, koca adam,’ diyecek hale getirdin.”

Josh tüm dikkatini Crissy’nin gözlerine verdi. “Ne kadar yaklaştım?”

“Bunu bilmene gerek yok.”

Oysa vardı. Crissy’nin bir sonraki adımı gözlerinin önünde canlandırmanın sırf o olmadığını söylemesine ihtiyacı vardı.

Crissy avucunu Josh’ın göğsüne bastırdı. “Beklenmedik birisiniz Josh Daniel,” dedi gülümseyerek. “İyi bir adam olmanız bir yana, muhteşem öpüşüyorsunuz da.”

Josh eliyle Crissy'nin elini tutup sıktı. Sonra da parmaklarını tek tek öptü ve dudaklarını avucunun ortasına bastırdı.

"Gitmem gerekiyor."

"Biliyorum."

Crissy böyle demişti demesine de Josh onun ses tonunun hiç de ikna edici olmadığını fark etmişti.

"Ya da kalabilirim."

Josh bunu söylemeyi planlamamıştı ama söyler söylemez, ne istediğini anlayıverdi. Onula birlikte olmak istiyordu. Bir gece için olsun canlanmak istiyordu.

O sırada Crissy içini çekti. "Kalabilirsin de."

İşte beklediği buydu. Crissy'yi yeniden kendine çekti ve öpmeye başladı. Ancak daha fazlasını istiyordu. Onun içinde kaybolmak istiyordu ama biraz beklemek niyetindeydi. Bir planı vardı.

"Yatak odana nerden gidiliyor," diye sordu neden sonra nefes nefese.

Crissy, Josh'ın elini tutup koridora doğru çekti, sağdaki ilk kapıya girdi. Işığı açtı. Tuvalet aynasının üzerindeki minik gece lambası aydınlandı.

Oda pembenin farklı tonlarıyla döşenmişti. Duvarlar uçuk pembeye boyanmış, yatak örtüsü fuşya rengi seçilmişti. Josh böylesine kız vurgusunun hâkim olduğu bir oda görmemişti. Crissy gibi feminist tavırlı birinin böyle bir odası olması oldukça şaşırtıcıydı. Onun bu yanını görmekse çok hoştu.

"Korkuyor musun," diye sordu Crissy muzip bir gülümseme eşliğinde. "Bir sürü pembe firfir ve dantel var."

"Sanırım başa çıkabilirim."

Crissy, Josh'ın gömleğinin eteğini pantolonundan çekip kurtardı ve düğmelerini açmaya başladı. "Peki benimle başa çıkabilecek misin?"

“Göreceğiz.”

Josh, Crissy’nin ellerini tutup onu öptü. Dudakları alev alev yanıyordu. Sırtını, belini okşadı. Sutyenine eli geldiğinde aldırmadı. Çıkarmak için bir sürü zamanı vardı.

Crissy’yi bir yandan öperken bir yandan da yatağa doğru ilerledi. Sonunda Crissy yatağa oturunca önünde diz çöküp çizmelerini çıkarmaya yöneldi.

“Ayağında bunlarla futbol oynadığına inanamıyorum,” diye mırıldandı topuklu çizmelerden birini çıkarırken. “Bileğini kırabilirdin ya da ne bileyim, daha kötüsü olabilirdi.”

Crissy gülümsedi. “Çok tuhaf bir adamsın, biliyor musun? Kadınlar topuklu pabuçlarla her şeyi yapabilirler. Yüksek ökçeler üzerinde denge sağlamayı doğuştan öğreniyoruz.”

Josh, Crissy’nin çoraplarını çıkardı ve pembe ojeli parmaklarını ve altın halkalı başparmağını görünce inlememek için kendini güçlükle tuttu. Crissy’yle ilgili başka ne tür sürprizlerle karşılaşacaktı acaba?

Crissy’ye her dokunduğunda kasığındaki sancı artıyordu. Derhal ayağa kalkıp pantolonunu çıkarmaya davrandı. Fazlasıyla tahrik olmuştu. Aldırmamak için çaba sarf etti ve Crissy’nin iç çamaşırlarıyla kalmış muhteşem görüntüsüne yoğunlaşmayı denedi. Pantolonunu iskemlenin üzerine atıp Crissy’yi tutup yatağa yatırdı. Aceleyle şortunu çıkardı ve onun yanına uzandı.

“Öylesine güzelsin ki.”

“Erkeklerin işlerin yolunda gitmesi için söylediği sözler,” diyerek güldü Crissy. “Yine de inanmak istiyorum.”

“İnanmalısın.”

Gerçekten nefisti. Josh’ın beğeni dolu bakışları Crissy’nin vücudunda dolaştı. Bembeyaz göğüsleri dolgun ve diriymi, dantel sutyeninden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Dümdüz

karnındaki minik göbek deliğine takılı altın halka boğazının kurumasına yol açtı. Bacakları biçimli ve uzundu.

Josh bakışlarını Crissy'nin yüzüne çevirdi. Başını eğip onu uzun uzun öptü. Sırtına uzanıp sutyeninin kopçasını açmaya koyuldu. Crissy elini göğsüne yaslamıştı.

“Hey,” diye fısıldadı bir ara Josh’a. “Sen tamamen soyunmadın. Oysa bu işte çıplak olmak esastır.”

“Yapmam gereken daha önemli işler var.”

“Kulağa hoş geliyor ama yine de hiç adil değil. Benim de senin gördüklerini görmem gerekiyor.”

Josh güldü. “Çok tatlısın.”

Josh doğrulup gömleğini çabucak çıkardı. Yeniden yatağa uzandığında Crissy göğsünü okşamaya başladı.

“Çok hoş...”

Josh ona öpücükleriyle karşılık verdi. Aynı andan sutyeni-ni açmayı yeniden denedi. Crissy de sırtını dönerek yardım etti ve kopçalardan kurtulunca sutyeni çıkarıp yere attı.

Göğüsleri muhteşemdi. Mercan rengi göğüs uçları sertleşmişti. Josh iki göğsünü de ellerine aldı. Gözlerini kapatıp elinin altındaki ipek teni tüm benliğiyle hissetmeyi denedi. Ardından başparmaklarıyla göğüs uçlarını okşamaya başladı.

Josh'ın bedeni cennetin sadece birkaç dakika yüksekte olduğunu hatırlatıp duruyordu. Kasıklarındaki baskı adamakıllı artmıştı ama kendi mutluluğu kadar Crissy'ninkini de düşünmek zorundaydı.

Josh gözlerini açıp Crissy'nin ifadesini inceledi. Hafifçe karnındaki altın halkayı okşadı. Crissy de kısa süreliğine yumduğu gözlerini aralayıp gülümsedi.

“Biraz ay önce otuzuma bastığımda kendimi bununla şımarttım. Belki de kendimi daha genç hissetmek istedim.”

“Genç olduğunu hatırlamak için hiçbir şeye ihtiyacın

yok.” dedi Josh ve Crissy’nin iç çamaşırını bacaklarından sıyırdı.

“Belki de haklısın.”

Josh eğilip Crissy’nin göğüs uçlarından birini ağzına aldı. Ardından hafifçe dişleyip öptü. Crissy’nin inlediğini işitti. Sırtına gömülen parmakları da ne denli zevk aldığını anlatıyordu.

Josh her iki göğsüyle de uzun uzun ilgilendikten sonra dudaklarını aşağıya kaydırды. Crissy’nin dümdüz karnını, göbek deliğini öptü. Elleri bacaklarındaydı. Yavaşça kasıklarına yöneldi. Sonunda hafifçe kabarmış en hassas noktasını buldu. Onun sıırıslıkla olduğunu fark edince yutkundu.

Artık kalbi çılgınca çarpıyordu. Crissy’yi yeterince okşadıktan sonra dudaklarını ıslak sıcaklığına yapıştırdı.

Crissy’nin teninin tadı hem tatlı hem tuzluydu. Onun içinde olmak için yanıp tutuşuyordu ama dokunuşlarına nasıl tepki gösterdiğini de görmek istiyordu. Crissy’nin titremesine, çığlık atmasına hangi dokunuşun yol açtığını öğrenmeliydi. Sadece birkaç dakika için bile olsa, onunla tüm benliğiyle bütünleşmek istiyordu. Dilini çıkarıp Crissy’nin teninde dolaştırdı. İlk yavaş hareket etti, böylelikle Crissy’ye bir sonraki adıma hazırlanması için zaman tanıdı.

Crissy’nin bacakları kasılmıştı. Josh onun üstü üste yutkunduğunu fark etti. Dilinin hareketleri hızlandı, belli bir ritme ulaştığında Crissy düzensiz nefes alıp vermeye başladı.

Crissy aynı zamanda titremeye ve bacaklarını kontrolsüz hareket etmeye başlamıştı. Dilinin okşamaları devam ediyordu. Crissy sonunda küçük çığlıklar atmaya, başını sağa sola savurmaya başladı.

Sonunda Crissy boğazından gelen bir iniltiyle hareketsiz kaldı ve gözlerini sımsıkı kapattı. O zaman Josh durakladı.

Crissy de gözlerini açtı ve içini çekti.

“Harikaydı,” diye mırıldandı Josh kendi sözlerine kendisi şaşırırken. Bir an düşününce Crissy’nin mutluluğunun gerçekten de onu memnun ettiğini fark etti. Onunla sevişmek her anlamda büyük bir mutluluktu.

“Harika ötesiydi,” dedi Crissy derin bir nefes alırken. “Gel buraya da sana ne demek istediğimi göstereyim.”

Crissy tahrik olmuş bedenine dokunduğu an Josh inledi. Kendini kontrol etmek için büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Sonuç olarak yıllardır bir kadınla birlikte olmuş değildi.

Crissy’nin dokunuşları fazlasıyla erotikti. Josh’a beceriyle yol gösterdi. Josh onun içinde kaybolduğunu sandı.

Aslında kendini uzun zaman kontrol ederek Crissy’yi etkilemeyi planlamıştı ama bunu başarabileceğinden artık o kadar da emin değildi. Tanrım, Crissy muhteşem bir kadındı.

Josh kendini her itişinde şakakları zonkluyor, başı dönüyordu. Yine de bu anların hiç bitmemesini istiyordu.

Son hamleyle birlikte gözlerini kapadı. Muhteşemdi...

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

JOSH sabahın ilk ışıklarıyla uyandı. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Önceki gece yaşananların anısı gözlerinin önüne gelince gülümsedi. Crissy'nin beline sarılmış, yüzünü pürüzsüz omzuna gömmüştü.

Crissy'yi uyandırmamaya çalışarak yavaşça sırt üstü döndü ve tavanı seyretmeye başladı.

Tanrım, başka bir kadınla sevişmişti. Stacey'yle tanıştığında onunla yetinebileceğini hissetmişti. Hayatının geri kalanında başka hiçbir kadına ihtiyaç duymayacaktı. Oysa önceki gece başka bir kadınla mutlu olabilmmişti. Bunun olduğuna halen inanamıyordu. Üstelik onu fazlasıyla istemiş, içindeki arzu tüm benliğini kavurmuştu.

Josh birazdan içini dolduracak suçluluk duygusuna hazırlanmaya çalıştı. Düşlerindeki, anılarındaki kadına ihanet etmişti. O sırada evin bir yerlerinden eski bir saatin saat başını vurgulayan sesi geldi.

Biraz bekledi. Hayır, Crissy'yle sevişmesiyle ilgili en küçük bir suçluluk duymuyordu.

Gözlerini kapattı. Bu sefer de içini suçluluk duymamasının getirdiği bir üzüntü kapladı. Stacey'yi kaybettiği son dört yıldır farkında bile olmadan duygularını geriye atmayı öğrenmişti. Ruh sağlığının hasar görmemesi için bu içgüdüsel bir refleksti.

Karısını kaybettiği o ilk günler her söylendiğinde öfkelenmişti o klişe gerçekleşmiş olmalıydı. Zaman gerçekten de yaraları sarıyor, duyguları onarıyordu. Sadece içindeki üzüntüyü tutabilmişti, çünkü elinde başka hiçbir şey kalmamıştı. Stacey'yi çok sevmişti. Onu sevmekten hiçbir zaman da vazgeçmeyecekti. Ancak artık Stacey'nin ölümü hayatına devam etmesine engel olmayacaktı.

Josh birden durakladı. Bütün bunlar ne anlama gelecekti? Yani artık hayattan keyif mi alacaktı? Bunu istiyor muydu? Abbey'nin sözleri aklına geldi. Bir test sürüşü yapmasını önermişti. Çok daha fazlasını yapmıştı. Bir yanı hayatına devam ettiği gerçeğini takdir etse de, diğer bir yanıysa sonsuza dek üzgün kalacaktı. Çünkü artık Stacey kendisinden daha da uzaklaşmıştı.

Josh yatağın kımıldadığını fark etti. Sol tarafına döndü, Crissy'nin oturduğunu gördü. Crissy pikeyi göğüslerine çekti ve ihtiyatlı bir ifadeyle gülümsedi.

"Selam," dedi Crissy içini çektikten sonra. "Şu an kendimi çok tuhaf hissediyorum. İkimizin bir tür akraba olduğumuzu düşündüğüm takdirde işlerin daha kolay olacağını sanmıştım ama belli ki yanlışmışım. Sen Brandon'ın amcasısın, ben de biyolojik annesi... Onunla tekrar görüşmeye kalktığımda seninle de karşılaşma ihtimalim çok fazla. Sanırım bu ikimizin de bir parça gerilmemize yol açacak."

Crissy alt dudaklarını hafifçe ısırdı. “Ben pek bu tür şeyler pek yapmam. Yani, doğru dürüst tanımadığım adamlarla yatmam. Hiç böyle bir tarzım olmadı. Bu kadar da değil. Dün gece sadece sevişmekten fazlası vardı. Sanırım bu denli seksi olduğun ve olaya duygu kattığın için her şeyin sorumlusu sensin. Galiba özür dilesen iyi olur.”

Josh ellerini ensesinde birleştirip Crissy’yi süzdü. “Doğru mu anladım yoksa fazlasıyla seksi olduğum için senden özür dilememi mi istiyorsun?”

Crissy başını salladı ama gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hali vardı. “Kesinlikle. Bu sana hiç de adil olmayan bir avantaj sağlıyor. Eminim bu avantajından fazlasıyla faydalaniyorsundur. Şimdi esaslıca düşününce özür dilemekten de fazlasını yapman gerektiğine karar verdim. Dün gece bana yaptıkların tek kelimeyle korkunçtu.”

Josh kahkahasını güçlkle tuttu. “Yani senin hiçbir suçun yok, öyle mi?”

Crissy gözlerini kocaman açtı. “Hem de hiç suçum yok. Ben yara almış tarafım.”

“Anlıyorum. Demek yaşananlarda seksi bedeninin, teninin tadının, çıkardığın seslerin hiçbir rolü yok.”

Crissy’nin yanakları bir anda pembeleşti. “Hiç yok. Olanlardan sadece sen sorumlusun.”

“Oysa tek bir cümleyle ne denli suçlu olduğunu ifade edebilirim.”

“Oh, hadi ama,” dedi Crissy başını iki yana sallayarak. “Bence hiç şansın yok.”

“Bahse girmek ister misin?”

“Elbette.”

“Neyine bahse gireceğiz?”

Crissy masum bir ifadeyle Josh’ın yüzüne baktı. “Sen ne

önerirsin?”

Crissy'nin masum ifadesi bile Josh'ın kanının ateşlenmesine yol açtı. Bir anda ikinci raunda hazır hale gelmişti. Hatta üçüncü raund dese daha doğru olurdu, çünkü gecenin bir yarısı ikinci kez sevişmişlerdi.

Ancak içinden bir ses makul davranmasının çok daha doğru olduğunu söylüyordu.

“Kaybeden kahvaltıyı hazırlar.”

“Ben mutfakta inanılmaz beceriksizim.”

“Tamam. Kaybeden kahvaltı ısmarlar.”

“Anlaştık,” dedi Crissy kısacık saçlarını hafifçe tararken. “Seni dinliyorum o zaman. Tek cümle demiştin.”

Josh uzanıp Crissy'nin elini tuttu. “Dört yıl önce karımı kaybettim ve o zamandan beri herhangi bir kadınla birlikte olmadım. Geçtiğimiz yıl bir iki kişiyle çıkmayı denedim denemesine de, her biri de fiyaskoyla sonuçlandı.”

Birbirlerine uzun süre baktılar ve yüzlerindeki duygu değişimlerini incelediler. Josh, Crissy'nin konuşmak için ağzını açmasını, ardından hemen kapatıp gözlerini kısmasını dikkatle gözledi.

Nihayet, “Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye fısıldadı Crissy, kıpkırmızı bir yüzle.

“Bana nerede kahvaltı yapmak istediğimi sorabilirsin... Söylenecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Bak Crissy, seni huzursuz etmek gibi bir niyetim yok. Sadece benim de bu tür şeyler yapmak gibi bir alışkanlığım olmadığını bilmeni istiyorum. Sanırım dün gece ikimiz de anın büyümesine kapıldık. Belki de bu düşündüğün kadar kötü bir şey değildi, ne dersin?”

“Elbette değildi,” diye fısıldadı Crissy, Josh'ın parmaklarını sıkarak. “Bana söylediğin için teşekkür ederim. Bana gü-

vendiğine sevindim. Bundan böyle de güvenebilirsin.”

“Biliyorum.”

Josh onu dikkatle süzdü. Çok özel bir kadındı. Crissy’de onu çeken bir şeyler vardı. Olasılıkları keşfetmeyi düşünmek bile heyecanlanmasına yol açıyordu. Uzun zamandır bu tür heyecanlar yaşamadığını hatırlamak kanını adeta ateşliyordu.

Crissy, Josh’ın gözlerinin içine baktı. “Gerçekten mi? Demek dört yıl. Bu çok uzun bir süre.”

Josh omzunu silkti. “Sırf seks için birlikte olmak tarzım değildir. Mutlaka duygusal anlamda bir şeyler de yaşamam gerekir. Üniversite sıralarındayken nitelikten çok niceliğe önem verdiğim dönemler de oldu ama neyse. Biliyorum bunu söylemek maço görünmeme neden oluyor.”

Crissy güldü.

“Ama gerçek bu,” diye devam etti Josh. “Daha sonraysa kendimi aileme ve işime adadım. Son derece mutlu bir yaşıttım vardı.”

“Peki dün gecedен dolayı huzursuz musun,” diye sordu Crissy dikkatle.

“Hayır, aksine.”

“Buna sevindim.” Crissy, Josh’ın elini bıraktı. “Tamam, o zaman ciddileşmenin zamanı. Konuğum olduğun için ilkin sen düş alacaksın. Bense gidip kahve yapacağım. Sadece bir dakikalığına banyoyu kullanmama izin ver. Ne diyorsun?”

“Harika,” dedi Josh. Gerçekten harika bir öneriydi, çünkü yatağın yakınında Crissy’nin giysileri uzanıp alacağı mesafede değildi. Bu da banyoya çıplak gitmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Uzanıp sabırsızlıkla gösteriyi beklemeye hazırlandı.

Crissy üzerinden pikeyi attı, dolgun göğüsleri ortaya çıkmıştı. Zarifçe yataktan kalkıp dolaba yöneldi. Arkadan görün-

tüsü de muhteşemdi. Josh genzini temizledi. Tanrım, ona dokunmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Şimdilik arzunun yarattığı canlanmayla yetinse iyi ederdi. Canlanmayalı uzun zaman geçmişti.

Crissy kupaları kahveyle doldurdu. Josh banyodan çıkınca yalınayak mutfığa geldi. Üzerinde düğmelerini iliklemediği gömleğiyle kot pantolonu vardı. Kaslı göğsü, kızıla çalan tüyleriyle muhteşem görünüyordu.

Crissy mutfak masasında Josh'ın karşısına otururken tipik bir adam diye düşünmeden edemedi. Sabahları iyi görünüyordu. Fazla iyi... Kendisiyse makyajını silmiş, dişlerini fırçalamış, kuş yuvası gibi görünen saçlarını hale yola koymaya çalışmıştı.

O sırada Kral Edward mutfığa girdi, Crissy de onun başını okşamak için eğildi. Aslına bakılırsa tam zamanında gelip dikkatini dağıtmıştı.

Crissy belli etmeden içini çekti. Josh'ın az önce kendisiyle ilgili verdiği bilgiyi nasıl yorumlaması gerekiyordu? Stacey'nin ölümünden bu yana hiçbir kadınla birlikte olmadığını söylemişti. Bundan koca koca anlamlar çıkarmaması gerektiğini biliyordu bilmesine de, bunun özel bir anlamı olması gerektiğini de düşünmeden edemezdi. Josh bir konuda çok haklıydı. Tek bir cümleyle ona olan bakış açısını değiştirmişti.

"Ne düşünüyorsun," diye sordu Josh o sırada.

"Hiç de aramadığım bir karmaşaya neden olduğunu. Herhangi bir adam olsaydın her şey daha kolay olurdu. Ama sen Brandon'ın amcasısın."

"Bunun paniklemene neden olduğunu biliyorum."

“Paniklemek ne kelime! Ama yine de seninle görüşmeye devam etmek istiyorum.” Crissy birden durakladı. Son derece güçlü bir kadın olduğunu düşünürdü ama dikkatli konuşmazsa zayıf bir izlenim uyandıracaktı. “Şey, şayet işler yolunda gitmezse, durumumuz çok daha karmaşık bir hal alacak. O yüzden de en mantıklı şeyi yapmalı ve arkadaş kalmalıyız. Dünyada hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışmalıyız.”

Josh kaşlarının birini kaldırmak dışında bir tepki göstermedi. “Şayet istediğin buysa...”

“Evet bu,” dedi Crissy kararlılıkla. “Sadece arkadaş olmamız en doğrusu.”

“Tamam, ne istiyorsan onu yaparız,” dedi Josh yavaşça kahvesini yudumlayarak.

Crissy şaşkınlıkla Josh’a baktı. İçinde kabaran öfkeye al-dırmamaya çalışıyordu. Demek hepsi bu kadardı. Tek bir cümleyle ikna olmuştu. Arkadaş kalalım. Tamam, istediğin gibi olsun. İtiraz etmesi, onu ikna etmeye çalışması gerekmez miydi? Önceki gecenin, yaşananların hiçbir anlamı yok muydu?

O sırada Josh ayağa kalktı. “Öyleyse gününe başlaman için seni yalnız bırakayım.”

Ne? “Elbette. Teşekkür ederim.”

Crissy ayağa kalktı, sabahlığının kuşağını sıktı ve mutfaktan çıktı. Kendi kendine rahatlaması gerektiğini söyleyip duruyordu. Belli ki Josh düşündüğünden çok daha sığ biriydi. Aslında serserinin tekiydi. Bunu erkenden öğrendiği iyi olmuştu. Daha sonra öğrenmesi halinde neler olurdu, düşünmek bile istemiyordu. Tanrım, hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmek zorundaydı.

Crissy ön kapıya yöneldi. Ancak Josh koridorda elini yaladı ve onu kendine doğru çevirdi.

“Bekle,” dedi Josh boğuk bir sesle, gözleri arzudan koyulaşmıştı. “Sözünü ettiğin şu arkadaşlık meselesini düşündüm de... Bence yürütemeyiz.”

“Ne? Neden olmasın?”

“Hafızam çok güçlüdür.”

Josh bunu söyledikten sonra Crissy’yi kendine doğru çekip öptü.

Crissy ona karşı koyamayacak kadar zayıftı. Josh inanılmaz seksi bir adamdı ve ona iyice yaklaştığında aklından neler geçtiğini anlamakta gecikmedi.

“Demek istediğim,” diye mırıldandı Josh bir ara. “Şu arkadaşlık hikâyesi konusunda ciddi misin?”

Crissy hiç düşünmeden Josh’ın gömleğini çekiştirip pantolonundan kurtardı. “Sanırım değilim.”

Bir saat kadar sonra Crissy kendini aynı stres girdabının içinde buldu. Çıplak, doygun ama doğru şeyi yaptığına dair kuşku içindeydi.

“Şimdi ne olacak,” diye sordu Josh’a dönerek.

Josh son derece hoşnut erkek bir yırtıcı gibi görünüyordu.

“Olanlar için şimdi de mi beni suçluyorsun?”

Crissy elini salladı. “Evet, çünkü çok seksisin. Neyse, bunu tekrar konuşmayalım. İşler iyice karmaşık hale gelmesin.”

Josh güldü.

“Yoksa gelsin mi?”

“Hayır, bunu isteme,” dedi Josh.

Crissy derin bir nefes aldı. “Ne yapıyoruz peki? Şu arkadaş kalma konusuna mı dönüyoruz?”

“Hayır.”

Öyleyse ne yapacaklardı? Flört etmiyorlardı, öyle değil

mi? Zaten flört etmekten nefret ederdi. İlk randevular her zaman fiyaskoyla sonuçlanırdı, o yüzden de bundan kaçınmak gibi bir prensibi vardı. Tabii, ilk randevu olmayınca ikinci, üçüncüye ulaşmak gibi bir pratik de bulunmuyordu.

“Peki bittiğinde ne olacak? O zaman da beni görmeye devam etmek zorunda kalacaksın. Böyle bir durum huzurunu kaçırmayacak mı?”

“Bununla başa çıkabileceğimizi sanıyorum.”

Crissy bundan o kadar da emin değildi. “Normal şartlar altında birinden ayrıldığımda arkama dönüp bakmam.”

“Benimse bu tür hikâyelerim yok,” dedi Josh. “Denemeye var mısın? Bakalım başa çıkabilecek miyiz?”

Crissy bunu kabul etmenin çılgınlık olacağını biliyordu. Ancak Josh sıcak, ilgili ve inanılmaz seksi bir adamdı. Üstelik âşık olmaktan da korkmuyordu. Dört yıllık yalnızlığı ne denli sadık bir yapısı olduğunu kanıtlıyordu. Öte yandan doktordu da. Bu yanı annesiyle babasını çok sevindirirdi.

Ancak bazı tehlikelerin bulunduğunu yadsıyamazdı. İşler yolunda giderken sorun yaşanmazdı ama kötü bir şekilde ayrılma Brandon’la ilişkisini zedelemeyi miydi? Abbey’yle Pete de sevdikleri bir aile üyesinin eski sevgilisine karşı cephe alabilirlerdi.

Her şey bu yana ya yüreği ne olacaktı? Josh harika bir adamdı ama kusursuz olduğu izlenimi vermesine karşın, büyük bir kusuru bulunuyor olabilirdi. Örneğin Stacey’ye halen âşık olabilirdi. Aşkına karşılık veremeyecek birine âşık olma riskini göğüsleyebilecek miydi? Yoksa bu tür akıl oyunları geliştirmek için henüz çok mu erkendi?

Josh kalkıp oturdu. “Pekâlâ, cevap vermekte epeyce geciktin. Galiba gerçekten arkadaş kalmamızı istiyorsun.”

“Hayır, istediğim bu değil,” dedi Crissy yavaşça. “Sadece

en makul çözümün bu olduğunu düşünüyorum.”

Crissy konuşurken dikkatle Josh’ın ifadesini araştırırdı. Ne düşündüğünü anlayabilmek mümkün değildi. Gerçi ne düşündüğü o kadar önemli miydi? Çok uzun zaman önce önemseyeceği tek insanın kendisi olduğuna karar vermemiş miydi?

Josh uzanıp Crissy’yi öptü. İlk Crissy onun dudaklarının bıraktığı etkiyle her şeyi unutup onu yeniden yatağa çekmeyi düşündü. Hoş, halen yataktaydılar.

“Sen bilirsin,” diye mırıldandı Josh. “Arkadaş olabiliriz. Ama neler olduğunu unutmayı reddediyorum.”

Josh’ın sözleri Crissy’nin üzerinde beklemediği etkiyi yaratmıştı. Yüreğinin ikiye bölündüğünü hissetti. Bir yanı en doğru şeyi yaptığını söylüyordu, diğer bir yanıysa homurdanıp duruyor ve bu gece yatağa yalnız girdiğinde çok üzüleceğini söylüyordu.

“Ben de unutmayacağım,” diye mırıldandı sonunda içtenlikle.

Crissy öğleden sonra arkadaşı Noelle’nin evine gitti. Önceki gece ve o sabah yaşananlardan dolayı hâlâ her yanı sızlıyordu. Gözlerinin önünde canlanan görüntüler başını döndürüyor, nefes nefese kalmasına yol açıyordu.

Son birkaç yıldır ne denli rahat yaşadığını yeni yeni anlıyordu. Yoğun çalışmış, işini büyütmüş, arkadaşlarıyla dışarıya çıkmış, romantik ilişkilerden kaçınmıştı. Evdeyse Kral Edward’ın yoldaşlığıyla yetinmişti. Bir erkeğe ihtiyacı olmadığına neredeyse inanmıştı.

Ancak yirmi dört saatten az bir zaman diliminde hayatı alt üst olmuştu. Brandon’la tanışmış, Josh’la yatmıştı. Her iki durum da hayatını baştan sona değiştirmeye yetmişti. Hoş,

düşününce her iki olayın yaşanmasından da pişmanlık duyduğu söylenemezdi.

Crissy ön kapıya gidip kapıyı çalmaya davrandı ama gerek kalmadı. Rachel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

“Hoş geldin, hamile olmayan tek arkadaşım. Gel de sana, öğleden sonra hormonlarından, doğumdan ve nasıl beslenmemiz gerektiğinden bahsedelim.”

Crissy gülümsedi. “Beni korkutmaya çalıştığınızı biliyorum ama sizi hüsrana uğratacağım. Hem senin hamileliğin söylentiden ibaret, halen en ufak bir belirti yok.”

Rachel hemen yana döndü ve kazağını yukarıya sıyırdı. Pantolonunun fermuarı açıldı, üstelik karnı hafifçe yuvarlanmıştı.

“Hım, karpuz çekirdeği yutmuş gibisin, tebrikler.”

İki arkadaş birbirlerine sarıldılar.

“Karpuz çekirdeği olsaydı, umurumda bile olmazdı,” dedi Rachel kapıyı kapatırken. “Ondan kurtulmak gerçek bebekten çok daha kolay olurdu.”

“Üstelik bir sürü minik giysi almak, altını değiştirmek...”

Rachel yüzünü buruşturdu. “Haklısın.”

Crissy oldukça lüks döşenmiş evin oturma odasına yöneldi. Noelle kanepeye hafifçe uzanmıştı. Hamileliği iyice ilerlemişti. Karnına bakmak bile Crissy’nin içine fenalıklar getirdi. Gerçi bedenindeki olağanüstü değişime karşın, çok güzel ve mutlu görünüyordu.

Crissy kanepeye eğilip arkadaşını kucaklarken, “Renoir burada olup resmini yapmalıydı,” dedi gülerek. “Muhteşem görünüyorsun.”

“Ben de kendimi çok iyi hissediyorum,” dedi Noelle karnını hafif hafif okşarken. Mavi gözleri mutlulukla parladı.

“Çok yaklaştı.”

O sırada Rachel bir tepsiyle içeriye girdi. Crissy üç bardak buzlu çayı görünce gülmeden edemedi. Aynı anda mis gibi bir koku aldı.

“Hey, yemek falan yapmaya kalkmadın, değil mi?” diye sordu Noelle’ye kaşlarını çatarak. “Yani bu halde?”

“Dondurucudan bir şeyler çıkarıp fırına attım. O kadar da ağır bir iş değil.”

“Ağır işleri daha sonra yapacak,” diye güldü Rachel göz kırparak.

“Tanrım, bazen ikinizi görünce kendimi yaşlı hissediyorum,” dedi Crissy, çantasını iskemlenin yanına, yere bıraktı ve fırındakileri çıkarmak için mutfığa yöneldi.

Noelle ve Rachel’ı iki yıldır tanıyordu ama üçü tanışır tanışmaz yakınlaşmışlardı. Örgü kursunda tesadüfen aynı masaya oturmuşlardı. Yaşları, konumları birbirlerinden çok farklı olmasına rağmen ya da tam da bu nedenlerle çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Neredeyse dokuz ay önce bir rahibin kızı olan Noelle sevgilisiyle yatmıştı. Daha on dokuz yaşındaydı ve tek bir gece sonucu hamile kalmıştı. Sevgilisi orduya katılmış, Irak’ta savaşmaya gitmişti. Ancak öldüğüne dair haber geldiğinde Noelle ne yapacağını şaşırmıştı.

Kurtarıcısı sevgilisinin ağabeyi olarak karşısına çıkmıştı. Devlin Hunter, erkek kardeşinin sevgilisine anlaşmalı bir evlilik yapmalarını önermişti. Böylelikle Noelle’nin bebeği aile ismine kavuşacak, Noelle de kendi ayaklarının üstünde duruncaya dek desteksiz kalmayacaktı.

Ancak evlilik planlandığı gibi gitmemiş, kısa süre içinde aşk evliliğine dönüşmüştü.

Birkaç ay sonraysa oldukça muhafazakâr bir yuva öğret-

meni olan Rachel bir sivil polisle beklenmedik bir gece geçirmiş ve sonucunda o da hamile kalmıştı. Rachel yalnız bir ebeveyn olmaya hazırlanırken Carter Brockett'in planı farklıydı. Ailesi de işin içine girince onların sorgulamalarından kurtulmak için flört ettiklerini söylemek zorunda kalmışlardı. Ancak Rachel ve Carter rol yaparken birbirlerine âşık olmuşlardı ve evlenmeye karar vermişlerdi.

Crissy son birkaç aydır sık sık arkadaşlarının kolayca hamile kalmalarıyla dalga geçmiş ve her ihtimale karşı sadece su içeceğini söyleyip durmuştu. Hoş o zamandan beri de endişelenmesini gerektirecek bir durum olmamıştı. Çünkü bir erkekle...

Crissy yutkunarak tabağın içine dizdiği minik quesadilla-lardan birini eline aldıysa da hemen bıraktı. Midesi kasılmış, göğsü sıkışmıştı, elleri de tir tir titriyordu.

Josh'la üç kez sevişmişler, ikisi de önlem almayı akıllarına bile getirmemişlerdi.

Hayır, sağlığını falan düşündüğü yoktu. Zaten Josh dört yıldır kimseyle birlikte olmadığını söylemişti. Peki ama ya hamile kaldıysa ne olacaktı?

"Hayır," dedi Crissy birdenbire. "Olamaz, böyle çabuk olamaz."

Sonra duvardaki takvime bakıp kabaca bir hesap yaptı. Hayır, tehlikeli dönemine daha vakit vardı. Yok canım. Güvendeydi. Hiçbir şey olmayacaktı. Hamilelikmiş, mümkün değildi.

Crissy tepsiyi eline alıp oturma odasına döndü.

Rachel fazlasıyla kabartılmış koltuğa geçmiş, kanepeyi Noelle'yle Crissy'ye bırakmıştı.

"Canın yanıyor mu," diye sordu Rachel, Noelle'nin karnına göz atarken. "Bence acıyordur. Acı çekmekten nefret ede-

rim.”

“Kendimi epeyce ağırlaşmış hissediyorum,” dedi Noelle başını sallayarak. “Ama sorun yapmıyorum. Artık bebek kırmıldanıp duruyor. İçinde başka bir hayatın canlandığını bilmek biraz ürkütücü. Bazen korkmuyor değilim.”

“Anne olmaktan mı?”

Noelle başını salladı.

“Korkma,” dedi Crissy. “Her şey yolunda gidecek.”

“Umarım,” dedi Noelle. Crissy’ye baktı. “Kendi hamileliğini hatırlıyor musun? Yoksa sormamamı mı tercih ederdin?”

Crissy arkadaşlarının ikisine de geçmişini anlatmış, Brandon’la tanışma planından söz etmişti.

“Doğrusunu isterseniz, neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi Crissy. “Sanırım her şeyi beynimden silmek için mücadele ettim. Sonra, yeterince silemeyince, düşünmemeye çalıştım. Doktor bunun nedenini çok genç olmama bağlıyor.” Crissy, Noelle’ye bakıp gülümsedi. “Sen de çok gençsin.”

“Hızla büyüyorum.”

“Hamileliğinden söz etmişken,” dedi Rachel, “Neler oldu, anlatsana.”

Crissy şaşkınlıkla Rachel’a baktı. Sorun olduğunu nereden anlamıştı? Tanırım, Josh’la ikisinin yeşerttiği minik bir can taşıyor olabilirdi. Acaba başının üzerinde alarm zilleri falan mı çalışıyordu?

“Brandon’dan bahsediyorum,” diye açıkladı Rachel. “Dün onunla tanışacaktın ya? Nasıl gitti?”

Crissy bir anda rahatladı. Hamilelikle ilgili kaygıları kafasından attı. Zaten kaygı duymasına gerek yoktu. Hamile değildi. Âdetine kısa bir süre kalmıştı. Ondan sonra da kendisiyle ciddi bir hesaplaşmaya gidecekti. Bir daha önlem almayı hiçbir şekilde atlamayacaktı.

“İyiymi,” dedi doğal bir ses takınmaya çalışarak. “Garip, ürkütücü ama güzeldi. Muhteşem bir çocuk. Komik, atletik ve inanılmaz tatlı. Onu sevdim.”

“Bu şaşırtıcı mı,” diye sordu Noelle.

“Bilmiyorum. Onun gerçekte kim olduğuyla ilgili epeyce kafa karışıklığı yaşadım.”

“Onu daha yakından tanımak istiyor musun?” diye sordu Rachel.

“Evet, istiyorum ama işleri ağırdan almanın doğru olacağına inanıyorum. Kim olduğumu söylemek istediğimdense emin değilim. Sizce bunu ille de öğrenmesi gerekiyor mu?”

“Sen seni kimin doğurduğunu öğrenmek istemez miydin?” diye sordu Rachel. “Şahsen ben isterdim. Aile gibisi yoktur.”

Crissy arkadaşının niçin bunu söylediğini çok iyi biliyordu. Rachel on iki yaşında ailesini bir trafik kazasında kaybetmiş ve koruyucu aile yanında büyümüştü. Ancak Brandon’ın bir annesi, bir ailesi vardı. Doğduğu andan itibaren sevgiyle örülmüş bir yaşamı olmuştu.

“Onun dünyasını alt üst etmek istemiyorum,” dedi yavaşça. “Muhteşem bir ailesi var. Abbey’yi çok seviyorum. Sana o kadar benziyor ki Noelle.”

“O zaman mükemmel biri,” dedi Noelle gülerek. “Biliyorum, bencilce bir karar vermek istemiyorsun ama inan bana düşündüğün gibi değil. Brandon’ın hayatında ikinize de yer var. Daha fazla sevginin ne sakıncası olabilir ki?”

“Sadece yanlış bir adım atmak istemiyorum,” dedi Crissy. “Bu sabah Abbey aradı ve önümüzdeki günlerde öğle yemeğine davet etti. Sadece onun ve çocukların olduğu bir yemek. Öylesine, sıradan bir yemekmiş gibi. Gitmek istiyorum ama bilemiyorum.”

“Gitmelisin,” diye atıldı Rachel kurabiyelerden birini alır-

ken. "Artık kendini bağışlaman gerekiyor."

Crissy başını iki yana salladı.

"Rachel doğru söylüyor," dedi Noelle yavaşça. "Başka türlü hayatına devam edemezsin. Sonsuza dek kendini cezalandıramazsın."

Crissy içini çekti. Bazen arkadaşlar da insanın canını sıkabiliyorlardı. Her ne kadar sevgi dolu, şefkatli olsalar da... Konuşmanın gidişatı hiç de memnuniyet verici değildi.

"Bakın benim konularım ve sorunlarımdan söz ettiğimiz yeter. Artık sizden bahsedelim. Yeni haberler yok mu?"

"Annem bebek için bir parti düzenlemeye karar verdi," dedi Noelle. "İkinizin de gelmenizi çok istiyorum."

"Gelirim," dedi Rachel hemen. "Bebek partisine hiç gitmemiştim."

"Ben de gelirim," dedi Crissy. "Bebek partileri tarzım değildir ama sana olan sevgim ağır basıyor."

"Oh, onur duydum," dedi Noelle, kanepede hafifçe kımıldanarak. "Oh, aklıma gelmişken, dün Devlin'le konuşuyorduk da, aklıma sen geldin. Şirkette biri var. Ben de tanıştım. Çok yakışıklı, zeki, eğlenceli, mühendis ve bekâr."

"Konu nasıl oldu da bana geldi?"

"Gelmedi, ben sadece iyi aktaramadım."

Crissy gözlerini devirdi. "Teşekkür ederim ama hayır. Çöpçatanlık yapılmasına karşıyım. Biliyorsunuz, ben flört etmeye de soğuşum. Özellikle de ilk randevulara."

"Ama birileriyle çıkmazsan sonsuza dek yalnız kalırsın," dedi Noelle dehşet ifadesiyle. "İleri derecede hamileyim, ne diyorsam yapmak zorundasın."

"Hiç sanmıyorum."

Noelle, Rachel'a baktı. "Yardım et."

"Hiç yorulma," dedi Rachel. "Crissy tanıdığım en dengeli

insandır. Şayet bekâr kalmak istiyorsa, kendi bileceği iştir. Bazı kadınlar hayatlarında erkek olmasına katlanamıyor. Bir şekilde kendi kendilerine yetmeyi başarıyorlar.”

Crissy son cümleye gelinceye kadar Rachel’a verdiği destek için minnet duymuştu ama şimdi bundan o kadar da emin değildi. Rachel ondan kedisıyla yaşayan kaçık bir ihtiyarmış gibi söz etmişti.

“Bakın ben anormal falan değilim,” diye mırıldandı. “Erkelerden hoşlanmıyor da değilim. Karşı olduğum tek şey, o randevular.”

“Peki en son ne zaman biriyle çıktın,” diye sordu Noelle. “Bu yıl çıktın mı mesela? Ya da geçen yıl...”

“Daha ilginç sorular sor,” dedi Rachel dalga geçerek. “Söylesene, en son ne zaman seks yaptın?”

Rachel ve Noelle gülüştüler. Crissy ne diyeceğini bilemedi. Bu sabah dese ne derlerdi acaba?

O sırada Rachel buzlu çay dolu bardağını eline alıp geri bıraktı. Crissy’ye şaşkınlıkla baktı. “Oh Tanrım, neler oluyor Crissy? Yüzün bir tuhaf oldu.”

Crissy yanaklarına dokundu, ne yapacağını bilemiyordu. “Hiç... Hiç bir şey yok. İyiyim ben.”

Noelle de dikkatle Crissy’yi süzüyordu. “Hayır, iyi değilsin. Kızardın. Kızardı, öyle değil mi Rachel?”

Rachel gözlerini kısıp Crissy’ye dikkatle baktı. “Biriyle birlikte olmuşsun. Hem de yakınlarda. Öyle, değil mi?”

“Hayır, saçmalama. Öyle bir şey olmadı.”

Rachel tekrar arkasına yaslandı. “Yalan söylüyor.”

“Biliyorum,” dedi Noelle. “Hem de bizim durumumuzdaki kadınlara. Söylesen Crissy, kim bu adam? En başından başla ve bize her şeyi anlat. Bugün başka bir programım yok. Seni akşama kadar bekleyebilirim.”

Crissy ağzını açtı, sonra hemen kapadı. Şu an konuşmaya hazır olmadığını söylese, ikisinin de üstelemeyeceğini biliyordu. Ancak bir yanı arkadaşlarının sorununa nasıl bir yorum getireceklerini merak ediyordu.

“Josh,” dedi sonunda yavaşça. “Brandon’ın amcası. Hani Brandon’la tanışma meselesini konuşmak için buluşmuştum ya. Beni Abbey’nin evlat edinme partisine davet etti. Çok tatlı biri, ondan gerçekten hoşlandığımı söyleyebilirim.”

“Orası anlaşılıyor,” dedi Rachel. “Peki, ne zaman soyundunuz?”

Crissy arkadaşının takılmasına aldırmadı.

“Partide bana çok tatlı davrandı. Ben de oradan çıkıncaya kadar kendimi gayet iyi idare ettim diyebilirim. Ama çıkar çıkmaz her şey adeta üstüme üstüme geldi.”

Noelle uzanıp Crissy’nin elini tuttu. “Bütün bunları yaşadığın için çok üzgünüm.”

“Hepsi benim suçum,” dedi Crissy. “Bir oğlum olduğu gerçeğinden kaçmaya çalışan benim. Neyse, o halde eve geldim. İçim çıkıncaya kadar ağladım. Sonra kapı çaldı. Baktım ki, Josh gelmiş. İyi olup olmadığına bakmak istemiş. Biraz konuştuk, sonra beni öptü. Ondan sonra da işler çığırından çıktı.”

“Peki nasıldı?”

Crissy elinde olmadan güldü. “Harikaydı, muhteşemdi. Şayet dün geceki sarsıntıyı hissettiyseniz, o bizdik.”

Noelle içini çekti. “Hamile kalmanın tek kötü yanı ne biliyor musunuz? Devlin’le sevişmeyi özledim.”

Noelle bunları söyler söylemez eliyle ağzını kapattı. “Tanrım, bunları yüksek sesle söylediğime inanamıyorum.”

Rachel bir kahkaha attı. “Söyledin ve ben de kaydettim.”

Noelle, Crissy’ye döndü. “O zaman bu güzel, öyle değil

mi? Sen onu sevdin, o seni sevdi. Yani her şey gayet olumlu.”

“Bilemiyorum. Sıra dışı bir durum. Bir zamanlar sırtımı döndüğüm çocuğu tanımaya çalışıyorum. Josh onun amcası. Şayet onunla birlikte olur da ayrılırsak, bu her birimiz açısından kötü olacak.”

Noelle başını iki yana salladı. “Onunla görüşmeye devam etmeyeceksin, değil mi?”

“Arkadaş kalmayı önerdim,” dedi Crissy. “En mantıklısının bu olduğuna kanaat getirdim. Benim önceliğim Brandon. Onu tanımak istiyorum. Josh’la birlikte olmamız halinde sonuç riskli olabilir. Josh da benimle aynı fikirde.”

“O zaman Josh’la görüşmeye devam edeceksin ama arkadaş olarak... Doğru mu anladım?”

“Onunla çıkmayacağız çıkmasına da, karşılaşacağız.”

Crissy onunla karşılaşmaya can attığını arkadaşlarına söyleyemedi.

“Yani bu plan hoşuna gitti, öyle mi?”

“Evet, herkes için en doğrusu bu.”

“Ama seviştiniz. Bu aşamadan sonra bir adım geri atmak zor değil mi? Carter’la bunu denedik ama başaramadık.”

“Bizim durumumuz çok farklı. Ben hamile falan kalmadım.”

Crissy bunu söyler söylemez midesinin kasıldığını hissettiyse de renk vermemeye çalıştı. Hayır, bunu aklına getirmemeliydi. Hamile falan değildi.

“Ben başarırım,” diye ısrar etti. “Josh muhteşem biri, onunla arkadaş kalmak da güzel. İyi anlaşıyoruz. İki insanın arkadaş olması için romantizm gerekmiyor. Hem ben son derece güçlü biriyim.”

Noelle acı bir ifadeyle gülümsedi. “Güçlü olman bu kez işine yaramayacakmış gibi görünüyor Crissy.”

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

CRISSY, Abbey'yle ve çocuklarla öğle yemeği yemenin çok da abartılacak bir şey olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Yapması gereken tek şey gerginliğinden kurtulmayı başarmaktı.

Sıradan bir öğle yemeği diye söylendi içinden. Abbey de öyle söylememiş miydi? Bugün Brandon ve Emma evdeydi, çünkü okulda kurul toplantısı vardı. Sabah arkadaşlarıyla zaman geçirmişlerdi, Crissy de öğle yemeği için uğrayacaktı. Büyütülecek bir durum değildi.

Şu heyecanı ve korkusu geçseydi. Terlemesi ve titremesi de...

Sakin görünmeye çalışarak ön kapıya gitti ve zili çaldı. Cesaretini takınmış, kendini hazırlamıştı. Ancak Brandon kapıyı açıp gülümseyince eli ayağı buz kesti.

"Selam Crissy," dedi Brandon. "Arkadaşlarıma nasıl futbol oynadığını anlattım ama bana inanmadılar." İcini çekti.

“O topuklu çizmelerinden hiç bahsetmedim bile. Söylesem gülerlerdi. Hiçbir şekilde kızların iyi futbol oynayabileceğine inanmıyorlar.”

Crissy kendi yüzünü hatırlatan yüze bakarken göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu kendi oğluydu. Bebeği. On iki yıl önce bu çocuğu o doğurmuştu. Onun bedeni sayesinde canlıydı. Bu hem muhteşem hem de inanılması zor bir bilgiydi.

“Gerçeği sen biliyorsun ama,” dedi gülümseyerek.

“Doğru. Hadi içeri gel. Annem yemek yaptı. Çok nefis olur ama kötü yanı saatlerce pişmesi. Açlıktan ölüyorum dediysem de daha pişmediğini söylüyor.”

Crissy, Brandon’ın arkasından mutfağa gitti. Abbey fırın tepsisini yerleştiriyordu. Kokuya bakılırsa ekmek yapıyordu.

“Şu an ekmeğin nasıl yapıldığını bile bilmediğimi fark ettim,” dedi Abbey’ye gülümseyerek. “Mutfakta berbat biriyim.”

“Ekmek yapmak çocuk oyuncağı,” dedi Abbey. “İstersen sana öğretirim. Senin gibi bir sporcu için hamuru yoğurmak çok kolaydır. Benim ellerim çok çabuk yoruluyor.”

Abbey bunları söyledikten sonra fırının kapağını kapatıp Crissy’nin yanına gelip ona sarıldı. “Nasılsın?”

O sırada çocukların üçü de mutfağa girmişlerdi. “İyiyim,” dedi Crissy. Çocukların önünde ne denli gergin olduğunu söyleyecek hali yoktu.

“Emma, Crissy’yi hatırlıyor musun? Hani Hope’un parti-sine katılmıştı.”

Sekiz yaşındaki Emma elindeki çizgi romanı karıştırmayı bırakıp Crissy’ye baktı. “Hı hı. Josh amcanın sevgilisi. Onlar evlendiklerinde nedimleri olabilir miyim?”

Brandon mutfak masasına oturup video oyununu açtı. “Josh Amca evlenmeyecek.”

“Nereden biliyorsun?” diyerek omzunu silkti Emma. “Bir prenses elbisesi giymek istiyorum ben.”

“Giyersin bir gün,” dedi Abbey, Crissy’ye göz kırparak. “Ama Crissy ve Josh amcan sadece arkadaşlar. Yani düğün falan yok.” Abbey’nin yüzünde muzip bir ifade belirdi. “En azından bu yakınlarda yok. Josh amcanın yeniden evlenmesi harika olurdu gerçi.”

Emma yüzünü buruşturdu. “Stacey yengeden söz ediyorsun, değil mi? Onu hiç hatırlayamıyorum. Bazen resimlerine baktığımda hayal meyal hatırlıyorum ama sadece o kadar.”

“Çok iyiydi,” dedi Brandon başını oyunundan kaldırmadan. “Ama oğlanları kızlar kadar sevmezdi.”

Crissy kendini epeyce dışarıda hissetmişti. Konu değişene kadar başka bir odaya kaçıp kulaklarını kapatmak isterdi. Brandon son sözleri söyleyene dek kalabilirdi orada.

“Ama bu doğru değil,” diye itiraz etti Abbey o sırada. “Stacey yenge seni çok severdi.”

Brandon omzunu silkti. “Bence sevmezdi. Çok nazik davranırdı ama her geldiğinde Emma’ya kurdeleler, fırırlı şeyler getirirdi. Banaysa hiçbir şey getirmede.”

Crissy’nin içinde birdenbire varlığını bile bilmediği korumacı bir his belirdi. Stacey, Brandon yokmuş gibi davranmaya nasıl cesaret ederdi? Bir kadın için elbette kız çocuklarıyla iletişim kurmak çok daha kolaydı ama Brandon gibi harika bir çocuğa kayıtsız kalmak bağışlanmaz bir tutumdur. Ya da herhangi bir erkek çocuğuna kayıtsız kalamazdı insan.

“Kızlarla daha iyi anlaşırdı, bu doğru,” diye itiraf etti Abbey. “Ama bu seninle ilgilenmediği anlamına gelmiyordu. Eminim öyle fırırlı şeyler sevdiğini bilseydi sana da getirirdi.”

Brandon başını kaldırıp Abbey’ye baktı. Yüzünde iğren-

meye benzer bir ifade vardı. “Ben öyle şeyler sevmem, erkeğim. ERKEK! Bunu hatırlamaya çalışırsan sevinirim.”

“Tamam, elbette.”

Abbey, Crissy’ye döndü. “Pekâlâ Crissy, tımarhaneye hoş geldin. Sana içecek ne ikram edeyim?”

“Kolayda ne varsa.”

“Sodaya ne dersin? Bazıları sigara içer, bazıları alkol alır, benim keyfimse sodadır.”

“Harika.”

“Meyve suyu!”

Crissy iki yaşlarındaki küçük kıza dönüp baktı. “Sen de mi susadın Hope?”

“Meyve suyu!”

Brandon oyundan dikkatini uzaklaştırmadan elini kaldırdı ve kardeşinin başını okşadı. Çocuğun şefkat dolu hareketi Crissy’nin içini parçalamıştı.

“Ben veririm,” dedi Emma hemen ayağa fırlayarak.

Abbey buzdolabından iki soda şişesi çıkarırken Emma da meyve suyunu aldı. Crissy meyve suyunun katkısız, organik bir marka olduğuna dikkat etti. Abbey’den de başka bir şey beklenmezdi.

Crissy taburelerden birine oturdu. Böylelikle çocukların arasına karışmamış oldu.

“Brandon senin futbol oynamanla ne denli öğündüğünden söz etti mi,” diye sordu Abbey bir kâseye elma ve üzüm yerleştirirken.

“Arkadaşlarının bir kızın iyi futbol oynadıklarına inanamadıklarından söz etti,” dedi Crissy. “Hele topuklu pabuçlardan hiç söz edememiş.” Bunu söyledikten sonra Brandon’a döndü. “Epeyce spor yaptım. Lisedeyken eyalet şampiyonu olmuştuk.”

Brandon oyununu bırakıp Crissy'ye baktı. "Vay canına. Bu harika. Hangi mevkideydin?"

"Savunma. Ama forvete de kayardım."

"Peki neden beysbol değil de futbol," diye sordu Brandon.

"Kızlar beysbol oynayamazlar."

"Bu çok saçma."

"Kesinlikle." Abbey elmaları kesmeye başladı. "Her iki cinsin de istediği sporu yapma hakkı olmalı."

"Evet, iyilerse tabii," dedi Brandon.

Crissy, Brandon'la gereğinden fazla konuşmamak için Emma'ya döndü. "Okulda hangi dersi seviyorsun Emma?"

"Okuma dersini ve matematiği seviyorum. Hayvanlarla ilgili dersleri de."

"Emma matematik dersinde çok iyidir," dedi Abbey gururla. "O sayede iki sınıf atladı. Bense matematikte hiç de başarılı olamamışımdır."

"Bense matematiğe epeyce meraklıydım," dedi Crissy. "Kolejde finans okudum."

Abbey yüzünü buruşturdu. "Sporcusun, matematikte iyisin. Başka koşullar altında olsaydık, seni sever miydim, bilemiyorum."

"Bunu bitki yetiştiren, nefis yemekler pişiren, daha doğrusu yaptığı her şeyi kusursuz yapan bir kadın mı söylüyor?"

"O kadar da kusursuz değilim," dedi Abbey gülümseyerek.

"Okuduğum kitabı görmek ister misin," diye sordu Emma.

"Kesinlikle," dedi Crissy. Emma mutfaktan koşarak çıktı, Crissy de Brandon'a döndü. "Okumayı sever misin?"

"Severim ama arkadaşlarıma sakın söyleme. Dalga geçerler."

O sırada Emma bir kitapla çıkageldi. Kitap prenses oldu-

ğunu öğrenen bir kızla ilgiliydi.

“Harika bir hikâyeye benziyor,” dedi Crissy. “Prenses hikâyelerine bayılırım.”

“Ben de,” diye bağırdı Emma.

Brandon ise gözlerini devirdi.

Abbey meyve tabağını masaya getirdi. Hope’u da kucaklayarak yüksek iskemleye oturttu. “Ailece düzenli olarak kitap okuruz. Çoğu akşam televizyonu hiç açmayız bile. Pete ve ben çocuklara okuruz, çok eğleniriz.”

Brandon oyunu bıraktı, lavaboya gidip ellerini yıkadı. Ardından da masayı hazırlamaya girişti. “Her yıl kampa gidiyoruz. Kamp kurduğumuz gölde öylesine bol balık vardır ki, babamla sık sık balığa çıkarız. Annem de pişirir.”

Crissy’ninse balıkla ilişkisi menüden herhangi bir türü seçip yemekten ibaretti. “Peki balıkları kim temizliyor,” diye sordu şaşkınlıkla. “Yani temizlemek gerekiyor, öyle değil mi?”

Brandon’ın yüzünde erkeksi bir ifade belirdi. “Babamla ben. Annem bunu görmeye bile dayanamaz.”

Abbey yüzünü buruşturdu.

“Ben balık tutmam,” dedi Emma. “Balıkların canlarının yanmasını istemem.”

“Sana katılıyorum,” dedi Crissy. “Küçüklüğümde biz de ailece kampa giderdik ama balık tutmaya kalkmazdık.”

“Ton balığının nereden geldiğini sanıyorsunuz siz?”

Crissy güldü. “Ton ağacından. Bazıları da konserve kutusunda büyür.”

Abbey bir kahkaha attı. “Pete’le dışarıda zaman geçirmeye bayılırız. Yılda birkaç kez de Pete ve Josh birlikte kamp kurarlar. Benim için yılda bir kez yetiyor da artıyor bile.”

“Seneye ben de onlarla birlikte gideceğim. Sadece erkek-

ler.”

“Harika,” diye mırıldandı Crissy sodasından bir yudum alırken. “Biz de kampa sadece babamla giderdik, annem evde kalırdı. Annem kendi kendine vakit geçirmeyi severdi. Sık sık da babamın üç çocuk büyütmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmesinin çok faydalı olduğunu söyler dururdu.”

Crissy bunları söyledikten sonra Abbey’ye baktı. “Belki bundan bir sonuç çıkarmak istersin.”

“Bilmiyorum,” diye başladı Abbey.

“Annem evde kalmaz ki,” diye atıldı Brandon. Yüzünde hem hoşnut hem de şikâyet eden bir ifade vardı. “Babamla hiç ayrılmazlar. Birbirleri olmadan yapamazlar. Sürekli öpüşüp dururlar. İğrenç...”

Abbey’nin yanakları hafifçe kızardı. “Bu doğru. Pete itfaiyeci olduğu için birçok akşam evde olmuyor. Evlendiğimizde iş dışında tek bir geceyi bile ayrı geçirmeyeceğimize dair birbirimize söz verdik. Şu güne kadar da sözümüzü tuttuk.”

“Vay canına,” dedi Crissy içinden. Bu bilgi en az evde pishirilen ekmek kadar ilginçti.

“Ebeveynlerin sevgi gösterileri konusunda seninle aynı fikirdeyim,” dedi Crissy, Brandon’a. “Benim annemle babam da halen sarmaş dolaş gezerler. Onları öyle görmek sinirime dokunur. Gerçi halen birbirlerini sevdiklerini bilmek hoşuma gitmiyor değil. Bu kendimi güvende hissetmeme neden oluyor.”

Brandon bir süre düşündü. “Evet, sanırım benim için de aynı şey geçerli.”

Aralarında sessiz bir anlaşma sağlanmıştı. Crissy bu eşsiz anın tadını çıkarmaya çalıştı. Brandon onu sevebileceği biri olarak görmüştü. Crissy çok iyi bir başlangıç yaptıklarını düşünmeden edemedi.

Josh kadınların devam ettiği spor salonunun önünde durdu. Acaba içeriye girmesine izin verirler miydi? Gerçi amacı sadece Crissy'yi görmektir, çalışmaya gelmemiştir.

Josh onu düşünmekten kendini alamamıştı, bu gerçekten de alışılmadık bir durumdu. Crissy'nin arkadaş olmaları yönündeki önerisi buraya gelmesi için bir mazeret yaratmıştı. Arkadaşlar birbirlerinin iş yerlerine uğrarlardı, öyle değil mi? Crissy onun muayenehanesine gelmeye kalksa çok memnun olurdu. Herhalde Crissy de aynı şeyi hissederdi. Ancak sorun ön kapıdan girebilmesindeydi.

Josh kocaman cam kapıyı itip aydınlık ve ferah lobiye girdi. Epeyce büyük bir lobiydi. Yirmi küsur kadın step tahtalarının başında durup ona döndüler.

"Birimizi seçmeye falan mı geldiniz," diye seslendi sarışın bir kadın. "Ben gönüllü olabilirim."

"Crissy Phillips'i görmeye geldim. Bir arkadaşım."

"Ofisi üst katta," dedi kadın. "Soldan üçüncü kapı. Sekreteri Tina sizi karşılayacak."

Josh merdivenleri çıktı. Aşağıda modern donanımlı, birkaç egzersiz salonu görünüyordu. Üç dört tanesinde kadınlar çalışıyorlardı. İlginç bir yerdi.

Crissy'nin ofisini kolayca buldu. Tina olduğunu sandığı genç kadın onu görünce gülümsedi. Ardından büyük, ahşap bir kapıyı açtı ve Josh'ı içeriye aldı. Ofis oldukça geniş ve ferahtı, spor salonunun üstündeki bir ofisten çok, büyük bir holdingin merkez ofisine benziyordu.

Crissy oldukça iyi yol almış diye düşündü Josh. Crissy bir kitaplığın önündeki masasında oturmuş, telefonda konuşuyordu.

"Bu konuda makul davranamayacağım George," diyordu kendine güvenli bir ses tonuyla. "Benim iş anlayışım verilen sözlerin tutulması prensibine dayanır. Senden de sözlerini tutmanı bekliyorum." Crissy birkaç saniye durup dinledi. "Anladım. Tamam George. Salı günü görüşürüz."

Josh onunla birlikte olmayı ne denli özlediğini fark etmişti. Sadece cinsel anlamda değil, Crissy'yle konuşmayı da özlemişti. Bunun anlamı neydi peki?

O sırada Crissy döndü ve Josh'ı gördü. Görür görmez de gözleri öylesine parladı ki, Josh kendini bir kahramanmış gibi hissetti. Kahretsin, Crissy böyle hissettirmeyi nasıl başarıyor-du?

Crissy telefonu kapattığı gibi yerinden fırladı ve Josh'a yöneldi. "Sürpriz yaptın!"

Josh onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Hastaneye gidiyordum. Biraz erkenci olduğumu fark ettim. Uğrayıp neler yaptığına bir bakayım dedim."

"Gördüğün gibi, çalışıyorum," diyerek güldü Crissy.

"Brandon'la yeniden görüştüğünü duydum. Abbey ögle yemeğinin gayet iyi gittiğini söyledi."

"Evet, iyi gitti," dedi Crissy, parlak renklerdeki koltuklardan birini işaret ederken. Josh gidip koltuğa oturdu. Crissy de onun karşısındaki iskemleye geçti.

"Başlangıçta biraz panikledim ama sorun çıkmadı. Brandon muhteşem bir çocuk. Eğlenceli, çekici. Onunla gurur duyuyorum ama bunu asıl Abbey ve Pete'in duyması gerekiyor."

"Ama Brandon'ın zeki olmasından da sen sorumlusun. Zekâ anneden geçer."

"Gerçekten mi?" Crissy çok memnun olmuş gibi görünüyordu. "Öylesine mi söylüyorsun?"

“Bilimsel çalışmalar var.”

“Süper,” dedi Crissy gülerek. “O zaman şu çok güzel kadınlarla evlenen zengin adamlar hayal kırıklığına uğrayacaklar demektir.”

“Onların bilimsel çalışmalardan haberdar olduklarını hiç sanmıyorum.”

Crissy durakladı. “Brandon bana erkek kardeşimi hatırlatıyor. Hareketleri, takılmaları... Elbette bazı yönlerden babasını da andırıyor ama bu bir erkek çocuğu için normal. İlginç olan benden de almış olması.”

“Ona kim olduğunu söylediğin takdirde annen baban onunla tanışmak isterler mi?”

“Hem de nasıl isterler,” dedi Crissy ama birden yüzündeki gülümseme kayboldu. “Hamile kaldığımı öğrendiğimde bana inanılmaz yardımcı oldular. Sanırım onu vermemi hiç istemediler. Brandon onların ilk torunuydu. Kardeşlerimin ikisi de evlenip çocuk sahibi oldu. Yani başka torunları da var ama Brandon’ı hiç unutmadılar.”

Crissy omzunu silkti. “Ancak şikâyet etmemi gerektirecek bir şey de yapmadılar. Kendimi suçlu hissetmemen neden olacak en ufak bir sözleri bile olmadı. En iyi kararı vermemde destek oldular.”

“Sen de verdin.”

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Bense sürekli olarak kendimi kötü kız olarak görüyorum. Kolay yolu seçtiğim için sonsuza dek lanetlenmem gerektiğini düşünüp durdum.”

“Böyle düşünen sadece sensin.”

“Biliyorum. Yeni bir temaya ihtiyacım var. Ama o yeni temayı hak ettiğime inanmam çok zor.”

Josh etrafına bakındı. “İşinde epeyce başarılı olduğun anlaşıyor. Kendi kendine mi yaptın?”

“Ben mi? Elbette. İlk salonumu açarken ailem maddi anlamda küçük bir katkı sağladı ama işi toparlar toparlamaz onlara borcumu ödedim. O zamandan beri de kendim idare ediyorum.”

“Öyleyse bundan gurur duymalı, gerisine de boş vermeli-sin.”

“Çok mantıklı konuşuyorsun,” diye mırıldandı Crissy. “Buna kendimi bir inandırabilsem.” Crissy ayağa kalktı. “Hadi gel. Sana salonu gezdireyim.”

Josh ona hayranlıkla baktı. Güzel, zeki, başarılıydı. Yatakta da muhteşemdi.

Hoş, artık Crissy’yi yatakta düşünmemeye çalışacağına dair kendisine söz vermişti.

Crissy ilkin üst kattaki ofisleri gezdirdi. Merkez ofisleri bu binadaydı.

“Soyunma odalarını gezdirmeyeceğim merak etme,” dedi aşağıya indikleri sırada Crissy. “Çok güzeller ama bilirsin, kızlara göre. Rahatsız olursun.”

“Pek çok bakımdan,” dedi Josh.

Crissy koridorun sonunda, renkli camdan bir kapısı olan yuvayı gösterdi Josh’a.

“Burası beni mutlu ediyor. İlk spor salonumu açtığımda mutlaka yuvanın olmasını istemiştim. Zaman aldı ama şimdi bütün spor salonlarımızda bebekler için böyle günlük bakım merkezleri var. Spor salonu açık olduğu sürece üyelerimiz günde dört saate kadar yararlanabiliyor bu merkezlerden. Bunun için çok düşük bir fiyat belirledik, böylece anneler işleri çıktığında ya da biraz nefes almak istediklerinde bebeklerini buraya bırakabiliyorlar.”

Josh kaşlarını çatı. “Burası bebeklerle doluyordur herhalde?”

“Neredeyse hiç olmuyor öyle bir şey. Üyelerimiz hizmetten çok memnun oldukları için kötüye kullanmıyorlar. Bu benim yapmayı çok istediğim bir şeydi. Ayrıca bakıcı oranımız çok yüksek.”

Josh içeri göz atınca Crissy’nin haklı olduğunu gördü. Çocukların çoğunun başında bir yetişkin vardı.

“Çevredeki üniversitelerin çocuk bakımı bölümleri var. Programlarına resmi olarak kayıtlıyım, yani üniversiteli öğrenciler stajlarını burada yapabiliyorlar. Onların ders saatlerine dikkat ettiğim için benimle araları iyi. Her zaman profesyonel birisi oluyor ama işin çoğunu öğrenciler yapıyor. Hem genç ve enerjikler, hem de çok hevesliler. Herkesin kazandığı bir anlaşma oluyor anlayacağın.”

Josh bakışlarını bebeklerden çevirdi, yanındaki kadına baktı. Crissy, Stacey’ye benzemiyordu; bu iyi ya da kötü bir şey değildi. Sadece ilginç bir durumdu. Daha iki hafta öncesine kadar bir daha bir kadınla ilgileneceğini sanmıyordu. Şimdiyse bundan o kadar emin değildi.

“Dünyayı kurtarıyorsun,” dedi.

Crissy güldü. “Yapma şimdi. Sadece ufacık bir köşesine etki etmeyi deniyorum.”

“Etki ediyorsun.”

“Deniyorum. Bu çok komik. Üniversitedeyken finans okumuştum, mezun olduktan sonra bir para yönetimi şirketinde işe girdim. Korkunç bir hata yaptığımı anlamam bir yılı bulmadı. Yaptığım işten nefret ediyordum, sporu çok özlüyordum ve hep kız arkadaşlarımla takılıyordum. Bir ekibin parçası olmak istiyordum ama bu ekip, çalışmakta olduğum şirket değildi. Ölesiye mutsuzdum.”

Crissy omuz silkti. “Bir gün bir müşteri geldi. Kadının ufak bir spor salonu vardı ama iş yapmıyordu. İflasla ilgili

dosyaları hazırlamak için bana danışmak istemişti. Onu dinlerken birden aydınlandığımı hissettim. O salonu almak istediğimi anlamıştım. Salonu işletebileceğime inanıyordum. Riverside'daki bütün spor salonlarını istiyordum.”

“Başarmışsın bunu.”

Crissy, Josh'a baktı. “Çok çalıştım ama buna değdi. Bazen korktum ama asla pişman olmadım. Şimdi istediğim her şeye sahibim.” Bir an durdu. “Hemen hemen her şeye yani.”

Josh neyin eksik kaldığını merak etmişti.

“Her zaman salonlarımı almak isteyen birileri çıkar. Her zaman hayır derim ama bu teklifler hoşuma da gider.”

Crissy'nin enerjisi ve heyecanı Josh'ı da canlandırıyordu. Josh istemeye istemeye saatine baktı.

Crissy onun saatine baktığını fark etmişti. “Gitmen gere-galiba.”

“Kusura bakma. Bir aileyle tedavi seçeneklerini tartışmak için bir araya geleceğiz.”

“Zor olmalı.”

“Hep bir mucize olmasını umarım, bazen de olur.”

“Bu iyi bir şey.”

“Öyle.” Josh, Crissy'nin gözlerine baktığında yine o bağlantıyı hissetti. Crissy'yi arzuluyordu ve bu çok güzeldi. “Seni yeniden görmek isterim,” dedi.

Crissy bir an tereddüt ettikten sonra gülümsedi. “Benim de görülmeye itirazım olmaz.”

“Seni arayacağım.”

“Erkekler hep öyle söyler.”

“Ben öyle erkeklerden miyim sence?” dedi Josh muzipçe.

“Henüz karar veremedim.”

“Kararını verdiğinde bana da söyler misin?”

“İlk öğrenen sen olacaksın.”

Bebek evinin tasarımı kolay görünüyordu. Josh, Emma'ya kıymık batmaması için çatının kenarlarını zımparaladı. Evi Pete'le yapmaya başlamışlardı, iki, olmadı üç hafta içinde bitireceklerini umuyorlardı.

Bu aylar önceydi. Bebek evi aslında Emma'nın Noel hediyesiydi, şimdi iki kardeş evi onun doğum gününe yetiştirmeye uğraşıyorlardı. Emma'nın bebeklerle oynama yaşı geçmeden önce bitirmeleri de fena olmayabilirdi.

Pete de onun zımparaladığı yerlere boyadan önce astar çekiyordu.

Büyük bir ciddiyetle çalışırken, "Crissy'yi nasıl buldun?" diye soruverdi.

Josh bu sorunun geleceğini biliyordu.

"Biz Abbey'yle çok sevdik. Çocuklarla iyi anlaşıyor. Birkaç gün önce Abbey ve çocuklarla yemeğe gelmiş. Abbey her şeyin çok iyi gittiğini anlattı."

Josh tereddüt etti. Kardeşine olanları anlatıp anlatmama konusunda emin değildi. Sonra, Pete'le birbirlerinden hiç sır saklamadıkları geldi aklına.

"Geçen gün salona uğradığımda söz etmişti."

Pete elindeki fırçayı indirdi ona baktı. "Salona mı uğradın? Onunla konuşmak için mi? Kasten?"

"Fırça damlatıyor." Josh, fırçanın ucundan damlayan astar boyayı gösterdi.

Pete sessizce küfredip fırçayı tekrar kaldırdı. "Onunla görüşüyor musun? Abbey'in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum ama senin ilgilendiğinden haberim yoktu."

"İlgilenmiyordum. İlgilenmiyorum." Josh başını iki yana salladı. Çocuk mu kandırıyordu? "İlgilenebilirim belki. Arka-

daşız.”

Arkadaşlar yatmazlardı. Josh, Crissy'yle geçirdiği geceyi ertesi sabahı bir türlü unutamıyordu. Unutmak da istemiyordu. O anları yeniden yaşamak istiyordu.

Pete kenardaki bir paçavrayı Josh'a fırlattı. “Nereye daldın böyle?”

“Efendim? Sadece düşünüyordum.”

“Crissy'yi mi?” Pete hem çok şaşırılmış, hem de merak etmişti. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Bence harika birisi.”

Pete sırtarak, “Yani onunla çıkmayı düşünüyor musun?” diye sordu.

“Belki.” Crissy'yle yaşadıkları şey çıkmak mı oluyordu?

“Hadi ama. Bu sana çok iyi gelecek. İşten kafanı kaldırmaman, dışarı çıkıp bir şeyler yapman gerek.”

Josh çatıyı zımparalamaya devam etti. “Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Sana hâlâ yaşadığını hatırlatmaya çalışıyorum. Stacey'i sevdiğini ve onun anısına değer verdiğini biliyorum ama bu yaptığın yanlış. Keşiş gibi yaşıyorsun. Birileriyle çık, yat. Çok baskı altında tutuyorsun kendini. Böyle yaşamak gerekmiyor Josh.”

“Bunu diyen adamın da hayatında tek bir kadın oldu.”

Pete'in yüzünde memnun bir ifade belirdi. “En iyisi evdeyken dışarıda ne arayacağım? Ama mesele ben değilim şimdi, seni konuşuyoruz. Önüne gelen bu fırsatı kullanırsın ya da kaybedersin arkadaşım.”

Josh bütün dikkatini çatının kenarına verdi. “Kullandım. Geçen hafta.”

O zımparasından gözünü ayırmamıştı ama önce bir fırçanın yere ıslak ıslak düştüğünü, sonra da Pete'in sunturlu bir

küfür savurduğunu duydu.

“Efendim? Bir kadınla mı?”

“Sorunu dikkate almıyorum.”

“Gerçekten. Kim...” Pete durdu, sonra yeniden küfretti.
“Crissy’yle mi?”

Josh nihayet abisine bakıp omuz silkti. Sanki bu önemli bir şey değilmiş, beş dakikada bir aklına gelmiyormuş gibi davranmıştı.

“Partiden sonra, iyi mi diye bakmak için evine gittim. İyi değildi. Sonra olaylar gelişti.”

Pete şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Yapınca gerçekten yapıyorsun.” Sonra tekrar ciddileşti. “Ertesi sabah nasıl hissediyordun kendini?”

“Düşündüğümden daha iyi,” dedi Josh, suçluluk hissetmeyi beklediğini hatırlıyordu. “Kendimi adi bir pislik gibi hissedeceğimi sanıyordum ama öyle olmadı. İyileşmeyi planlamamıştım hiç ama kendiliğinden oldu galiba.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Stacey’yi kaybetmek istemiyorum.”

“O çoktan gitti.”

Josh bunu biliyordu ama hislerinden hâlâ emin değildi. “Onun sonsuza kadar benim bir parçam olacağını sanıyordum. Anılarımız var ama artık benim içimde değil Stacey. Bütün benliğim bana hayatıma devam etmemi söylüyor ama bunu istediğimden emin değilim. Ya da istemem gerektiğinden.”

Josh çaresizlikle başını kaldırıp abisine baktı. “Stacey’den nasıl böyle kolay vazgeçebilirim?”

“Dört yıl oldu. Öyle kolay falan değil.” Pete başını iki yana salladı. “Onu seviyordun ve kaybettin. Başka biriyle yeni bir ilişki yaşayamayacağın anlamına gelmiyor bu.”

Josh ilişki yaşama kısmını düşünmemişti. Crissy’den hoş-

lanmıştı. Onunla hem yatakta hem de yatak dışında vakit geçirmek hoştu. Stacey dışında bir kadının onu heyecanlandırıp tahrik edeceği aklına gelmezdi hiç. Ama ilişki başka bir şeydi, bunu istemiyordu.

“Ciddi bir şeyle ilgilenmiyorum,” dedi.

“Kimse sana onunla evlen demiyor,” diye belirtti Pete hem. “Onunla çıkarsın, bu eğlenceli olabilir. Yaşadıklarının keyfini çıkar. İçinin canlandığını hisset. Sonrasını oluruna bırak.”

Josh abisine baktı. “On dört ya da on beş yaşından beri Abbey’yle birliktesin. Bunları nereden bilebilirsin?”

“Doğuştan yetenekliyim,” diyerek güldü Pete. “İtfaiyedeki çocuklar hep konuşurlar, en fazla da bekâr olanlar konuşur, ben de dinlerim. Crissy’den hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor, asıl öyle akıllı bir kızın senden hoşlanmasına şaşırdım ama neyse, bu başka bir konu.”

Josh, “Teşekkürler,” dedi homurdanarak.

“Yani, keyfini çıkar.”

Crissy’yle ilişkilerinin ciddi bir noktaya taşınmayacağı konusunda birbirlerine açık oldukları sürece bu plan yürüyebilir gelmişti Josh’a. Crissy’den hoşlanıyordu ve arzuluyordu ama asla ona âşık olmayacaktı. Kalbini bir kez Stacey’ye vermişti ve onu kaybettikten sonra yaşadığı acıyı yeniden yaşamak istemiyordu.

Bu riske yeniden giremezdi.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

CRISSY kurdeleyi kanepenin arkasında dolaştırdı. Kedisi Kral Edward, Crissy'nin cumartesi gününü onu sinirlendirmekten daha iyi şeylerle geçirebileceğini düşünüyormuş gibi ona bakıp gözlerini kırıştırdı.

"Bütün gün uyuyamazsın," dedi Crissy.

Kral Edward ona yanıldığını göstermek için yavaşça gözlerini yumdu.

Crissy ayağa kalktı, oturma odasında bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Hiç olmadığı kadar huzursuzdu. Normalde öğleden sonrasını evde geçirmekten çok hoşlanırdı. Bütün hafta çok çalıştığı için kendine ayırdığı bu zamanlar çok değerliydi. Normalde ya kitap okur ya da vizyondayken kaçırdığı bir film izlerdi.

Ama bugün hiçbir şeyle ilgilenemiyordu.

"Alışverişe çıkmam gerek," dedi kendi kendine ama hiç alışveriş merkezine gidecek havada değildi. Ayakkabı alışve-

rişine çıkıp hiç ihtiyaç duymadığı ayakkabıları denemek bile cazip gelmiyorsa gerçekten bir şeyi var demekti.

Bu 'şeyin' ne olduğunu bulmak çok zor değildi. Josh ve onun hayatına getirdiği komplikasyonlardı bu 'şey'.

Josh onu ziyarete gelene dek, ona kayıtsız kalma konusunda çok iyi gittiğini düşünüyordu. Ancak onu kanlı canlı karşısında görmek bu yanılısamayı yok etmişti.

Şimdi pek de hoş olmayan gerçeklerle yüzleşiyordu. Muhtemelen hâlâ karısına âşık bir adama tutulmuştu. Bu adam aynı zamanda evlatlık olarak verdiği oğlunun amcasıydı ve Crissy'nin ufak da olsa ondan hamile kalmış olması ihtimali bulunuyordu.

Bir sürü televizyon kanalı, Crissy'nin içinde bulunduğu durumu dizi haline getirmek için ona para dönebilirdi herhalde. Aslında senaryoyla fazla uğraşmaları bile gerekmezdi, hikâye başlı başına dram gibiydi zaten.

Sakin bir cumartesi öğleden sonrasına uymayan bir dram.

Crissy mutfaktaki takvimi eline aldı, tarihlere dikkatle baktı. İki hafta içinde gebelik testi yaptırabilecekti, fazla kalmamıştı. O zamana kadar dayanabilirdi. Hem, spermle yumurtanın hemen bir araya gelebilmesi çok düşük bir olasılıktı, öyle değil mi?

Telefon çaldı.

Crissy'nin aklına hemen arayanın Josh olduğu gelmişti, bundan nefret etti. Josh yüzünden on altı yaşına geri dönmüştü sanki.

"Efendim?"

"Selam Crissy."

Arayan Josh'tı! Crissy'nin bütün vücudu anında ısındı, göğsü sıkıştı. Nefesi kesilmişti ama iyi bir şekilde.

"Emma'nın bebek eviyle işimi yeni bitirdim," diye devam

etti Josh. "Pete'le aylardır bu evi yapmaya uğraşıyoruz, niha-yet bir tek boyası kaldı. Doğum gününe yetiştirmeyi umuyo-ruz."

"Eminim bayılacaktır."

Emma tam bir kız çocuğuydu. Crissy onun yaşındayken bebek evlerinden nefret ederdi.

"Ben de çok memnunum aslında," dedi Josh. "En azından Pete'le epey vakit geçirdik, bu kolay olmuyor."

"İkiniz de çok meşgulsünüz."

Crissy mutfakta bir sandalyeye oturdu. Josh'ın neden ara-dığını anlamaya çalışıyordu.

"Bu akşam yemeğe çıkar mıyız diye aramıştım."

Crissy ağzını önce açtı, sonra kapadı. Ne söylemesi gere-kiyordu? En mantıklısı evet demesi gibi görünüyordu ama Josh'la çıkmayı istiyor muydu gerçekten?

Ondan çok hoşlanıyordu ama çözülmesi gereken bazı me-seleler vardı. Crissy böyle ilişkilerin sorun demek olduğunu düşünürdü hep.

"Yoksa randevu kurallarını mı bozdu?" diye sordu Josh.

"Efendim?"

"Son dakikada soruyorum oysa birkaç gün öncesinden ha-ber vermem gerekirdi. Randevu konusunda iyi sayılmam, pra-tik eksikliğim var. Senin benimle çıkmak istememeni saymı-yorum bile."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Arkadaş kalmamız gerektiğini söylemiştin, aynı kapıya çıkıyor sayılır."

Crissy, "Eğer mantıklı davranacak olursan," derken eline geçirdiği bir kâğıda bir şeyler karalamaya başlamıştı. "Senden hoşlanmıyor değilim aslında."

"Eğer benden hoşlanmasaydın daha mı rahat çıkardın?"

Crissy gülümsedi. "Hayır. Hoşlanmak iyi bir şey."

"Ben de senden hoşlanıyorum."

Crissy'nin içi sıcacık olmuştu.

Her ikisi de birlikte olmalarının akıllıca olmadığını biliyordu. Defalarca düşünüp taşınmışlardı bunu. Ama Crissy, Josh'ı aklından çıkaramıyordu. Anlaşılan Josh için de aynısı geçerliydi. Crissy, özel olduğunu düşündüğü bir adamla ne sıklıkta karşılaşılıyordu ki?

"Sana yemek yapmayı öneriyorum," dedi Josh.

"Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Birkaç şeyi bir araya getirebiliyorum işte."

"Benden daha iyisin," dedi Crissy gülümseyerek. "Ben hazır yemek kraliçesiyim. Ama çok güzel tabaklarım var, hazır yemekleri çok güzel sunabiliyorum."

"Gurur duyulacak bir şey. Peki önerime evet diyecek kadar etkilendin mi?"

Crissy evet demeyi çok istiyordu, bir yandan çok da korkuyordu. Bununla birlikte hayır demek canını daha çok yakacaktı.

"Çıkıyor muyuz peki?" diye sordu. "Randevu mu bu?"

"Olabilir. Geçen gece olanları düşünürsen ilk randevu sayılmaz ama."

Crissy güldü. "Güzel. İlk randevulardan nefret ederim zaten, saçma sapan geçerler. İlk randevumuz olmasın hiç."

"Söz."

Crissy derin bir nefes aldı. "Saat kaçta?"

"Yedi."

"Yedide sendeyim."

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

Crissy ne giyeceğini bilemiyordu. Yemek Josh'ın evinde olduğuna göre rahat giyinebilirdi. Kot pantolon fazla rahattı, elbise ise fazla resmi kaçabilirdi. Yılın bu mevsiminde Riverside'da genellikle olduğu gibi ılık bir hava vardı. Crissy dolabını iyice karıştırdıktan sonra siyah dar bir pantolonla rahat bir kazak giymeye karar verdi.

Hafif bir makyaj yaptı, saçlarına çeki düzen verdi. Hazır olduğunda saate göz attı, daha çok vakti vardı. Belki evden erken çıkıp yolda bir yerden şarap alabilirdi. Yemeğe davet edildiğinde giderken bir şeyler götürmek hoşuna giderdi.

Söylediği vakitten üç dakika sonra Josh'ın evine varmış, arabasını kapının önüne park ediyordu. Ne bekleyeceğini bilmiyordu, heyecanla karışık duygular içindeydi. Çantasıyla şarabı aldı, arabadan inip eve yürüdü.

Josh kapıyı o daha çalmadan gülümseyerek açtı.

"Geldiğin için teşekkürler," diyerek, Crissy'nin içeri girebilmesi için kenara çekildi.

Josh'ın yeşil gözlerini, dudaklarındaki kıvrımı, o çok çok iyi hatırladığı göğsü örten beyaz gömleği görünce Crissy'nin dizlerinin bağı çözülmüştü.

"O zevk bana ait," diye mırıldanarak içeri girdi. "Gerçekten yemek pişiriyor musun yoksa hazır yemek mi yiyeceğiz? Sadece soruyorum. Hazır yemeğe cidden saygım vardır."

"Pişiriyorum. Barbekü yapıyorum daha doğrusu."

Crissy güldü. "Tamam, şimdi kendimi daha iyi hissettim. Mangal tam erkek işidir. Tencere tavayla bir şeyler yapmandan korkmuştum. Bu ürkütücü olurdu işte."

"Seni ürkütmek istemem."

Crissy şarabı uzattı. Josh şarabı aldıktan sonra eğilip onu öptü. Dudağından.

Yumuşak, acelesiz bir öpüktü bu. Josh onu zorlamamıştı, tam tersine, dudaklarının yumuşacık dokunuşuyla daha sonra çok güzel şeyler olacağına söz verir gibiydi.

Crissy elini onun omuzuna koydu. Josh'ın sağlam duruşu onun belki de Crissy'nin sürekli ilgilenmesini gerektirecek bir partner olmak istemediğini gösteriyor olabilirdi.

Crissy bunu düşününce irkildi, geri çekildi.

“Çantamı nereye bırakayım?”

“Oturma odasında bir sehpa var.” Josh elini Crissy'nin sırtına koyup onu odaya yönlendirdi.

Josh'ı partner olarak görmek de nereden çıkmıştı? Güçlü olduğu için mi? Crissy zayıf adamlarla ilişkiye girmezdi. Evet, arada bir iki felaket tecrübesi olmuştu ama on altı yaşından beri birileriyle çıkıyordu. On beş yıl içinde bir iki hatanın olması normaldi. Yine de kendinden zayıf erkekleri tercih etmediği kesindi.

“İyi misin?” diye sordu Josh.

“Efendim? Ah, iyiyim. Sadece tuhaf bir şey gelmişti aklıma.” Crissy az önce düşündüklerini zihninden uzaklaştırdı. “Şimdi dikkatim burada.”

“Güzel.”

Josh, Crissy'yi çok steril görünen bir odaya götürdü. Duvarlar bembeyazdı, halı bej rengindeydi. Büyük bir televizyon, bir kanep ve üzerinde lambalar bulunan bir sürü sehpa vardı. Mobilyalar o kadar uyumlu bir şekilde düzenlenmişti ki Crissy, Josh'ın hepsini bir mobilya mağazasının indirimli teşhir ürünleri reyonundan aldığını düşündü.

Oda kocamandı, eşya doluydu ama özel hiçbir şey göze çarpmıyordu. Ne bir fotoğraf ne bir çiçek, ne de tablo vardı etrafta. Bir dergi bile yoktu.

Crissy çantasını, bir koltuğun kenarına bıraktı, dikey stor

perdelerin aralığından sürgülü kapıdan görünen bahçeye göz attı. Josh buraya Stacey'nin ölümünden sonra gelmişti anlaşılan.

"Başka bir eviniz vardı, öyle değil mi?" diye soruverdi.

Josh kaşlarını çatı. "Evet. Bunu nasıl..." derken sustu, etrafa göz gezdirdi. "Çok mu belli oluyor?"

"Belki o kadar belli değildir ama ben böyle şeyleri hemen algıları. Gerçi etrafta kişisel bir eşyanın olmamasından da rahatlıkla anlaşılabilir."

Josh keyifsizce gülümsedi. "Haklısın." Sonra omuz silkti. "Çok güzel bir evimiz vardı ama Stacey'yi kaybettikten sonra orada kalamadım. Evi satıp bütün eşyaları dağıttım. Burada yaşamaya çalışmak daha kolay geldi."

"Ben kimseyi kaybetmedim. Böyle bir acı çekmenin ne demek olduğunu bilmiyorum. Evden söz ederek kötü bir şey yapmak istememiştim."

Göz göze geldiler. "Yapmadın. Dört yıl geçti üstünden."

Josh hayatına devam ettiğini mi söylemek istiyordu? Crissy bunu umuyordu ama emin değildi.

Josh onu elinden tutup, "Hadi," dedi. "Mutfağa gidelim. Orası daha renkli."

"Bu nasıl oldu?"

"Müteahhit hatası. Komşularımdan birisi renkli duvarları ve dolapları olan bir mutfak sipariş etmiş ama mutfak yanlışlıkla buraya monte edilmiş. Tekrar sökülmesi çok zor olacağı için olduğu gibi bırakmaya karar verdim."

Akdeniz renkleriyle bezenmiş bir mutfağa girdiler. Fayanslar mavi beyaz tonlardaydı. Duvarlar sıcacık bir sarıya boyanmıştı. Dolaplarsa parlak kırmızıydı.

Az önceki odanın soğukluğundan sonra sanki bambaşka bir ev gibiydi burası.

Crissy etrafına bakındı. "Bayıldım. Komşuların mutfaklarını yine istedikleri gibi yaptırdılar mı?"

"Tam sayılmaz. Olanları öğrenince gelip buraya baktılar ve mutfağın fazla renkli olduğuna karar verdiler."

Crissy, "Aptallar," diye mırıldanarak tezgâh üstü ocağın yanına gitti. "Ocak yanmıyor. Şimdi rahatladım işte."

"Bifteklerimizin yanına salata yaptım."

Crissy'nin gözleri kocaman açıldı. "Biftek mi? Josh, benim spor salonlarım var, tamamen sağlıklı besleniyorum. Et yemiyorum."

Josh'ın yüzünde, 'lanet olsun, çuvalladık' ifadesi belirmişti. Sonra gözlerini kıstı.

"Pete'in evindeki partide sosisli sandviç yedin. Gördüm."

Crissy güldü. "Biliyorum. Bifteğe bayılırım. Sadece kafanı karıştırmak istemişim."

"İşe yaradı." Josh şarabı ortadaki adaya bıraktı, Crissy'ye bir tabureye oturmasını işaret etti. "Annem seni severdi."

"Gerçekten mi? Oğullarına eziyet eden kadınları sever mi?"

Josh şişeyi açmaya başladı. "Erkekleri hafife alan akıllı kadınları sever. Babasının bir general, babamın da üst düzey yönetici olduğunu düşünürsen ilginç bir durum aslında. Babamın işi sayesinde dünyayı dolaştık. Pete'le Avrupa ve Asya'da büyüdük, bu bize çok farklı bir bakış açısı kazandırdı."

"Ne bakımdan?"

"Annemin her zaman bir takım davalarla uğraşır, buna bayılır. Bazen balinalar için bazen kendi işini kurmaya çalışan kadınlar için uğraşır. Bulunduğumuz yere göre annemin uğraştığı davalar değişirdi ama aynı özveriyle uğraşırdı. Bir fark yaratmak için çalışmak gerektiğini çok erken yaşta öğrendik."

Başka yerlerde yaşayabilecek bu iki adamın Riverside'a

yerleşmeyi seçmesi tuhaf görünmüştü Crissy'ye. Belki de o kadar tuhaf değildi. İki kardeşin birbirlerine yakın olmak istediklerini hissetmişti. Her ikisi de insanların hayatını kurtaracak meslekler seçmişlerdi üstelik.

"Annenle baban şimdi neredeler?"

"İtalya. Emekliliklerini en sevdikleri yerde geçirmeye karar verdiler."

"Benimkiler Florida'da, bu bile bana çok uzak geliyor. Daha yakın olmalarını istediğin olmuyor mu?"

"Bazen." Josh iki kadehe şarap koydu, birini Crissy'ye uzattı. "Çok iyi insanlardır ama ebeveyn olarak çok bağlı değildirler. Her zaman için işleriyle daha çok ilgilenirlerdi."

Pete'le Josh'ın neden bu kadar yakın olduğu anlaşılıyordu.

"Amerika'ya üniversite için mi geldin?"

Josh başını evet anlamında salladı. "Hep istiyordum zaten. Doktor olmak istediğimi biliyordum, bu yüzden karar vermek kolay oldu. Pete de ne yapmak istediğini biliyordu. Annemle babam onu vazgeçirmek için çok uğraştılar ama o itfaiyeci olmayı aklına koymuştu."

"İkiniz de inatçısınız demek ki."

"Kararlı diyelim."

"Tabii tabii." Crissy şarabından bir yudum aldı. "Stacey'yle nasıl tanıştınız?"

Soru bir anda ağzından kaçmıştı. Yarı yarıya Josh'ın cevap vermemesini diliyordu ama Josh öne eğilip gülümsedi.

"Rotasyon görevindeydim. Hastanelerde böyledir, bütün bölümleri iyi tanıyabilmek için farklı bölümlerde çalışırsın. Pediatri bölümünü istemiştin, sonra pediatrik onkoloji çıktı şansına. Orada olmak istemiyordum. Çocukların ölümüne tanık olmak çok ağırdı ama bir süre sonra aslında umut dolu bir bölüm olduğunu anladım. Bir gün Stacey çocukları ziyare-

te geldi.”

Josh ona bakıyordu ama Crissy onun o anda başka bir zaman diliminde, başka bir kadınla olduğunu biliyordu.

“Hastanede kimseyi tanı mıyordu. Sadece bir iki çocu ğu mutlu edebilmek için uğramıştı. Hemşireye en az ziyaretçisi olan çocu ğun kim olduğunu sorup, çocu ğun yanına gitmiş. Wendy isminde bir kızdı hasta. Ben yanlarına gitti ğimde Stacey, Wendy’nin ayak tırnaklarını mora boyuyordu.

Josh’ın sesinde derin bir sevgi ve saygı vardı. Crissy, sanki yanlışlıkla özel bir ana tanıklık ediyormuş gibi hissetti kendini.

“İkisi gülüşüyordu. Stacey’in, Wendy’nin ablası olduğunu sanarak onunla Wendy’nin durumunu konuşmak istedim. Stacey bana kim olduğunu söyleyince kahve içmeye gittik.” Josh başını iki yana salladı. “Çok güzeldi. Onun yanındayken dilim dolanırdı hep. Çok akıllıydı, neşeliydi. Ona çıkma teklif ettim ama bana altı ay ömrü kaldığını söyledi.”

Crissy donup kalmıştı. “Ölüyor muymuş?”

“Şaka yapıyormuş. Küçükken kanser olduğunu ve hastalığının nükseden türde olduğunu anlattı. Hemen ertesi gün ya da kırk yıl sonra ölebileceğini söyleyerek dalga geçti. İçinde patlamaya hazır bir bomba taşıdığını biliyordu.”

Crissy sordu ğuna soracağına pişman olmuştu. Ne düşünüp sormuştu ki? Josh’ın merhum karısında bir hata bulacağını mı ummuştu? Josh’ın Stacey’yi geride bıraktığını mı duymak istemişti?

“Benimse umurumda değildi,” diyerek devam etti Josh. “Ne kadar zamanı kalırsa kalsın onu istiyordum. Stacey beni uzaklaştırmaya çalıştıkça ona bağlandım. Böylece çıkmaya başladık. Ona evlenme teklif edince yeniden başa döndük. Stacey benim her an hastalanabilecek birine bağlanmamı is-

temiyordu. Bense onsuz yaşamak istemiyordum.”

Josh bir an durup Crissy’ye baktı. “Duymak istediğinden fazlasını mı anlatıyorum?”

Crissy öyle olmasına rağmen hemen, “Hayır,” dedi.

Problem Josh’ın anlattıklarında değil, nasıl anlattığındaydı. Crissy sesinin sevgiyle titremesinden onun hâlâ merhum karısına âşık olduğunu anlayabiliyordu.

“Dokuz ay yalvardım ama sonunda Stacey evlenmeyi kabul etti. Neredeyse dört yılımız vardı.” Josh kaşlarını çatı. “Evlendiğimizden daha uzun süre yaşadı. Daha önce böyle düşünmemiştim hiç.”

“Onkolojiyi seçmene o mu sebep oldu?”

“Kısmen sebep oydu ama daha çok, rotasyon görevi sırasında karşılaştığım çocuklar sebepti. Hepsini kurtarmak istiyordum. Kurtarabileceğimi düşünecek kadar da kibirliydim.”

“Yanıldığını mı gördün?”

Josh’ın gözlerinde derin bir keder belirdi. “Bazen.”

“Hayatıma yepyeni bir gözle bakmamı sağlıyorsun,” dedi Crissy. Böyle yoğun şeyler konuştukları için hâlâ rahatsızlık duyuyordu. “Hiçbir şeyden şikâyet hakkım yokmuş.”

“Öyle söyleme. Herkesin kendine göre derdi var. Hayatını tehdit eden bir hastalığının olmaması, hayatındaki başka şeyleri dert etmeyeceğin anlamına gelmiyor.”

“Kendine bunu mu söylüyorsun?”

“Deniyorum.”

“İşe yarıyor mu?”

“Muayenehanemde hasta bir çocuk varsa yaramıyor.”

“Sen önemli şeyler için üzülüyorsun,” dedi Crissy. “Belki de zamanımızı daha iyi değerlendirmeliyiz, küçük şeyler için üzülmeye değmeyeceğini unutmamalıyız.”

Josh, “Bu derslerin etkisi sürer mi emin değilim,” dedikten

sonra doğruldu. "Tamam. Böyle şeyler konuşacağımızı düşünmemiştim. Konuyu değiştirelim. Trafik nasıldı?"

Crissy gülümsedi. "Yoktu."

Josh mutfak adasının etrafını dolaşp Crissy'nin yanına geldikten sonra elini tuttu. "Hadi gel, sana barbekümü göstereyim. Kocaman ve tam erkek işi. Etkileneceksin."

"Etkileneceğimden eminim."

Josh'ın ağır havayı dağıtmaya çalışması Crissy'nin hoşuna gitmişti. Bütün geceyi Josh'ın merhum karısını konuşarak ya da düşünerek geçirmek istemiyordu. Yine de Stacey bir anlamda oradaydı, onlarla birlikteydi.

Evin ruhsuz olmasının, Josh'ın yıllardır bir kadınla birlikte olmamasının sebebi oydu. Bir hayalet gibi, Josh'ın aklından hiç çıkmıyordu.

Stacey nasıl bir kadındı acaba? Bir azize miydi yoksa sıradan bir kadın mıydı? Crissy ona ne yönüyle benziyor, ne yönüyle ondan ayrılıyordu?

Bahçeye çıkarlarken yine hamileyse ne olacağını düşündü Crissy. Josh yeni bir hayatı kabul edecek miydi yoksa geçmişine bu kadar derinden mi bağlıydı?

Ya Crissy'nin kendi duyguları ne olacaktı? Josh harika bir adamdı ve Crissy onunla çok şey yaşayabileceklerini hissediyordu. Peki buna rağmen, hâlâ bir başkasını sevme ihtimali bulunan bir adama yüreğini açabilecek miydi Crissy?

Brandon zaten başlı başına bir meseleyken, bir de bebeğin gelmesi durumu daha da kötüleştirecekti.

Bebek falan yoktu, Crissy kendini rahatlatmaya çalıştı. Bebeğin olmaması gerekiyordu. Sanki dilemekle olacaktı gibi yürekten diledi bunu.

Yemekten sonra oturma odasına döndüler tekrar. Josh, CD çalara enstrümantal bir müzik CD koyduktan sonra Crissy'nin yanına, kanepeye geçti. Biftekler gayet iyi olmuştu, Crissy salatayı da beğenmişti. Şimdilik evdeki ilk yemek iyi gidiyordu.

Josh kötü bir akşam geçirmelerinden korkmuştu. Geniş ekran televizyonun montesine yardıma gelen Pete dışında kimse evine gelmemişti daha. Kendisi de burada fazla vakit geçirmiyordu. Çok fazla çalışıyor, sonra genellikle Pete'le Abbey'nin evlerinde takılıyordu. Burası sadece uyuduğu, kıyafetlerinin bulunduğu bir yerdi. Ev değildi. Stacey öldüğünden beri bir evi yoktu onun.

Stacey. Onunla ilgili fazla konuşmuştu. Neyse ki Crissy haykırarak kaçmamıştı, bu da bir şeydi.

Şimdiyse başını geriye atmış odayı inceliyordu. Işıktaki saçlarının rengi ortaya çıkmış, yüzü aydınlanmıştı.

"Dayanılmaz," dedi Crissy nihayet. "Burada bir şeylere ihtiyac var."

"Ne gibi?"

"Dergiler, kitaplar, duvarlarda resimler. Bir örtü."

"Erkeklerin örtüleri olmaz."

"Senin için öğrebilirim. Belki. Bir ihtimal. Nasılsa dekoratif bir şeyden ziyade sadece hediye olur o da."

Josh, onun kendisi için bir şey yapması fikrinden hoşlanmıştı. "Daha önce örememe becerinden söz etmiştin. Ortaya çıkan şeyin örtü olduğunu nasıl anlayacağım?"

Crissy burnunu kııştırdı. "O kadar da korkunç değilim." Sonra içini çekti. "Aslında öyleyim, bu yüzden örtü iyi bir fikir olmayabilir. Ama yine de bu odaya neşeye katacak renkli bir şeylere ihtiyacın var. Daha kişisel bir şeyler. Gerçi bu ko-

nuda en son tavsiye verebilecek kişiyimdir herhalde. Noelle'nin muhteşem bir evi var, harika dekore edilmiş. Elbette kocası Devlin, Noelle'yle tanışmadan önce bir dekoratörden yardım almış. Senin de bir dekoratöre ihtiyacın var."

"Hayır, teşekkürler."

Crissy ona doğru eğildi. "Korkuyorsun değil mi?"

"Evimde rahat etmek istiyorum."

"Kendin olmak seni rahatsız mı edecek?"

"Sehpaların üstünde küçük hayvan heykelleri görmekten hoşlanmıyorum."

Crissy güldü. "Ben de öyle. Ama teorik olarak beğeniyorum. Noelle'de bütün o kadınca beceriler var. Harika bir bebek odası yaptı. İleri derecede hamile olduğunu söylemiş miydin?"

"Söz etmiştin."

"Bir iki haftaya doğum yapacak. Yarın bebek partisi var, gitmek için sabırsızlanıyorum. Normalde bebek partilerinden hoşlanmam ama katılmadan da duramam. Yemekler harikadır, sonra komiktir, oyunlar eğlencelidir."

Josh hiç bebek partisine katılmamıştı. "Oyun mu oynuyorsunuz?"

"Evet. Görsen, nefret edersin. Tam kız oyunları. Sonra belli bir renk teması olur, her şey süslüdür. Devlin'le Noelle bir kızları olacağını bildikleri için yarın her şey pembe olacaktır."

Crissy çok eğleniyor gibiydi. Bebek partisi Josh'ın kulağına korkunç geliyordu ama o bir kadın değildi.

"İyi eğlenin bari," dedi.

"Eğleneceğiz."

Crissy ona gülümseyince Josh'ın içinde bir şeyler harekete geçmişti sanki. Ateşli, sert ve aç bir şeyler.

Bu bakışlarından belli olmuştu demek ki, Crissy kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Özel bir şey değil."

"Bak buna inanmam çok zor işte. Mutlaka bir şey düşünüyordun."

Josh açıklama yapmaktansa Crissy'ye yaklaştı, onu öpmeye başladı. Bir yandan ellerini onun saçlarından geçirmiş, ipek tutamları parmaklarına dolamıştı. Crissy, Josh'ın boynuna sımsıkı sarıldı, ona iyice sokuldu.

Josh giderek Crissy'nin vücuduna alışmaya başlıyordu. Yumuşacık teni ve kıvrımlı hatlarını artık tanıyordu. Kasıklarındaki kanı kaynarken bir anda tahrik olmuştu bile.

Crissy'yi hemen oracıkta almak istese de ağır hareket etmekten de bir o kadar hoşlanıyordu. Onu yatağa götürdüğünde neler olacağını, onun kendisine nasıl bakacağını, nefesinin nasıl sıklaşacağını, vücudunun nasıl kıvranacağını bilmek bile çok zevkliydi. Josh bu gece her ikisinin de daha fazla zevk alması için ağırdan alacaktı.

Crissy Josh'ın öpüşlerinde kaybolup gitmişti. Yeniden sevişmeye hazır olduğundan emin değildi aslında. İlişkilerini tanımlamamışlardı, hamile olup olmadığını bilmiyordu. Yine de Josh'ın kollarındaydı, durmak istemiyordu. Josh onun dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu nedense.

Dudaklarını araladı. Josh, yemekte içtikleri şarabın tadını almış, diliyle daireler çiziyordu. Crissy tüm vücudunu ateş bastığını hissetti, karnından aşağı inen sıcaklık onu hazırlıyordu.

Josh elini onun göğüslerine kaydırınca Crissy bir beklentiyle gerildi. Ama tam en iyi yere gelecekken Josh durdu,

ayağa kalktı.

“Yukarıda daha rahat ederiz,” diye mırıldandıktan sonra dudaklarını Crissy’nin boynunda gezdirdi.

Josh’ın dudaklarının değdiği her yer tatlı tatlı ürperiyordu. Crissy yatağın kanepeden daha mantıklı olduğunu farkındaydı ama bir yandan da bir an önce başlamalarını istiyordu.

Josh geri çekilip onu elinden tutunca Crissy istekle onun peşine takıldı.

Yukarısı da aşağısı gibi sadeydi. Crissy koridordan geçerken bir banyoyla çalışma odasını gördü. Josh çift kanatlı bir kapıyı açarak onu içinde kocaman bir yatağın bulunduğu bir odaya soktu.

Odayı sadece koridordan gelen ışık aydınlatıyordu ama Crissy sadece yatakla ilgilendiğinden odanın kalanının karanlıkta kalması umurunda değildi.

Ayakkabılarını çıkarıp Josh’a döndü. Josh onu kendisine çekti, dudaklarıyla dudaklarını buldu. Crissy dillerinin temasına bayılıyordu.

Çoraplar ve iç çamaşırları da çıkmış, ikisi de çıtır çıtır kalmıştı. Bir an öylece durduktan sonra Josh onu öpücüklere boğup önünde diz çöktü.

Crissy’nin karnını öperken, “Çok güzelsin,” diye fısıldadı. “Her şeyine bayılıyorum.”

Josh’ın dudakları sıcak ve erotikti, dilini Crissy’nin teninde gezdirirken elleriyle arkadan uzanmış bacaklarını okşuyordu. Sonra ellerini öne getirdi, önce Crissy’nin bacaklarının arasına dokundu sonra o ne olduğunu anlayamadan eğildi onun o en hassas yerine diliyle dokundu.

Crissy’nin nefesi kesilmişti, hazla inledi. Josh, diliyle daireler çiziyor, üzerinden geçiyor, arada emiyordu. Crissy titriyordu artık, vücudu kor gibi olmuştu. Bacaklarını iyice arala-

muş, Josh'ın onu doruğa ulaştırması için yalvarıyordu sanki. Düşmemek için bir yerlere tutunmak istedi. Dengesini kaybediyordu, çok tahrik olmuştu ve Josh duracak diye korkuyordu.

Josh durmadı. Crissy hiçbir şey düşünemez hale gelinceye kadar ona dudaklarıyla ve diliyle dokunmaya devam ederken, Crissy'yi geriye doğru itti.

Crissy geriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha atınca yatağa çarptı. Yatağa sırt üstü uzandıktan sonra bacaklarını açabildiği kadar açtı. Bu haliyle ayakları yere değmiyordu ama Josh ona sıcak ve ıpslak bir haz yaşatırken bunun hiç önemi yoktu.

Josh ileri uzandı, Crissy'nin göğüslerini kavradı, parmaklarını uçlarında dolaştırmaya başladı.

Crissy rüya âlemindeymiş gibi, bu kadar hazzın çok fazla olduğunu düşünebildi. Dizlerini kendine doğru çekti, sonra tekrar yatağa serildi, biraz daha böyle kalabilmeyi istiyordu.

Çok geçti. Sarsılarak doruğa ulaştı, dudaklarından haz çıkışlıkları dökülmüştü. Josh'ın hissettirdiği hazda kaybolmuştu artık. Bir süre dalga dalga rahatladıktan sonra tekrar nefes almaya başlayabildi Crissy.

Josh ancak ondan sonra doğruldu, onun bacaklarına doğru uzandı, Crissy'yi yavaşça öptü. Ellerini onun iki yanına koymuştu. Crissy bacaklarını birleştirdi, ayaklarını yatağın kenarından sallandırdı.

"Muhteşem," dedi. Sonra sesinin ne kadar kısık ve boğuk çıktığını fark edip güldü.

"Hoşuna gitti mi?"

Crissy bir dirseği üzerinde doğrulup ona baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Sorman şart mı?"

"Erkekler övülmeyi sever."

"Minnettarım. Aynı zamanda rahatlamış ve doygunum.

Galiba her yerim eriyip gitti.”

Josh kalktı, vücudunu esnetti. Crissy onun çıplak güzelliğini hayranlıkla izlerken içi titremiştir.

Josh da ona baktı. “Daha önce dediğim gibi, çok güzel.”

Crissy yatakta ona yer açmak için kenara çekilirken Josh yatağın başucundaki komodinin çekmecesini açıp bir kondom çıkardı.

Crissy bunun için artık çok geç olabileceğini düşündüyse de bir şey demedi. “Bunlar yeni mi?” diye sordu sadece.

“Evet. Daha önce de düşünmem gerekirdi ama...”

Josh sözünü tamamlamamıştı ama Crissy nedeni biliyordu. Karısını kaybettikten sonra, dört yıldır kimseyle birlikte olmamıştı Josh, yanında kondom taşımaya gerek yoktu.

Josh onun bacaklarını araladı, gözlerinin içine bakarak yavaşça içine yerleştirdi.

Crissy nefesini tutmuş, onu hissediyordu. Bacaklarını onun kalçalarına doladı, ellerini sırtında gezdirdi.

Josh ürpermişti. “İnsanı baştan çıkarıyorsun.”

“Sen de öyle.”

Josh geri çekildi, sonra tekrar ileri atıldı. Her hamlesinde Crissy daha fazlasını istiyordu. Onun kendisini tuttuğunu fark etmişti.

“Daha fazla,” diye mırıldandı bakışlarını ondan ayırmadan. “Kendini tutmana gerek yok.”

“Canını yakmak istemiyorum.”

“Yakmazsın.”

Josh tereddüt edince Crissy bacaklarıyla onu kalçalarından iyice bastırdı. Bunun üzerine Josh da daha kesin ve sert hamlelerle hareket etmeye başladı. Crissy çığlıklar atmak isteyene kadar devam etti, Crissy artık onun kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyordu.

Josh'm gözleri kapanmış, yüzü gerilmişti. Son bir kez daha ileri atıldı, Crissy kendi sınırına ulaşarak rahatladı. Saniyeler sonra, kasları kasılırken Josh da bir çığlıkla titredi, birbirlerinin içinde kayboldular.

Daha sonra, Josh uyuduğunda Crissy onun nefesini dinlerken, bu adamla ilişkisinin derinleşmesinin tehlikeli olup olmadığını düşünüp durdu. Yüreğini koruması için hâlâ zaman var mıydı yoksa dönüşü olmayan o noktaya varmış mıydı çoktan?

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

CRISSY hâlâ bir gece önceki mutlu anların etkisiyle bir şarkı mırıldanıyordu. Arabasını Noelle'nin evinin önüne park etti, oyuncak ayı desenli bir ambalaj kâğıdına sarılmış hediye paketini bagajdan çıkardı. Bu sırada Rachel'ı görmüştü, arkadaşına el salladı.

"Ne haber?"

Rachel göbeğine dokundu. "İyilik. İçeride notlar alacağım, böylece benim bebek partimde nelere dikkat etmem gerektiğini göreceğim."

Crissy güldü. "Gerçekten endişeleniyor musun?"

"Hayır. Carter'la ailesi benim için ellerinden geleni yapacaklar." Rachel çok mutlu görünüyordu, Brockett sülalesinin ona çok iyi bakacağından emindi.

Crissy arkadaşına sarıldı sonra kol kola girerek Noelle'nin güzel evine doğru yürüdüler.

"Bir milyarlarla evlendiğimde ben de böyle bir evim ol-

sun isteyeceğim,” dedi Crissy.

Rachel sırttı. “Bir milyonerle evlenmene gerek yok, sen kendi milyonlarını kazanacaksın. Muhtemelen şimdiye dek kazanmışsındır bile.”

“Teknik olarak hayır. Sade bir hayat sürüyorum.”

“Mecbur olduğundan daha sade bir hayat, öyle değil mi?”

“Sayılabilir.”

Spor salonları iyi para getiriyordu. Crissy daha büyük bir eve çıkabilirdi ama işlerini büyütme aşamasındaydı. Artırabil-diği her kuruşu işine yatırıyordu. Hamileyse bunun değişmesi gerekecekti.

Ama o hamile değildi. Artık inkâr aşamasına geçmişti, iş-ler daha kolay oluyordu böyle.

“Fortune dergisinin en zengin 500 kişi listesine girmeme daha çok var.”

“Ama günün birinde gireceksin,” dedi Rachel. “Eskiden ben de kariyerimi düşünürdüm hep. Öğretmenlikten yönetici-liğe geçmeyi falan, ama şimdi öyle düşünmüyorum.”

“Bebeği düşünüyorsun hep, öyle değil mi?”

“Evet. Doğum izninden sonra işe döneceğimden bile emin değilim. Bu çok mu geleneksel olur? Benden nefret eder mi-sin bunun için?”

“Senden neden nefret edeyim?” diye sordu Crissy. “Farklı şeyler istiyor olabiliriz ama yine de arkadaşız.”

“Biliyorum ama bazen size bakınca kendimi aylak bir gibi hissediyorum.”

“Değilsin.” Crissy kendini tamamen kariyerine verdiğinin farkındaydı. Özel hayatında felaketlerle karşılaşmaktansa bu daha kolay geliyordu. Belki bunu biraz değiştirebilirdi. İş-i bırakacak değildi ama biraz denge iyi olabilirdi.

“Bebeğe ne getirdin?” diye sordu Rachel.

“Çok güzel elbiseler. İki yaşına kadar, her beden için iki tane. Daha akıllıca bir şeyler almam gerekirdi, biliyorum ama o minik elbiseleri görünce dayanamadım.”

“Ben de altı aylık bez aldım, daha mantıklı değil aslında.”

“Olur mu, seninki daha anlamlı. Bu arada, minicik bir bebeğe kim elbise giydirebilir ki?”

Rachel güldü. “Noelle giydirebilir. Bebek saçlı doğacak olursa kurdele bile takar. Saçı yoksa bile bir şekilde süsler.”

Crissy kıkırdadı, Rachel’in doğru söylüyordu.

“Bende hiç annelik hissi yok,” diye mırıldandı kendi kendine. “Bu problem olabilir.”

“Senin de başka becerilerin var,” dedi Rachel. “Ama ne demek istediğini anlıyorum. Ben de bebeklik döneminden korkuyorum. Dört beş yaşına geldiğinde bana verin, hiç sorun değil ama öncesindeki ayları düşününce geriliyorum.”

“Carter sana yardım edecektir.”

“Annesiyle kız kardeşleri de yardım eder, hepsi çok tecrübeliler. Ne zaman yardım istesem geleceklerini biliyorum.”

Bu sırada eve varmışlardı, kapıyı Devlin açtı.

“İçeri geçin. Bir iki kişi daha gelecek, sonra gidiyorum.”

“Bu kadar kadın sinirine mi dokunuyor?”

“Hem de nasıl. İçerdeki her şey pembe. Bir an Noelle’nin annesinin duvarları da pembeye boyayacağından korktum.”

Crissy, Devlin’le Josh’ın çok iyi anlaşacaklarını düşündü. İkisinin de benzer duyarlılıkları vardı. Belki bebek doğduktan sonra dördü yemeğe çıkarlardı. Rachel’e bakınca, belki altısının çıkabileceğini düşündü.

“Nihayet gelmişsiniz,” dedi karnı burnundaki Noelle.

Crissy arkasına sarıldı. “Hiç kaçırır mıydık bu partiyi. En başından beri birlikteyiz, seni çok seviyoruz.”

Rachel da, “Bu doğru,” diyerek Noelle’ye sarıldı. “Sen

Devlin'le ilgili endişeler yaşarken ilişkini sürdürmeni söyleyen bendim.”

“İkiniz de benim yanımdaydınız hep, ikinizi de çok seviyorum,” diyerek burnunu çekti Noelle. “Ah, olamaz. Hormonlar. Çabuk komik bir şey söyleyin de ağlamayayım.”

“Carter’ın annesi, bebek kız olursa Hortense ismini vermemi istedi benden. Aileden birinin ismi miymiş, neymiş.”

Noelle kıkırdadı. “Hortense mi? Ciddi misin? Masum bir çocuğa bunu yapmayacaksın değil mi”?

“Yapmak istemiyorum ama doğum sancılarımın nasıl olacağına bağlı bu,” diyerek sırttı Rachel. “Bir iki gündür göbeğimle konuşuyorum. Eğer işler yolunda giderse doğru düzgün bir ismin olacak diyorum, yok eğer beni kırk sekiz saat bağırtaacak olursan, adın Hortense olacak, erkek bile olsun.”

Crissy onların yanından ayrılıp hediyesini diğer paketlerin yanına bıraktı, yardım etmek için mutfığa gitti.

Noelle’nin annesi onu selamladıktan sonra, mutfakta büyük bir beceriyle çalışmakta olan kadınların yanına gitti.

“Çok etkilendim,” dedi Crissy, Noelle’nin annesine. “Benim parti verme becerim, en son spor salonumun açılışındaki partiyle sınırlı. Bir şirketle anlaşmıştım, yaptığım tek şey bir çek imzalamaktı.”

“Bir bakan eşi olduğumu unutma, böyle şeyleri uyurken bile organize edebilirim ben. Noelle nasıl?”

“Biraz duygusal ama mutlu görünüyor. Hepimiz bebeğin doğmasını sabırsızlıkla bekliyoruz.”

“Katılıyorum.” Noelle’nin annesi içini çekti. “Noelle, Devlin’le evleneceğini söylediğinde çok büyük hata yaptığımı düşünmüştüm ama her şey düşündüğümünden iyi gitti. Şimdiyse annee oluyorum.”

Crissy, Noelle’nin annesinin kırklarında olduğunu biliyor-

du. "Böyle genç yaşta anneanne olmak nasıl bir his?"

"Bebeğimim bebeği oluyor, bu çok hoş. Senin de bebeklerin olduğunda anlayacaksın beni. Yeni nesillerin dünyaya gelmesini izlemek insana güç veriyor, sanki evrene demir atmışım gibi hissediyorum. Anlatabiliyor muyum?"

Crissy başını salladı ama anladığından emin değildi. Brandon'ın evlenip çocuklarının olduğunu hayal etmeye çalıştı. Acaba nasıl hissedecekti kendini?

Ancak geleceği görmek yerine, çok önemli bir şeyi kaçırmış olmanın yakıcı hasretini hissetti. Brandon'la şimdi arkadaşlıklar belki ama hiçbir zaman onun annesi olmamıştı Crissy. O zaman sonsuza dek kaybolmuştu. Brandon'ın Abbey ve Pete'le çok sıkı bir bağı vardı, Crissy bunu bozmak istemiyordu. Ancak içinde ilk kez tuhaf bir boşluk hissediyordu.

On iki yıl önce özgürlüğünü ne karşılığında elde etmişti?

Crissy, spor salonlarına yeni bir temizlik şirketi bulmuş olmasını, öğlen her zaman yediği salatanın yanında böğürtlenli yağsız bir muffin yiyerek kutladı. Ofisine döndüğünde Josh'ın telefonuna bıraktığı mesajı gördü.

"Selam Crissy. Benim, Josh. Müsait olduğunda beni arar mısın? Sana bir teklifim olacak."

Crissy bir iki dakika sonra Josh'ı aradı. Resepsiyondaki kız, "Aramanızı bekliyordu, hemen bağlıyorum," deyince sevindi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Josh. "Vücut geliştiren o adamlarla mı takılıyordun yoksa?"

"Sadece iki çarşambada bir," diye dalga geçti Crissy. Josh gerçekten onun ne yaptığını, başkalarıyla ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyor olabilir miydi? Oysa son derece kendine

güvenen bir havası vardı. Onun da tutulduğunu görmek hoştu.

“Öyleyse önümüzdeki haftaya kadar aramayayım.”

“Ne oldu?” diye sordu Crissy. “Bir teklifim var diye mesaj bırakmışsın.”

“Yarın bir köpek yavrusu alıyorum, benimle gelir misin diyecektim.”

Josh’ın bembeyaz evi gelmişti Crissy’nin gözlerinin önüne. “Çoğu erkek başlangıçta çiçek yetiştirir.”

“Bana göre değil. Hastalarımın Alicia, on yaşına basıyor. Sekizinci yaş gününü görmesi bile beklenmiyordu. On sekiz aylıkken kansere yakalanmış. Ailesi ona bir yavru köpek verecek. Alicia da köpeği benim seçmemi istedi.”

“Çok ağır bir sorumluluk.”

“O kadar da değil aslında. Ailesi seçenekleri üçe indirmiş. Köpeklerin yetiştiricisi de son bir iki gündür, içlerinden en iyisini seçmek için yavruları izliyor. Tek yapmam gereken gidip köpeği almak, sonra da teslim etmek. Belki benimle gelmek istersin diye düşündüm.”

Bir erkeğin yüreğinin yumuşaklığını göstermek için daha iyi bir yol olabilir miydi? Yine de nasıl hayır diyeceğini bilemedi Crissy.

“Saat kaçta?”

Crissy spor salonunun girişinde Josh’ı bekliyordu. Yukarıda bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı.

Josh’ın, daha önce Abbey’yle Pete’in evlerinin önünde gördüğü cipiyle geldiğini görünce güldü, hemen araca atladı.

“Şık doktor arabamızda köpek pıslığı istemiyoruz anlaşılan,” dedi onu selamlamak için.

Josh keyifsizce gülümseyerek eğildi, onu yanağından öptü.

“Pete’in fikriydi, hayır diyemedim.”

Crissy dikkatle onun yüzüne baktı, Josh berbat görünüyordu.

“Ne oldu Josh?” Crissy’nin aklına hemen Brandon’ın başına bir şey gelmiş olabileceği gelmişti.

“Yok bir şey, iyiyim.”

“Emin misin? Abbey’yle çocuklar iyi mi? Pete?”

“Herkes iyi. Neden soruyorsun?”

“Farklı görünüyorsun. Bir şey olmuş.”

Ana yola çıktılar. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Josh, “Üzgünüm,” dedi. “Normal davranabilirim sanmıştım ama yanılmışım, belki sen çok hassas olduğun için fark ettin.”

Crissy, “Ne mutlu ki benim gibi biri var çevrende,” dedi onu biraz neşelendirmeyi umarak. “Ne oldu?”

“Çocuklarımdan biri, Joey, dün gece öldü. Bunun olacağını biliyorduk. Yapılabilecek her şeyi yapmıştım. Bir ara kazanıyormuş gibiydik ama son birkaç hafta içinde...” Josh sustu.

Crissy onun ne hissettiğini tahmin bile edemiyordu. Josh için ölüm hayatının bir parçasıydı. Her hastasıyla, çocuğun yakında ölebileceğini bilerek ilgilenmek zorundaydı.

“Birdenbire kötüledi,” diye devam etti Josh. “Dün öğleden sonra bütün vücut sistemleri çökmeye başladı. Gece yarısına doğru hayatını kaybetmişti.”

“Çok üzüldüm. Her seferinde acı veriyor olmalı.”

“Öyle. Neredeyse köpek işini iptal edecektim ama Alicia’nın heyecanla beklediğini biliyorum. Hayat devam ediyor işte, öyle değil mi?”

“Yasını yaşaman gerekir.”

“Buna vaktim olmuyor hep. Her hayat bir mücadeledir. Bense kansere karşı mücadele ediyorum. Bazen o aşağılığı yeniyorum, bazen yenemiyorum. Sonuç bekleniyor olsa da

her seferinde şok ediyor. Dün gece diğerleriyle birlikte Joey'in yanındaydım. Yanında kalmak iyi midir yoksa kötü mü ediyorum, hiçbir zaman emin olamıyorum.”

“Ailesi onun için uğraştığını görmek ailesine iyi geliyor-
dur, eminim.”

“Belki. Onların neler yaşadığını biliyorum. Umutlarını hiç kaybetmezler. Bir mucize olmasını beklerler.”

Crissy artık onun çocuktan söz etmediğini anlamıştı. “Stacey'yle de mi böyle olmuştu?

“Biraz. Kanserin nüksettiğini fark ettiğimizde hastalık çoktan her yere yayılmıştı. Stacey bunu daha önceden fark etmiş de olabilir, bilmiyorum. Benim üzülmemi istememişti. Hastalık ilerlemeye devam etti. Teşhis konduğunda altı haftadan az ömrü kalmıştı.”

Crissy bunu bilmiyordu. “Çok üzıldüm.”

“Stacey, kanserinin nüksedebileceğini biliyordu. Aslında bunun sadece bir an meselesi olduğunu düşünüyormuş galiba. Hayatı boyunca, sayılı ömrü kaldığını düşünerek yaşadı. Sona geldiğinde ise işleri benim için kolaylaştırmaya çalıştı. Delilik, öyle değil mi? Ölen oydu ama benim iyi olmam için uğraşıyordu.”

Josh'ın sesi öylesine duygu yüklüydü ki, Crissy onun daha sonra bu kadar çok şey anlattığı içip pişmanlık duyacağını düşündü. Onun kendisini de duyduklarına karşı koruması gerekiyordu, hepsi daha sonra onu meşgul edecekti bu hikâyenin. Crissy, Josh'ın sevip evlendiği kadından söz ederken sesinin sevgi ve ıstırapla titremesini unutmuyacaktı hiç.

“Ama insan hayatına devam ediyor,” dedi Josh sakın bir şekilde. “Devam ediyorsun, asla unutmuyorsun ama eninde sonunda hayatına bir renk katılıyor. Belki bunu istemiyorsun ama bu var. Bazen ölen çocuklarımın anne babalarına anlatı-

rım bunu, özellikle evde onları bekleyen başka çocukları varsa.”

Crissy onun hastalarından çocuklarım diye söz ettiğine dikkat etmemiști daha önce.

“Her seferinde onu yeniden kaybediyormuşsun gibi oluyor, öyle değil mi?” diye sordu.

“Bazen. Nereden anladın?”

“Çok zor değil. Karını öldüren hastalıkla mücadele ediyorsun. Masum ve küçük çocuklarla uğraşıyorsun.”

“Kusura bakma. Bunları anlatmamam gerekirdi.”

Crissy ona katılıp katılmadığından emin değildi. Kolay bir konuşma değildi bu ama gerçekleri görmezden gelerek ilerleyemezlerdi.

“Daha önce evlendiğini biliyorum Josh. Karını çok sevdiğini de biliyorum. O senin bir parçan ve hep öyle olacak.”

Crissy bunu mantığıyla söylüyordu ama yüreği bu kadar rahat değildi. Josh’ın Stacey’yi hiç sevmemiş olmasını dilemiyordu ama artık onu unutmasını istiyordu.

“Bugün seni benimle sürüklememeliydim,” dedi Josh.

Crissy’nin canını yakmıştı bu sözler ama belli etmedi. “Yalnız kalmak istediğin için mi?”

“Hayır. Benim dertlerimi dinlemek zorunda olmadığın için. Üzgünüm. Yanımda olduğun için mutluyum ama bu senin için hiç eğlenceli değildir herhalde. Seni geri bırakayım mı?”

Crissy’nin içi rahatlamıştı. “Yanımda olduğum için mutluyum. Beni, bugünkü avuntun olarak gör, en azından köpekçığı alana dek. Ondan sonra seni karanlık köşelere dalmaktan kurtaracak dört ayaklı bir dostun olacak.”

Josh uzanıp Crissy’nin elini tuttu. Parmakları birbirinin içinden geçerken Crissy hata yapıp yapmadığını düşünüyordu.

Acaba hep, sahip olamayacağı erkeklere âşık olan o kadınlardan birine mi dönüşmüştü? Yoksa değer verdiği adama, kalbini yeniden açabilmesi için yer mi açıyordu?

Alicia, kocaman yeşil gözleri olan, kızıl saçlı ve çilli bir kızdı. Josh ona yavru köpeği uzatırken heyecandan titriyordu.

Josh, “İsmi Sashay,” dedi sırtarak. “Çok akıllı bir hayvan, ona çok iyi bakman gerekecek. Buna hazır mısın?”

Alicia başını büyük bir ciddiyetle, evet anlamında salladı. Oturma odasında yere bağdaş kurup oturmuştu. Annesiyle babası hemen arkasındaki kanepedeydiler. Crissy onlardan biraz uzak durmuştu ama sahneyi ilgiyle izliyordu.

Küçük kızla Josh arasında sağlam bir bağ vardı. Crissy bu bağın korkunç bir hastalıkla savaşıırken daha da güçlendiğini tahmin ediyordu.

Josh köpeği dikkatle uzattı. Sashay, Alicia’yı kokladıktan sonra uzun, pembe dilini çıkarıp onun yüzünü yaladı. Alicia mutlulukla kıkırdarak köpeğe sarıldı.

“Onu çok sevdim,” diye fısıldadı Alicia. “Onu en az sizi sevdiğim kadar sevdim Doktor Josh.”

“Buna sevindim,” dedi Josh. “Fotoğraf makinemi getirmiştim, fotoğrafınızı çekmek istiyorum.”

Ancak fotoğraf çekimi için Sashay’ın yeni ailesiyle tanışmasını beklemek zorundaydılar. Crissy, yavru köpeğin etrafı keşfedip Alicia’nın çevresinde dört dönmesini gülerek izledi. İki tuvalet molası için dışarı çıkınca Josh’la Alicia’nın babası da peşlerinden gitti. Crissy de, kahve hazırlamak için mutfağa giden Alicia’nın annesini izledi.

“Buna hazır olduğumdan emin değilim,” dedi Jayne ama sesi mutlu geliyordu. “Yavru köpek bir sürü iş demek.”

"Bence Alicia size seve seve yardım edecektir."

"Biliyorum. Çok sorumluluk sahibi ve empati kurabilen bir çocuktur. Onun durumundaki çocukların çoğu böyledir. Ağır hasta olup hastanede haftalar geçirince çabuk olgunlaşıyorlar."

Jayne lavabonun üstündeki pencereden arka bahçeye baktı. Sashay'la Alicia bahçede koşturuyorlardı.

"Şu anda çok sağlıklı," dedi Jayne. "Bakın, nasıl koşuyor."

"Çok güzel bir kız. Hasta olduğu aklıma bile gelmezdi."

"Biliyorum. Bu inanılmaz bir şey. Her gün şükrediyorum bunun için. Çocuklarınız var mı?"

Crissy bir an Brandon'ı düşündüyse de ondan kendi çocuğuymuş gibi söz edemeyeceğini hissetti. "Hayır, yok."

"Olduğunda anlarsınız. Teşhis ilk konduğunda dehşete kapılmıştım. Doktor doktor dolaştık, hepsi yapılabilecek bir şey olmadığını söyledi. Onun yakalandığı kanser türüne yönelik tedavi çocuklar için çok tehlikeliydi. Riskleri çok yüksekti, kimse yardım edemiyordu. Sonra Doktor Josh çıktı karşımıza. Bazen mucizeler olabileceğini söyledi. Alicia'da olduğu gibi."

Jayne bir şeyler yapmış olmak için tabaklara pasta koydu. Sonra burnunu çekti, Crissy'ye baktı. "Çok korkmuştuk. Aradan onca zaman geçmesine rağmen o korkuyu unutamam. Ama Doktor Josh hep yanımızdaydı. Tedaviye başladığımızda, Alicia'nın durumu kötülediğinde, hep yanımızdaydı. Kaç geceyi hastanede geçirdiğimi bilmiyorum. Gece uyanır bakardım, Doktor Josh, Alicia'nın yanında, onun elini tutmuş, her şeyin iyi olacağını söylüyor olurdu. Alicia'nın iyileşmesi için tüm yüreğini ve ruhunu ortaya koydu ve bu da işe yaradı. Her şeyimizi ona borçluyuz."

"Eminim Josh böyle görmüyordur durumu," dedi Crissy.

"Doğru. Doktor Josh bütün hastalarına böyle davranır.

İnanılmaz bir adam ama siz bunu zaten biliyorsunuzdur.”

“Biliyorum.”

Crissy, Josh’ın çok iyi özellikleri olduğunu biliyordu. Ama bunlar aynı zamanda onun kusurları mıydı? Çocuklara her şeyini verdiği için başkasına verecek bir şeyi kalmamış mıydı? Kendi hayatıyla yüzleşmektense işinin arkasına saklanmak ona daha mı kolay geliyordu?

Crissy, aklına böyle sorular geldiği için suçluluk duydu. Eğer Josh kendini böyle adanmışa Alicia belki yaşamayacaktı. Crissy, her şeyin farklı olmasını mı diliyordu?

Bu sorunun cevabını biliyordu ama bu konuda hâlâ kafası karıştı. Josh, iş hayatıyla özel hayatını nasıl dengeleyeceğini biliyor muydu? Bunu yapmak istiyor muydu? Crissy’de tam olarak aradığı şey neydi? Crissy ondan ne istiyordu? Eğer hamileyse, ilişkileri nasıl yürüyecekti?

Sonraki birkaç gün Crissy için çok zor geçti. Josh’ı hiç görmemişti. Josh gerçekten dediği kadar yoğun muydu yoksa onu görmekten mi uzak duruyordu, emin değildi.

Sanki dertleri kendine yetmiyormuş gibi gidip eczaneden iki farklı gebelik testi kiti aldı. Bir iki güne kadar hamile kalıp kalmadığından emin olabilecekti. Bazen kendi kendine boş yere kuruntu yaptığını söylüyor, bazen de hamile olduğuna kesinlikle inanıyordu.

Dikkatini dağıtmak için evdeki banyoları temizlemeye koyuldu. Aslında bu işten nefret ederdi. Çamaşır yıkamak bile tuvaletleri ve duşu temizlemekten iyiydi. Bütün temizlik malzemelerini topladı, eldivenlerini taktı. Ancak daha başlama-
madan telefonu çaldı.

Zihni hemen, ‘arayan Josh, hayır Josh değil’ havasına gir-

mişti. Crissy saate baktı, Josh'ın kendisini akşam sekiz çeyrekte arayacağını sanmıyordu.

“Efendim?”

“Crissy? Tanrıya şükürler olsun. Benim, Abbey. Rahatsız ettiğim için kusura bakma ama başka kimseyi arayamadım.”

Abbey soluk soluğa konuşuyordu. Crissy eldivenlerini çıkardı, hemen ayakkabılarını giymeye davrandı.

“Rahatsız ettiğin yok. Ne oldu? Nasıl yardım edebilirim?”

“Hope müthiş bir astım krizi geçiriyor.” Ambulans çağırdım, birazdan gelecekler. Onu hastaneye götüreceklerinden eminim, benim de onunla gitmem gerek. Pete itfaiye istasyonunda, komşularım evde yoklar, Josh’a ulaşamıyorum. Diğer iki çocuğu evde yalnız bırakamam.”

“Sen hemen git,” dedi Crissy. “Brandon’a söyle, kapıyı arkandan kilitlesin, on beş dakikaya oradayım ben. Bu kadar yalnız kalabilir, öyle değil mi?”

“Efendim? Evet. Emma zaten yatıyor. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

“Etme, sadece git.

Crissy arabayı çok dikkatli kullanıyordu, bu sıkışık durumda trafik kazası geçirmesi en kötü şey olurdu. Telefonu kapattıktan on yedi dakika sonra Abbey'nin evine vardığında ilk yardım ekibinin ondan önce geldiğini gördü.

Evin önüne park etmiş bir itfaiye aracı vardı, ambulans hemen onun arkasındaydı. Lambaların kırmızı ışığı gecenin karanlığını boyuyordu.

Crissy birkaç ev ileride bulduğu boşluğa park ettikten sonra hemen eve koştu. Kapı açıktı, içeri girdi.

Hope, yüzünde oksijen maskesiyle bir sedyede yatıyordu.

Abbey ona doğru eğilmiş, onu yatıştırmaya çalışıyordu. İki ilk yardım görevlisi Hope'u taşımaya hazırlandı.

Crissy etrafa bakındı. Brandon'la Emma, merdivenlerin yanında birbirlerine sarılmış, duruyorlardı. Crissy hemen çocukların yanına gitti.

"Selam çocuklar. Biraz korkutucu, öyle değil mi?"

İkisi de başını salladı.

Crissy, Emma'nın koluna dokundu. "Beni hatırlıyor musun hayatım?"

Emma ona baktı. "Annemin arkadaşı, Crissy."

"Doğru. Bu gece sizinle kalacağım." Crissy orada ne kadar kalması gerekeceğini bilmediği için zamanı geniş tutmuştu. "Anneniz Hope'la birlikte hastaneye gidecek."

Brandon kolunu kardeşinin omuzuna koydu. "Hope daha önce de hastalanmıştı. Çok korkutucu ama sonra düzeliyor."

Emma'nın gözleri kocaman oldu. "Annemle gidebilir miyim?"

"Gitmek istediğini biliyorum," dedi Crissy. "Ama saat çok geç oldu ve annen orada Hope'la ilgilenecek. Üçümüz bu gece burada kalalım. Pijama partisi gibi düşün. Ne dersin?"

Emma ikna olmuş gibi görünmüyordu. Abbey yanlarına geldi.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Rahat ol. Yakınlarda olup yardım edebildiğime sevindim."

Abbey çocuklarını öptü. "Crissy'yi üzmeyin. Bu gece mi gelirim yoksa yarın sabah mı gelirim, bilemiyorum. Babanız ilk fırsatta eve gelecek, en geç yedide burada olur. Tamam mı?"

Çocuklar tamam anlamında başlarını salladı.

Abbey gülümsedi. "Güzel. Hepimiz iyi olacağız, önemli

olan da bu. Şimdi Crissy'yle iki dakika konuşmam gerek.”

Abbey, Crissy'yi koridora çekti.

“Pete'in bir yangına gitmesi gerekmiş,” dedi alçak sesle. “Görev yerinden ayrılabilirdiği anda gelecek ama ne zaman gelebileceğini bilmiyorum. O gelince sen de rahatlarsın.”

Crissy başını iki yana salladı. “Önce hastaneye gelip Hope'a baksın Pete. Bizi merak etmeyin.”

“Emin misin? Pete'in yanımda olması gerçekten harika olurdu. Bana çok destek olurdu.”

“Kesinlikle eminim.”

“Çok teşekkür ederim. Josh da mesajımı aldığı anda gelecektir. Eğer çocukların seninle oturma odasında vakit geçirmelerine dayanabilirsen bu en iyisi olur. Sonra uykuları gelecektir zaten. Şimdiden odalarına göndermek istemiyorum onları. Böyle olduğunda korkuyorlar.”

“Elbette korkuyorlardır.” Crissy bir yetişkin olarak bile korkmuştu.

“Hazırız,” dedi ilk yardım görevlilerinden birisi.

Abbey adama başını salladıktan sonra çocuklarını öptü, Hope'la birlikte çıktı. Birkaç saniye sonra evin içini ambulansın siren sesi doldurdu, sonra ses kesildi.

Crissy, Brandon'la Emma'ya döndü. İkisi yan yana çok küçük ve ufacık görünüyorlardı, Crissy'ye sanki her şeyi yoluna koymasını istiyorlarmış gibi bakıyorlardı.

“Şimdi bir film iyi gider bence,” dedi Crissy. “Şöyle eğlenceli bir şey.” Dikkatlerini dağıtacak bir şey diye düşünüyordu aslında. “Brandon önce sen üç film seç, sonra birlikte birini seçelim. Hatta battaniyenin altına girip izleriz filmi. Emma, mutfığa gidelim. Bana neyin nerede olduğunu gösterrirsen atıştıracak bir şeyler ayarlarız. Annen hiç sıcak çikolata yapar mı?”

Küçük kız korkudan kocaman açılmış gözlerle Crissy'ye baktı. Crissy bir an onun gözyaşlarına boğulacağını düşündü. Sonra Emma burnunu çekti, onu elinden tutup mutfağa götürdü.

“Çikolatayla krema var, büyük olanlarından. İki tane alabilir miyim?”

“Elbette. Bence hepimiz sıcak çikolatalarımızın yanına iki tane krema alabiliriz.”

Yarım saat sonra battaniyenin altına kıvrılmış, çocukların kahkahayla güldükleri bir çizgi film izliyorlardı. Sıcak çikolata çok iyi gelmişti.

Crissy kocaman kanepenin ortasında oturmuştu, iki yanında birer çocuk vardı. Emma nihayet başını yastığa koyup uyudu.

Crissy, Brandon'a baktı, oğlan cin gibi uyanıktı.

Elindeki fincanı işaret ederek, “Çok az çikolata kalmış, biraz daha ısıtabilirim istersen,” dedi Crissy ona.

“Olur.”

Crissy, Emma'nın üstünü iyice örtüp, rahat edebilmesi için başını yerleştirdikten sonra mutfağa gitti. Çocukların ikisi de harikaydı doğrusu, hiç sorun çıkarmamışlardı.

Küçük cezveyi ocağa koyarken arkasında bir ses duyarak döndü. Brandon mutfağa girmişti. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

“Brandon, ne oldu?” Crissy hemen onun yanına gitti, önünde yere çömeldi. “Hope için mi endişeleniyorsun?”

Brandon omuz silkti. “Evet, ama...” Sonra boğazını temizleyerek Crissy'nin gözlerinin içine baktı. “Sen benim an-nem misin?”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

CRISSY zorlukla yutkundu. Yeniden paniğe kapılmıştı ama bu kez Hope'un astım kriziyle bir ilgisi yoktu bunun.

Ne diyecekti şimdi? Bunu nasıl halledecekti? Hiç buna hazırlanmamıştı kendisini. Değil on iki yaşındaki bir oğlana, kendisine bile verecek cevabı yoktu ki.

Brandon'la bu konuşmayı günün birinde yapmak istiyordu ama henüz zamanı değildi. Böyle beklenmedik bir anda, yanlarında ona yardım edecek kimse yokken çok zordu.

Brandon ellerini kot pantolonunun cebine koydu, bakışlarını kaçırıldı. "Annemle babamın senden söz ettiklerini duydum. Senin benim hayatıma girmenin çok iyi olduğunu söylüyorlardı. Benim seni tanımam da çok iyi bir şeymiş." Tekrar omuzlarını silktili.

"Ah Brandon," diye fısıldadı Crissy. Ona sarılıp sarılmasına gerektiğinden de emin değildi.

Brandon'ı tanımıyor, onun için nasıl iyi şeyler yapabilece-

ğini bilmiyordu. Bu sadece onun hatasıydı. Keşke oğlunun hayatına yıllar önce girmiş olsaydı.

Boğazı düğümlendi, gözleri yanıyordu. Ağlamamak için kendini tuttu, bunu her ikisi için de yapıyordu galiba.

“Onlara bir şey söylemek istemedim,” diye mırıldandı Brandon. “Ama merak ettim.”

Crissy başka ne yapacağını bilemeyerek elini onun omzuna koydu. “Ne zamandır biliyorsun bunu?”

“Birkaç gündür.”

“Bu yükü taşımak çok zor gelmiş olmalı sana. Sonra Hope hastalandı. Çok zor bir hafta geçirmiştin.”

“Başa çıkabilirim.”

Brandon çok sert bir ifadeyle söylemişti bunu ama nihayetinde daha on iki yaşında bir çocuktuktu.

Crissy mutfak masasını işaret etti. “Gel, konuşalım.”

Brandon da onu takip edip kendisine bir sandalye çekti. Crissy tekrar ocağa döndü, çikolatanın kalanını ısıttığı cezveyi alıp bir kupaya boşalttı, yanına iki krema koyarak Brandon’a uzattı. Sonra onun karşısına oturdu.

“Nereden başlayacağımı bilemiyorum,” dedi. “Evet, ben senin biyolojik annenim.”

Brandon bakışlarını kupasından kaldırıp ona baktı. “Emin misin?”

Crissy gülümsedi. “Evet, kesinlikle eminim.” Sonra gülümsemesi silindi. “Bu konuşmayı planlamamıştım. Sana ne anlatacağımı ya da senin ne öğrenmek istediğini bilmiyorum. Soru sormayı mı istersin yoksa ben mi anlatayım?”

Brandon yutkundu. “Çok gençtin, öyle değil mi?”

Tanrım. Kendisini dünyaya getiren kadın tarafından reddedilmenin korkunç ıstırabı! Brandon böyle düşünüyor olmalıydı.

"On yedi yaşımdaydım. Senden beş yaş büyüktüm."

"Dört buçuk. Bu yaz on üç olacağım."

"Doğru." Crissy, onun yaşında büyümenin çok önemli olduğunu hatırladı. "Senin şimdiki halinden dört buçuk yaş büyüktüm. Üniversiteye gidecektim ama lisedeyken hamile kaldım. Ne yapacağımı bilmiyordum."

"Ailen kızmadı mı?"

"Daha çok hayal kırıklığına uğradılar. Sonra da bana destek olmaya çalıştılar ki bu harikaydı. Anne olmaya hazır olduğumu sanmıyordum bu yüzden evlatlık verme seçeneklerini konuştuk. Ama bu da çok zordu. Yani, doğru insanları bulmak istiyordum. Doğru insanları bulabileceğimden emin değildim." Crissy gülümsedi. "Sonra Pete ve Abbey'yle karşılaştım."

Brandon biraz rahatlamış görünüyordu. "Onları sevdin mi?"

"Hem de görür görmez. Birbirlerine çok âşıktılar, tıpkı şimdiki gibi."

Brandon burnunu kırıştırdı. "Sürekli öpüşüp duruyorlar. Bu iğrenç bir şey."

"Büyüdükçe bu çok hoşuna gidecek. Onların her şeyinden hoşlanmıştı. Senin için çok heyecanlanmışlardı. Odan için planlar yapmışlardı, senin için başka kardeşler evlat edinmek istiyorlardı. Aile tatillerinin hayalini kuruyorlar, senin büyümeni ne kadar istediklerini anlatıyorlardı. Daha tanıştığımız anda onların doğru insanlar olduğunu anlamıştım."

Brandon'ın yüzü biraz aydınlandı. "Bu çok hoş."

"Evet. Sen doğduğunda Abbey yanımdaydı. Seni hemen kucağına aldı. Yüzünden seni ne kadar sevdiği anlaşılıyordu."

Brandon sırttı ama aynı zamanda biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

“Onların en sevdiğim yanlarından biri, evlat edinmeye çok açık olmalarıydı. Abbey bana senin fotoğraflarını gönderdi, mektuplar yazdı, böylece büyümeni izleyebildim.”

“Ama beni görmeye gelmedin.”

Crissy işte bu nokta dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. Kendini korumak derdinde değildi, sadece Brandon’ın incinmesini istemiyordu.

“Her şeyi birbirine karıştırmadan hayatına nasıl girebileceğimi bilmiyordum. Abbey anne olmak için yaratılmış bir kadın, bense değilim. Seni evlatlık vermemin sebeplerinden biri de her şeyi yanlış yapmaktan korkmamdı. Genç olmanın getirdiği şeylerden birisidir bu. Senin güven içinde büyümenin en önemli şey olduğunu düşündüm.”

Crissy yaşadığı pişmanlıkları Brandon’a çok daha sonra, büyüdüğünde anlatacaktı.

“Sonra artık zamanın geldiğini hissettim. Anne babanla iletişime geçtim, onlar da tanışmamız gerektiğini kabul etti. Eğer her şey iyi giderse, sana benim kim olduğumu anlatmanın iyi bir yolunu bulacaktık. Böylece bu konuşmayı yapmamız gerekmeyecekti galiba.”

Brandon’ın dudağının kenarı kıvrıldı. “Galiba.”

“Annenle babanın konuştuklarını duyduğun için üzgünüm. Bunu öğrenip hakkında konuşamamak çok zor olmalı.”

“Anneme ne diyeceğimi bilemedim. Ne düşüneceğini ya da bana kızıp kızmayacağını kestiremedim. Aslında böyle şeylere kızmaz ama neyse. Çok düşündüm. Ebeveynlik tuhaf bir şey, biliyor musun? Arkadaşlarıma baktığında onların bir şekilde anne babalarına benzediğini görürüm, bende bu hiç olmadı. Ama seninle...”

“Aynı gözler, aynı gülümseme.”

“Sporda çok iyiyim,” diye atıldı Brandon. “Sen de öyle-

sin.”

“Baban da,” deyiverdi Crissy hiç düşünmeden.

Brandon’ın yüzünde umut dolu bir ifade belirdi. “Biyolojik babamı mı kastediyorsun?”

Crissy bu ifadenin doğru olduğundan emin değildi ama uymuştu aslında. Her durumda, ‘onu hamile bırakıp evlenmek istemeyen adamdan’ daha şık bir ifadeydi. Crissy de evlenmek derdinde değildi belki ama durum buydu.

“Evet, biyolojik baban, Marty. Lisedeyken futbol oynardı. Ona çok benziyorsun. Komik ve akıllıydı. West Point’e gitti. Belki biliyordur...”

Brandon sabırsızlıkla onun sözünü kesti. “Evet, biliyorum. Subaylar için ordu üniversitesi. Arkadaşlarımdan birinin abla-ları gidiyor o okula Artık kızları da alıyorlar.”

Crissy, Brandon’ın bundan hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamamıştı.

“Onunla iletişimimiz koptu,” dedi Crissy. “Eğer istersen bulmayı deneyebilirim.”

Brandon omuz silkti. “Belki daha sonra.”

Tamam. Bir tane biyolojik ebeveyn yeterli olmalıydı.

“Yapı olarak babamla kardeşime de benziyorsun.”

Brandon’ın gözleri kocaman açıldı. “Kardeşin mi var?”

“Bir de kız kardeşim var. Annemle babam hâlâ hayatta, yani aslında kocaman bir ailen var.”

“Beni tanıyorlar mı?”

“Kesinlikle. Seninle buluştuğumu biliyorlar, seninle tanışmaya can atıyorlar.” Ailesi yakında onu ziyarete gelecekle-rini söyleyerek Crissy’yi tehdit ediyordu. “Daha fazla büyü-kannenle büyükbabanın olması çok hoş. Ayrıca, yeğenlerim de olduğuna göre bir sürü kuzenin var. En büyükleri sensin.”

Crissy günün birinde hepsinin bir araya geleceğini söyle-

mek istedi ama daha fazla ileri gitmek istemedi. Brandon onu daha yeni öğreniyor, ailesinden daha yeni haberdar oluyordu.

“Brandon,” dedi yavaşça. “Yıllar önce olanlar benimle ilgiliydi. Gençtim, korkuyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Pete’le Abbey harika insanlardı, seni hak ettiklerini biliyordum. Senin için en iyi olanı istemiştim.”

Crissy, aniden beliren bir suçluluk duygusuyla, kendisi için de en kolayını istediğini düşündü.

Yine de, kendi kendini dövmeye başlarken, Brandon’ı kendisi yetiştirseydi ne olacağını düşünmekten kendini alamadı. Brandon’ın işi ya da eğitimi olmayacaktı. Kendisinin pek çok niteliği vardı ama o Abbey gibi, doğuştan anne değildi. Brandon’ın yanında kalmasının daha iyi olacağını gerçekten söyleyebilir miydi?

Brandon cevap veremeden kapı çaldı. Crissy’yle Brandon kapıya yöneldiler, sonra Brandon koşup kapıyı açtı.

“Josh amca!” diye bağırarak kapıdaki Josh’ın kollarına atıldı. “Gelebildin. Annem seni aramaya çalıştı ama cevap vermedin.”

Josh, Brandon’a sarılarak, “Üzgünüm,” dedi. “Çağrı cihazının pili bitmiş. Ancak uzun süredir sessiz olduğunu düşünüp bakınca fark ettim.”

Josh, Brandon’ın başının üstünden Crissy’ye baktı. “Her şey yolunda mı?”

Crissy’nin bütün gücü damarlarından çekilip gitmişti. O da kendisini Josh’ın kollarına atmak istiyordu. Josh’ın onu koruyacağını ve bütün problemlerini çözeceğini bilmek istiyordu.

“Hope hastalandı,” dedi Brandon. “Çok fena bir astım krizi tuttu, nefes alamaz oldu. Annem ambulans çağırmak zorunda kaldı. Babam görev başındaydı, sen çağrı cihazına bakmadın, komşularımız evde yoktu, bu yüzden annem

Crissy'yi aradı. Ambulans gelince Emma çok korktu, şimdi uyuyor. Crissy geldi, birlikte film izledik, sıcak çikolata içtik."

"Her şey kontrol altında görünüyor," dedi Josh, Crissy'ye bakarken. "Sen iyi misin?"

Crissy emin değildi ama Brandon'ın önünde bunu söylemek istemediği için başını evet anlamında salladı.

"Güzel." Josh yeğenini bırakıp gülümsedi. "Sanırım pijama vakti gelmiş."

"Annem, içerdeki kanepede uyuyabileceğimizi söylemişti. Emma'yla birlikte, böylece Emma korkmaz."

"İyi fikir. Hadi gidip üstünü değiştir, sonra hepimiz kanepede sızarız. Buna ne dersin?"

Brandon koşarak yanlarından uzaklaştı.

Yalnız kaldıklarında Josh, Crissy'nin yanına geldi, ellerini omuzlarına koydu. "Bir terslik mi var? Kötü görünüyorsun. Hope çok mu korkuttu seni?"

"Korkunçtu ama Abbey her şeyi halletti." Crissy etrafına bakındı, Brandon'ın etrafta olmadığından emin olunca sesini alçaltarak, "Benim kim olduğumu biliyor," dedi. "Emma uyuduktan sonra benim onun biyolojik annesi olup olmadığını sordu. Birkaç gün önce Pete'le Abbey'yi konuşurlarken duymuş. Onun bunu içinde tuttuğunu öğrenince kendimi çok kötü hissettim."

"Haklısın. Zavallı çocuk. Ne anlattın ona?"

"Gerçeği, kim olduğumu anlattım. Geldiğinde konuşuyorduk ama fazla mı anlattım az mı anlattım emin değilim. Brandon şu anda kendisini iyi mi hissediyor yoksa kafası daha da mı karıştı, onu da bilmiyorum. Ya benden nefret ederse?"

Josh eğilip onu öptü. "Senden nefret etmez. Senin futbol oynamana saygı duydu, on iki yaşındaki bir oğlan için bu iba-

det gibi bir şeydir.”

Crissy bunun doğru olmasını çok istiyordu ama aslında Brandon’ın ona anlayış göstermesine bile razıydı.

“Tüm bunları tek başına halletmek zorunda kalmasına çok üzüldüm. Ya her şeyi daha kötü hale getirdiysem?”

“Getirmemişsindir,” dedi Josh kendinden emin bir şekilde. “Onunla konuşup durumu anlamamı ister misin?”

“Bu harika olurdu.”

Crissy’nin Brandon’a böyle bağılılık hissetmesi Josh’ın hoşuna gitmişti. Artık oğlan gerçeği öğrendiğine göre geri dönüş yoktu.

“Hemen dönerim,” diyerek Brandon’ın peşinden gitti. Bu arada saatine göz attığında saatin on olduğunu gördü. Bir saat sonra hastaneyi arayıp Hope’un durumunu öğrenecekti.

Brandon’ın odasına gitti. “Ciddi bir sohbete hazır mısınız?”

“Hı-hı.”

Josh, Brandon’ın yatağına oturdu, yanına oturması için ona işaret etti. “Gel otur.”

Brandon endişeyle ona baktı. “Ne oldu?” Sonra durumu anladı. “Crissy ona söylediklerimi anlattı sana.”

“Anlattı ve senin iyi olduğundan emin olmak istedi.”

Brandon yatağa oturdu. “O kadar kötü değildi. Evlat edinildiğimi biliyordum ve galiba her zaman bir yerlerde bir an-nem olduğumu seziyordum. Bazen onun ölmüş olabileceğini düşünüyordum. Öyle çok da merak etmiyordum ama bilirsin.”

Josh biliyordu ama tahmin edebiliyordu.

“Crissy çok sıkı bir tip,” dedi Brandon. “Yani bir kıza için.”

“Böyle dediğini duymasın.”

“Biliyorum. Bu kız meselesi konusunda çok hassas. Ama ondan hoşlanıyorum, yani her şey yolunda.”

Josh ne söyleyeceğini ya da soracağını kestiremedi. Bildiği tek şey, Brandon'ın sevildiğini ve istendiğini bilmesi gerektiği idi. "Sana hamile kaldığında çok gençmiş," dedi.

"O da böyle söyledi. Lisedeymiş. Gerçekten de bebek sahibi olmak için çok genç bir yaş. En iyisi biraz daha büyüyene kadar beklemek ve sonra evlenmek." Brandon yüzünü buruşturdu. "Evlenmek ister miyim, bilmiyorum."

Josh gülmemek için kendini tuttu. "Buna bu akşam karar vermek zorunda değilsin. Mesele, Crissy o an içinde bulunduğu durum yüzünden seni evlatlık vermeye karar verdi. Bu kararının seninle bir ilgisi yoktu."

"Bunu da anlattı. Tanrım, annemle babam beni seviyor, tamam mı? Kendimi özel hissetmiyorum diye olay çıkaracak değilim."

Josh yeğeninin yakalayıp sırt üstü yatağa yatırdı, biraz gıdıkladı. "Çok akıllı olduğunu düşünüyorsun bakıyorum, her şeyi biliyorsun, değil mi?"

"Akıllıyım." Brandon kıvrınarak kahkahalar atıyordu. "Tamam, tamam. Pes."

Josh onu bıraktı. "Annenle baban seni istemişlerdi. Crissy'yle tanıştıkları anda seni istediler. O sırada ben tıp fakültesinde öğrenciydim. Pete'in benimle bir öğle arasında yemekte buluştuğunu hatırlıyorum. Çok önemli demişti."

Josh, Pete'in ne kadar heyecanlı olduğunu hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. "Bir gece önce Abbey'yle tanıştıkları hamile liseli kızı anlattı durdu. Kızın harika biri olduğunu, bebeği için en iyisini istediğini anlattı. Pete, bu bebeğin, istedikleri bebek olduğundan emindi. Kız ya da erkek, onların ilk bebeği olacaktı o. Bu sendin evlat."

"Değil mi?" Brandon doğruldu, omuzlarını dikleştirdi. "Muhteşemim."

Josh güldü. “Evet öylesin. Kendine fazla yoğunlaşmış gibi görünüyorsun ama biraz gıdıklarsam geçer.”

Brandon hemen menzilinden çıktı.

“Seni seviyorlar,” dedi Josh.

“Biliyorum.”

“Çok sıkıcı olsak da sana bunu söylemeye devam edeceğiz. Crissy’nin senin biyolojik annen olması senin kim olduğunu ya da nereye ait olduğunu değiştirmez.”

Brandon, L.A. Dodger takımının atkısını eline aldı. “Crissy’nin bir ailesi varmış. Annesiyle babası, erkek kardeşiyle kız kardeşi. Onların da çocukları varmış. Akrabam oluyorlar benim, öyle değil mi?”

“Elbette. Kan bağıyla akrabaların olabilir.”

“Biliyorum ama annemle babamın daha az önemli olduklarını düşünmelerini istemiyorum. Ya da senin. Yani, şimdi başka bir dayım var ama asla senin gibi olmaz.”

Josh, Brandon’ı kendisine çekip sarıldı. “İstedğin kadar insanı sevebilirsin, böylesi daha iyi. Kalabalık bir aile iyidir, seninkilerin de itirazı olmaz buna.”

“Onları asla üzmem.”

“Biliyorlar. Öyleyse Crissy’yi daha yakından tanıyıp aileyle tanışırsın. Onlar da senin bir parçan olur ama senin evin her zaman burası.”

Oğlan rahatlamıştı. “Söz mü?”

“Kesinlikle.”

Brandon, kanepede uyuduktan sonra Josh mutfığa, Crissy’nin yanına gitti.

“Evet?” dedi hemen Crissy. “Her şey yolunda mı? Ona çok mu zarar vermişim, toparlanabilir mi?”

Crissy korkmuş ve endişeli görünüyordu, Josh onu hiç bu kadar güzel görmemişti. Yanına gidip ellerini onun beline koydu, eğilip Crissy'yi öptü.

Crissy çikolata ve baştan çıkarma tadındaydı. Vücutları birbirine değmemesine, sadece dudakları hafifçe dokunmasına rağmen içinde müthiş bir arzu kabarmıştı Josh'ın. Yeri ve zamanı olmadığını bildiği için arzusunu bastırdı.

"Brandon iyi, hem de çok iyi," dedi. "Anlattıklarını anlamış, onu bıraktığın için seni suçlamıyor. En büyük korkusu, ailenin kalanıyla tanışma fikrinin onu heyecanlandırmış olması. Pete'le Abbey'yi kırmak istemiyor."

Crissy rahatlamıştı. "Eminsin misin? Sırf ben rahatlayayım diye söylemedi bunları değil mi?"

"Yemin ederim çok iyi." Josh, Brandon'la konuşmalarını Crissy'ye aktardı. "Onun da belirttiği gibi, evlat edinildiğini en baştan bilmesi iyi olmuş. Biyolojik annesini hep merak edermiş. Kulak misafiri olduğu şeylerle eksik parçalar tamamlanmış. Anlattıkların gayet yerinde olmuş."

Crissy yavaşça nefesini bıraktı. "Çok rahatladım. Bana birdenbire annem misin diye sorunca neye uğradığımı şaşırdım. Üstelik yalnızdık, ne söyleyeceğim konusunda bana yol gösterebilecek kimse yoktu yanımda. Sadece sezgilerime güvendim."

"Sezgilerin işe yaramış," diyerek onun yüzünü okşadı Josh.

"Neyse ki. Tüm bunları Abbey'yle konuşmak istiyorum. Eminim Brandon ona başka sorular da soracaktır. Abbey buna bozulmaz değil mi? Benden nefret mi eder?"

"Hayır, etmez."

"Abbey o kadar iyi birisi ki. Ona gerçekten saygı ve hayranlık duyuyorum. Ben sadece Brandon'ın hayatının bir par-

çası olmak istiyorum, annesi olmak gibi bir derdim yok. Onun annesi her zaman Abbey olacak. Ben bir başkası olabilirim.”

Josh, “Kendin ol,” diyerek onu tekrar öptü.

Yeniden o arzu belirmişti, üstelik bu kez kendini fiziksel olarak da belli ediyordu. Josh, Crissy’yi mutfak masasına oturtması için yönlendirdi, kendisi de ondan uzağa oturdu.

“Ne gece ama!” Crissy arkasına yaslandı. “Sence Hope iyileşecek mi?”

“Konunun uzmanı değilim ama iyileşeceğini tahmin ediyorum. Çocukların pek çoğunda onun astımından vardır. Korutucudur ama hayatını tehdit etmez.”

Crissy gülümsedi. “Etrafta senin gibi birinin olması çok iyi. Eminim Pete’le Abbey, senin çocuklarla aranın iyi olmasına seviniyorlardır.”

“Çocuğu bütün köy birlikte büyütür,” diyerek takıldı Josh ona.

“Benim durumumda herhalde köy yetmez, bir kasaba gerekir. Hiç anne olacak biri değilim.” Crissy, Josh’ı süzdü “Seni Abbey’nin çocuklarıyla birlikte gördüm, birkaç gün önce de Alicia’nın yanında gördüm. Çocuklarla aran çok iyi. Onlara ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun ve sana bayılıyorlar. Neden çocuğun yok? Stacey’nin hastalığı yüzünden mi?”

Masum bir soru diye düşündü Josh. Keyfi biraz kaçmıştı. Bu koşullar altında aslında mantıklı bir soruydu ama yine de içinde bir şeyler cız etmişti.

“Çocuğum olmasını hiç istemedim. İşim çok zamanımı alıyor, bütün gün çocuklarla birlikte olduğum için eksikliğini de hissetmiyorum. Stacey’nin çocuk sahibi olması mümkün değildi, bu yüzden evlat edinmeyi düşündük bir süre ama içimize sinmedi. Stacey hastalanınca doğru karar vermiş olduğumuzu gördük.”

Josh konuşmaya devam ediyordu ama Crissy'nin zihni, 'Çocuğumun olmasını hiç istemedim,' cümlesine takılmıştı.

Bu mümkün olamazdı. Josh nasıl çocuk istemeyebilirdi? Çocuklarla arası muhteşemdi. Çocuklar ona bayılıyordu. Crissy, onun çocuklar konusundaki sezgilerine sahip olmayı ancak rüyalarında görebilirdi. Josh baba olmak için doğmuştu, her gün çocuklarla çalışıyordu.

Crissy bu sorulara cevap bulamamıştı. Ya hamileyse ne olacaktı? Josh, çocuğunun hayatında yer almak istemeyecek miydi? En az bunun kadar önemli bir diğer konu, kendisinin onunla ilişkisi nasıl olacaktı? O ana kadar Josh'ın sevgi dolu birisi olduğunu düşünmüştü.

Crissy kendisinde 'annelik' geninin eksik olduğunu düşünse de günün birinde kendi yuvasını kuracağına inanırdı hep. Onunla böyle bir hayali paylaşmayan bir adamla birlikte olamazdı.

Bu sırada telefon çalınca Crissy'nin düşünce akışı kesintiye uğradı. Josh hemen telefonu açtı.

"Efendim?"

Kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra gülümsedi. "Güzel. İyi olmasına sevindim. Crissy'yle çocuklara söylerim. Evet. Tabii ki. Tamam. Geldiğinizde görüşürüz."

Telefonu kapattı. "Hope iyiymiş. Abbey'yle birlikte geceyi hastanede geçireceklermiş, sabah eve geliyorlarmış."

"Harika."

"Pete için de mesaj bıraktı Abbey, gidip vardiyasını bitirmesini istiyor. Bu gece ben kalırım burada. Daha önce de kalmıştım. Misafir odasında kıyafetlerim bile var. Sen istediğin zaman evine gidebilirsin."

Ev? Doğru ya. Evine gidebilirdi.

Crissy durdu, ne diyeceğini bilemiyordu. Josh onu üzdü-

günü fark etmemişti, herhalde iyi bir şeydi bu.

“Gitmeliyim,” diyerek ayağa kalktı. “Yarın zor bir gün beni bekliyor.”

Josh da ayağa kalktı, onu kendisine çekti. “Buraya gelip çocuklara göz kulak olmak zorunda değildin.”

“Bir kriz haliydi. Yardım isteğini reddedemezdim.”

“Bu yanını çok seviyorum.”

Crissy onun gözlerine baktı. Bu adama kapılmama konusunda biraz geç kalmıştı galiba. “Standartlarını daha yüksek tutmalısın.”

“Standartlarım epey yüksektir. Hepsini karşılıyorsun.”

Crissy kendini zorlayarak gülümsedi, onu öptü.

Arabaya yürürken, Josh’ın onun hakkında yanıldığını düşünüyordu. Josh’ın bütün standartlarını karşılamıyordu o. Çocukları ve kalabalık bir ailesi olsun istiyordu. Brandon’a hamile kaldığı zaman değil ama şimdi hazırды buna.

Vermek zorunda olduğu karardan dolayı kendini affedip mutlu olmaya hakkı olduğunu düşünmesi on iki yılını almıştı. Artık ne istediğini biliyordu. Eğer Josh onunla aynı şeyleri istemiyorsa onun için doğru adam değildi.

Bunları söylemesi kolaydı ama çekip gitmek hiç de kolay değildi. Josh o güne dek karşısına çıkan en iyi adamdı. Daha iyi birini nereden bulacaktı?

İki sabah sonra Crissy plastik çubuklardaki düzgün sıralara bakıyordu. İki çubuğun işaretleri farklıydı ama aynı şeyi söylüyorlardı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

CRISSY cumartesi sabahı, Noelle'nin 'bebek nöbetinde' Rachel'a katıldı. Noelle her an doğum yapabilirdi, bu yüzden kimse onun yalnız kalmasını istemiyordu. Devlin şehir dışından gelen iki müşterisiyle ilgilenmek zorunda kaldığı için Rachel'la Crissy nöbet tutmaya gönüllü olmuşlardı.

Crissy yardım etmeyi kabul ettiğinde sadece arkadaşının yanında olmayı düşünmüştü. Şimdi, harika döşenmiş ferah oturma odasında bir kanepeye kıvrılmış, bu kadınların onun için çok değerli olduğunu düşünüyordu.

Birbirlerini iki yıldan az bir süredir tanıyorlardı ama bu süre içinde çok yakınlaşmışlardı. Farklı örgü kurslarına gitmişler, birbirlerinin hayatının değişimine tanık olmuşlardı. Crissy onlarsız ne yapacağını bilmiyordu.

Noelle koltuğunda kıpırdandı.

“Bir türlü rahat edemiyorum. Bir süredir bu konuda cesur davranmaya çalışıyorum ama şu anda gerçekten çok sinirleniyorum. Bu kadar kocaman olmak zorunda mıyım? Sonuçta bir balina sürüsü doğurmayacağım. Üç buçuk kiloluk bir bebek nihayetinde.”

“Gayet ağır bir bebek,” dedi Rachel. Etkilenmiş gibiydi.

“Ben asıl Noelle’nin, balinaların sürü halinde dolaştığını bilmesine takıldım. Birileri *Animal Planet* izliyor galiba.”

Noelle içini çekti. “Ciddiyim. Bebeğin içimden çıkmasını istiyorum artık, nasıl olduğu önemli değil.”

Crissy, Rachel’a baktı. “Mutfakta bir sürü bıçak seti var.”

Rachel kanepenin kumaşına dokundu. “Kan lekesi çıkmaz.”

“Evet, bu sorun olabilir.”

Noelle kızgınlıkla baktı. “Beni ciddiye alın!”

Crissy, Noelle’nin koltuğunun hemen önünde, yerdeki halının üstünde bağdaş kurup yere oturdu. “Çok rahatsız olduğumu biliyorum ama sadece birkaç gün kaldı. Sık dişini. Buna değecek. Göreceksin.”

Noelle’nin gözleri yaşlarla doldu. “Biliyorum. Sadece onu görmeyi çok istiyorum. Sırtım ağrıyor. Su balonu gibi şiştim, korkunç görünüyorum. Devlin nasıl gördüğümü asla unutmayacak ve bir daha benimle asla yatmak istemeyecek.”

Crissy’nin ilk hamileliğindeki en büyük acısı mezuniyet balosunu kaçırmak olmuştu. Bebek ya da evlilik konularını düşünmek zorunda kalmamıştı. İnsan yetişkin olduğunda her şey değişiyordu.

“Şimdi beni korkutuyorsun,” dedi Rachel sesi titreyerek. “Hamilelik konusundaki fikrimi değiştirdim.”

Noelle hemen, “Sakin,” diye itiraz etti. “Hamilelik harika bir şey. Gerçekten. Sadece bugün kötü günümdeyim. Eğlence-

li şeylerden söz edelim. Dügün gibi mesela. Nasıl gidiyor?"

"Yavaş," dedi Rachel. "Henüz gün belirlemedik ama kesinlikle bebek doğduktan sonra olacak. Gelinliğimin içinde incecik olmak istiyorum."

Crissy tekrar kanepeye geçti. "Çok güzel bir gelin olacaksın."

"Elimden geleni yapacağım. Carter'ın ailesinin, benim hamile kalmamdan sonra evlenmemize bozulacağını sanıyordum ama herkes çok iyi davranıyor. Yıllar önce bütün ailemi kaybettikten sonra yeniden bir aileye kavuşacağım aklıma gelmezdi hiç. Ama artık bir ailem var. Carter verdi bunu bana."

Rachel konuşurken sesi çatlamıştı, sonra gözlerindeki yaşları sildi. Noelle'nin de gözleri dolmuştu.

"Akli başında kalan bir tek ben miyim?" diye sordu Crissy. Arkadaşlarının aynı anda ağlamaları, daha da kötüsü durup dururken şarkı söylemeye başlamaları onu endişelendiriyordu. "Duygusal olmayan bir şeylerden söz edelim. Duvar kâğıtları mesela. Ya da yaz için harika barbekü önerileri olabilir."

Rachel gözlerini sildi. "Affedersin, haklısın. Bizimle uğraşmak senin için zor olmalı, bütün bu hamile hallerimizi çekiyorsun. Büyük bir partideki tek ayık insan olmak gibi bir şey bu. Bu emeklerinin karşılığını ödemenin bir yolunu buluruz."

Crissy ağzını açtı, sonra kapattı. Doğrusu son bir iki gündür inkâr denen mutluluğu yaşıyordu. Gebelik testleri onun istemediği sonucu gösterince görmezlikten gelmişti. Sadece şarap içmeyi bırakmıştı, arada sırada içtiği için bu çok zor değildi, bir de vitaminlerini her gün almaya özen göstermişti. Bunun dışında hayatında hiçbir şey değişmemişti.

Ancak hoşuna gitse de gitmese de, sekiz ay kadar sonra bir bebeği olacaktı.

Crissy ne hissettiğinden de emin değildi. Bir yandan çok seviniyordu, nihayet çocuğunu kucağına alabilecekti. Daha olgundu, maddi açıdan daha güçlüydü.

Bir yandan da bunun delilik olduğunu düşünüyordu. Annelik konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Düşünebildiği en evcimen hareket, yıkanıp doğranarak paketlenmiş yeşilliklerle değil, normal kıvrırcık marulla salata yapmaktı. Noelle'ye kullanabileceği bir hediye almayı bile akıl edememişti. Bebek arabası ya da altı aylık bebek bezi bile almamıştı. Bunun yerine gitmiş, bebeğin asla giymeyeceği süslü elbiseler almıştı.

Bir de Josh meselesi vardı ki Crissy bunu düşünmemeye çalışıyordu çünkü düşünürse paniğe kapılacağını biliyordu.

“Crissy?”

Crissy başını kaldırıncı Noelle'yle Rachel'in ona bakmakta olduğunu gördü.

“Neyin var?” diye sordu Noelle.

“Yok bir şeyim. İyiyim. Hatta harikayım.”

Rachel kaşlarını çattı. “İyi görünmüyorsun. Neler oluyor? Brandon'la bir şey mi oldu?”

“Ya da Josh'la?” diye sordu Noelle.

“Ben...”

Josh'la aralarında çok büyük bir şey olmuştu.

“Ben...”

“Sır saklıyorsun,” dedi Rachel hayal kırıklığıyla. “Bize mi kızdın? Yoksa hamileliklerimize fazla mı daldık? Bizden nefret mi ediyorsun?”

Noelle birden atıldı. “Aman Tanrım! Bizim fazla domestik olduğumuzu düşünüyorsun. Sense çok farklısın. Başarılı bir işin var ve çok güzelsin. Bense sadece hamile bir çocuğum,

öyle değil mi? Artık benimle arkadaş olmak istemiyorsun. Aptal olduğumu düşünüyorsun.”

Noelle'nin gözünden yaşlar boşanmıştı bile. Rachel da birazdan ona katılacak gibi duruyordu. Crissy başını duvarlara vurmak istedi.

“Kesin şunu,” dedi. “Sizi seviyorum. Arkadaş olmamızı istiyorum, hatta bu konuda ısrar ediyorum. İkinize de ihtiyacım var. Önümüzdeki birkaç ay içinde daha da çok ihtiyacım olacak.”

İkisi de Crissy'ye bakakaldı. “Ne oldu?” dedi Rachel.

“Çok şey. Bir şey söylemedim çünkü kendimce inkâr etmeye çalışıyorum. Bu haftalık yeterince kriz yaşadım.” Crissy derin bir nefes aldı. Galiba ufak şeylerle başlayıp büyük haberi en sona bırakması daha iyi olacaktı.

“Brandon onun biyolojik annesi olduğumu biliyor.”

Gözyaşları anında dinmişti.

Noelle gözlerini sildi. “Neler oldu?”

Crissy, Hope'un astım krizini, onların evine yardıma gitmesini anlattı.

“Brandon birdenbire soruverdi,” dedi o ana tekrar dönerek. “Doğrusu ne diyeceğimi, nasıl açıklayacağımı bilemedim. Onu incitmek ya da kendisini kötü hissetmesine neden olmak istemiyordum. Konuşmanın gidişatını ona bıraktım. Daha sonra Abbey'yle konuştuğumda, her şeyi yolunda olduğunu ve Brandon'ın çok iyi olduğunu söyledi. Umarım haklıdır.”

Rachel gülümsedi. “Demek senin annesi olduğunu biliyor.”

“Biyolojik annesi. Evet, arada bir fark var. Onun annesi Abbey. Neredeyse on üç yıldır ona bakıp büyüten o. Ben bir yerde sadece araçtım.”

"Bundan daha fazlasısın," dedi Noelle. "Ayrıca onun hayatının bir parçası olmak istemiyor muydun?"

"Evet, bunu istiyorum. Öyle tuhaf ki! Yıllarca onu düşünmekten bile kaçınmaya çalıştım ama şimdi onunla tanıştım, aramızda bir bağ olduğunu gördüm ve daha fazlasını istiyorum. Onun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

"Pişmanlık hissettiğin oluyor mu?" dedi Rachel.

"Bazen acaba onu bırakmasam nasıl olurdu diye düşünüyorum ama onun dışında doğru karar verdiğimi biliyorum."

"Öyleyse onun yanında olacaksın, ona tavsiyeler vereceksin." Noelle koltuğuna tekrar yerleşti. "Onun hayatındaki sağlam yetişkin olacaksın."

"Öyle olmak istiyorum."

"Bu iyi bir şey," dedi Rachel. "Mutlu olman gerek."

"Bu konuda mutluyum. Ama daha fazlası var." Crissy derin bir nefes aldı. Şimdi Josh'tan söz etmesi gerekiyordu. "Şey, ben... Brandon'dan başka meseleler de var."

"Josh'tan hoşlandığını sanıyordum," dedi Noelle hemen. "Hoşlanmıyor musun?"

"Hoşlanıyorum, hem de çok. Harika bir adam. Eğer bir erkekte istediğim şeylerin listesini yapsaydım hepsinde yüksek puanlar alırdı. Dışarıdan baktığında mükemmel ama daha derinde pek o kadar değil."

"Yani?" diye sordu Rachel.

"Hâlâ Stacey'ye âşık."

Noelle kendinden emin bir şekilde, "Bunu bilemezsin," dedi. "Ona karşı her zaman bazı duyguları olacaktır, yoksa adı bir adam olurdu zaten. Ama bu âşık olmaktan farklıdır."

"Farkı biliyorum ve içimde o daha çok 'aşk' tarafındaymış gibi bir his var. Stacey öldüğünden beri kimseyle birlikte olmamış. Dört yıldan söz ediyorum. Sizce de yas tutmak için

biraz uzun bir süre değil mi?”

Rachel’la Noelle bir an bakiştılar. Crissy onların bu konuyu daha önce konuştuklarını anlamıştı.

“Ama şimdi seninle birlikte,” dedi Noelle. “Bunun bir şey ifade etmesi gerek.”

“Ediyor.”

“Ama?” diye sordu Rachel.

“Ama bir iki konuda kafam karışık. İşi hasta çocuklara yardım etmek, bu onu çok yoruyor. Kimsenin üstlenmediği vakaları alıyor. Evet, bu hayranlık duyulacak bir şey ama bir yandan sürekli olarak, o çocukların her an ölebileceğini biliyor.”

Crissy bir an yüzünü elleriyle kapattı, sonra doğrularak arkadaşlarına baktı. “Tamam, aklımdan geçen korkunç düşünceyi söylüyorum. Stacey, nüksetme ihtimali olan bir kansere yakalanmıştı. Tuhaf ama kanser nüksettiğinde Josh ona evlenme teklif etmiş. Onun kanser olduğunu biliyormuş ama yine de evlenmek için ısrar etmiş. Bu da hayran olunacak bir davranış ama acaba Josh’ın onu sevmesinin bir sebebi de Stacey’nin güvenli olması olamaz mı? Yani Josh onunla, yakında öleceğini, bu yüzden de ona kendinden çok fazla şey vermek zorunda olmadığını bildiği için mi evlenmiştir acaba? Yoksa ben böyle düşündüğüm için korkunç biri mi oluyorum?”

Rachel hemen atıldı. “Hayır. İstediğini düşünebilirsin. Kimse seni yargılayamaz.”

“Kendine çok yükleniyorsun.” Noelle göbeğini okşadı. “Neden üzüldüğünü anlayabiliyorum, belki de bu konu hakkında fazla düşündüğün için oluyor bu. Belki de Stacey’yle ona âşık olduğu için evlenmiştir ve onunla kısa bir süre birlikte olmak, hiç birlikte olmamaktan iyi gelmiştir ona. Ben de

aynısını Devlin için, gözümü kırpmadan yapardım. Josh'ın yaptıklarında derin, karanlık ve psikolojik sebepler olmayabilir.”

Olması gerekmiyordu ama Crissy merak etmekten kendini alamıyordu. “İçimden bir ses bu adamın duygusal olarak boşta olmadığını söylüyor. Hayatımda böyle bir zorluğa ihtiyacım var mı benim?”

“Onu bırakacak mısın peki?” diye sordu Rachel.

Crissy başını iki yana salladı. “Bunun için artık çok geç. Yıllarca Brandon konusunda yanlış yaptığımı düşünerek kendimi yedim bitirdim. Kimseyle ciddi bir ilişkiye girmeyecektim. Hep beni anlamayan, benim partnerim olamayacak ezik adamları seçtim. Böylece işler o kadar kötüye sardı ki bir daha kimseyle çıkmamaya yemin ettim. Derken karşıma Josh çıktı, muhteşem bir adam. Hayat bana bunca şey öğrettikten sonra, duygusal olarak başka birine bağlı bir adama mı âşık olacağım?”

“Onun hakkındaki önyargıların çok kötü,” dedi Rachel. “Tamamen silip atmadan önce ona kendini kanıtlama fırsatı vermelisin.”

“Evet, bu çok işe yarardı,” diye dalga geçti Crissy. Sonra tekrar ciddileşti. “Josh çocuk istemiyor.”

Noelle, “Efendim?” diye bağırıverdi. “Hayır, bu doğru olamaz. Çocuklarla çalışıyor. Abbey ve Pete’in çocuklarıyla arasının çok iyi olduğunu söylemiştin.”

“Biliyorum ama buna bana kendisi söyledi. Ben Brandon’la konuştuktan sonra eve gelmişti. İkimize çok doğru şeyler söyledi. Bu yüzden ona Stacey’yle neden çocukları olmadığını sordum. Stacey’nin asla çocuğu olamayacağını, kendisinin de hiçbir zaman çocuk istemediğini söyledi.”

“Tamam, şimdi anlıyorum,” dedi Rachel. “Belki de hiçbir

zaman çocuk sahibi olma konusunu düşünmemiştir. Sonra çocuğu olamayacak birine âşık olunca, onun duygularını incitmek için, kendisinin de çocuk istemediğine ikna oldu.”

Crissy de buna inanmak istiyordu. “Bu, olabilecek en iyi senaryo. Peki fikrini merhum karısı için mi değiştirmiş yoksa gerçekten de çocuk istemiyor muymuş, nasıl emin olabilirim?”

“Hangisi olduğunu bulmak zorundasın,” dedi Noelle. “Çünkü bir yuva kurmak istiyorsun. Hamilelikle ilgili şakalarını biliyorum Crissy ama seni tanıyorum, sen bir ailen olmasını istiyorsun.”

Crissy başını sallayarak onayladı. “Evet, istiyorum. Josh’ın gerçek duygularını nasıl öğrenebileceğimi bilmiyorum, ona doğrudan soramam. Teorik olarak, çocuk istememesi durumu bozuyor.”

“Teorik olarak mı?” Rachel ona dikkatle baktı. “Yani onun yüzünden aile kurmaktan vazgeçmeyi mi düşünüyorsun?”

“Tam olarak öyle değil ama başka bir mesele var.”

Noelle başını iki yana salladı. “İnsanların pembe dizileri neden izlediğini şimdi anlamaya başlıyorum. Drama çok çekici geliyor. Söyle bakalım, mesele nedir? Yoksa Pete’e mi âşık oluyorsun? Yoksa Abbey mi Josh’la yakınlaşıyor? Senin onlar için taşıyıcı anne olmanı mı istiyorlar? Josh kedinden nefret mi ediyor?”

Crissy kendini tutamayıp güldü. “Onun Kral Edward’dan hoşlanıp hoşlanmaması değil, tam tersi önemli.”

“Elbette,” dedi Rachel. “Evi kimin yönettiğini biliyoruz. Peki mesele nedir?”

Crissy derin bir nefes aldı. “Hamileyim.”

İki kadın ağızları açık, öylece kalakaldılar. İlk kendine ge-

lip Crissy'ye atılan Rachel oldu.

“Bir bebeğin mi olacak? Bu harika. Senin adına çok sevindim. Hepimiz birden hamileyiz, buna inanmıyorum. Bak, örgü sınıfı bizi nerelere getirdi! Bir de örgüden nefret edersin.”

Crissy arkadaşına sarıldı.

“Ben örgüden nefret etmiyorum, örgü benden nefret ediyor.”

Noelle burnunu çekti. “Kalkıp sizin yanınıza gelemiyorum, sizin benim yanıma gelmeniz gerek.”

Böylece Noelle'nin koltuğunun çevresinde birbirlerine sarılıp bir yumak oldular. Sonra herkes yerine geçti.

“Mutlu musun?” diye sordu Noelle. “Senin için bir şok olmalı.”

“Öyle,” diye kabul etti Crissy. “Barizdi ama görmezlikten gelmeye çalışıyordum. On üç yıldan sonra yine plansız bir şekilde hamile kaldım. Anlaşılan çok yavaş öğreniyorum.”

“Ama mutlusun, öyle değil mi?” diye sordu Noelle.

Crissy yavaşça gülümsedi. “Çok mutluyum. Biraz şaşkınlım ama mutluyum. Bu defa kendimi hazır hissediyorum. Artık büyüdüm ve bununla başa çıkabilirim. Biraz.” Crissy mutlu olmaktan korkuyordu. “Sadece, hiç anne tipi yok bende. Sizce bunun bebek için sakıncası var mıdır?”

“Gayet iyi yürüteceksin,” dedi Rachel. “Sıkıldığında bizi araman yeter. Senin bebeğin doğduğunda biz çoktan uzmanlaşmış olacağız.”

“Doğru söyledin.” Crissy biraz rahatlamıştı. “Bunu yaşamayı çok istiyorum, hepsini. Bebekle ilgili her şeyi yaşamalıyım, her an yanında olmak istiyorum. Hayatımın bir daha aynı olmayacağını biliyorum ama çocuğumun büyüdüğünü görmek

istiyorum.”

Arkadaşları, kendileri de aynı şeyi istiyorlarmış gibi başlarını salladılar.

“Peki ya Josh?” diye sordu Rachel.

“Bir de o var.”

“Belki de onu yanlış anlamışsındır,” dedi Noelle. “Belki de Stacey’yle birlikte olduğu dönemden söz ediyordu o sırada.”

“Belki.” Crissy bu konuda şüpheliydi. “Ona durumu haber vermek zorundayım ama nasıl karşılayacağını gerçekten bilmiyorum.”

“Seni iyi anlamda şaşırtabilir de,” dedi Rachel. “Çocuk istemediğini söylemek bir şey, çocuğun olacağını öğrenmek başka bir şeydir. Josh aslında baba olmak istediğini de keşfedebilir. Hastanedeki çocuklar için her şeyini verdiğini söylemiştin. Böyle bir adam kendi kızına ya da oğluna farklı mı davranır?”

Güzel bir soruydu. Crissy teorik olarak Rachel’a katılıyordu ama içten içe merak ve endişe içindeydi.

“Bunu onunla konuşana kadar anlayamam.”

“Ne zaman konuşacaksınız?” diye sordu Noelle.

“Bilmiyorum. Bir iki hafta bekleyeceğim, önce Brandon meselesi biraz sönümlensin. Eğer Josh’la birlikte biraz daha zaman geçirirsem onu çözebilirim. Ama daha fazla bekleyemem. Onunla konuşurken kendimi sağlama almak istiyorum ama bu süre zarfında benim ondan bilgi edinmeye çalıştığımı düşünmesini de istemem. Dengeyi korumam gerek.”

“Halledersin sen,” dedi Rachel. “Her şey yoluna girecek, göreceksin.”

“Sonunda yola gelecektir,” dedi Noelle de. “O da o iyi adamlardan biri.”

Crissy arkadaşlarının haklı çıkmasını umuyordu.

Üç gün sonra Crissy, kendisine hiç de uymayan bir şekilde, tam bir korkak gibi davrandığını fark etti. Yalan söyleyip Josh'tan kaçıyor, bu da aslında onun Josh'ı daha iyi tanıma planına tersti.

Josh onu aramış, konuşmuşlardı ama Crissy onun görüşme girişimlerini geri püskürtmüştü. Kısmen, onun yanındayken gerçeği söylemeden nasıl davranacağını bilemiyordu. Böyle bir adama ondan çocuk beklediğini söylemek kolay bir iş değildi. Doğru zamanı ve yeri beklemesi gerekiyordu.

Öte yandan, Josh'tan kaçması gerçekten sersemceydi.

Böylece onu aramaya karar verdi.

"Selam," dedi resepsiyonist kıza. "Ben Crissy Phillips, Josh'm bir arkadaşım. Şey, Doktor Daniels'in yani. Programının nasıl olduğunu merak etmiştim. Öğle yemeğinde müsait mi acaba kendisi?"

"Ah, sizsiniz!" dedi telefonun ucundaki kadın cıvıldaarak. "Aradığınıza inanamıyorum. Doktor Josh biriyle çıkmaya başladığını söyleyince hepimiz çok şaşırdık. Nihayet. Bu çok heyecan verici bir durum. Gelebilirsiniz. Uzun bir öğle yemeğine vakti olmayabilir ama birkaç dakika ayırabilir size."

Josh onun hakkında, orada çalışan elemanlarla mı konuşmuştu? Crissy bunu neye yoracağını bilemese de iyi bir şeydi herhalde. Aslında özel hayatını başkalarıyla paylaşacak birine benzemiyordu Josh.

"Bu çok iyi, geleceğim o halde," dedi.

"Çok sevindim. Gerçekten sizi görmeye ihtiyacı var. Çok zor bir sabah geçiriyor."

Demek ki servisteki çocuklardan birine bir şey olmuştu.

“Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Yirmi dakika sonra orada olurum.”

Crissy arabasını park edip içeri girdi. İlk dikkatini çeken şey, canlı renklere boyanmış duvarlar oldu. Duvarlar okyanus mavisi rengindeydi, deniz altını en iyi anlatacak renkteydi. Dört bir yana balıklar, kaplumbağalar, yosunlar ve deniz bitkileri çizilmişti. Dört köpekbalığı pencerenin yanında voleybol oynarken bir dalgıç köşeye gizlenmişti.

Ortam genel olarak aydınlık ve renkliydi. Josh’ın hastalarının ve hasta yakınlarına iyi geliyor olmalıydı bu.

Bekleme odasında kimse yoktu. Crissy resepsiyona doğru yürüdü. Resepsiyonda, önünde yavru köpek desenli bir önlük bulunan genç bir kadın vardı. Kadın ona gülümsedi hemen.”

“Aman Tanrım!” Siz Crissy’siniz değil mi? Ben Natalie. Sonunda tanışabildiğimize çok sevindim.”

Natalie arkasına dönüp seslendi. “Geldi millet. Gelin, tanışın hadi.”

Hemen üç kadın geliverdi yanlarına. İsimlerini o kadar çabuk söylediler ki Crissy isimleri yüzlerle eşleştiremedi bile.

“Ben sizin salonunuza geliyorum,” dedi içlerinden birisi. “Alışveriş merkezinin karşısındaki salon hani. Bayılıyorum oraya. Hiç erkek yok, en iyi yanı da bu. Bir hocayla çalışıyorum, iki ayda dokuz kilo verdim. Bu aylakları da benimle gelmeleri için sürüklemeye çalışıyorum ama çok tembeller.”

Natalie masasından bir kurabiye alıp havada salladı. “Hey, ben hayatımdan memnunum. Sen hepimizin yerine sağlıklısın nasıl olsa.”

“Eğer fikrinizi değiştirecek olursanız, bir haftalık ücretsiz üyeliğimiz var. Buyurun, bekleriz,” dedi Crissy.

“Belki.” Natalie yine de kuşkulı görünüyordu. “Tamam, Doktor Josh’a geldiğinizi söyleyeyim, hemen gelir.”

Crissy bir koltuğa oturdu. Koltuk çok alçaktı, herhalde çocukların rahat oturabilmesi için böyle tasarlanmışlardı. Etrafta bir sürü oyuncak vardı. Köşedeki televizyonun yanındaysa bir DVD yığını vardı. Crissy eline bir dergi alıp karıştırmaya başladı.

Bu sırada kapı açıldı ve içeriye annesiyle birlikte küçük bir kız çocuğu girdi. Çocuk beş altı yaşlarındaydı, başında bir şapka vardı.

Natalie resepsiyon penceresinden uzanıp gülümsedi. “Vay canına, Heather Wilson, sen misin bu? En son gelişinden bu yana iki santim uzadığına yemin edebilirim. Büyüyor musun sen? Annenin bundan haberi var mı?”

Heather kıkırdadı, sonra şapkasını çıkardı. “Bak!” dedi gururla.

Küçük kızın kafası kısa, kıvrırcık sarı saçlarla örtülüydü. Natalie ellerini çırpıttı. “Saçların çıkmış. Millet, herkes buraya gelsin. Heather’ın saçları çıkmış!”

Bir anda herkes küçük kızı kutlamak için bekleme alanına doluştu. Annesi ise Crissy’nin yanındaki koltuğa oturmuştu.

“Tedavisi çok iyi gidiyor,” dedi mutlulukla gülümseyerek.

“Belli. Ne kadar güzel görünüyor.”

“Bir mucize olmasını umuyorduk ama herkes bize bunun mümkün olmadığını söyledi. Onun yakalandığı tür kanserin tedavisi...” Kadın yutkundü. “Neredeyse umutlarımı kaybetmiştim. Sonra birileri Doktor Josh’tan söz etti. Doktor Josh bir şans olduğunu söyledi ve haklı çıktı. Hastanede kâbus gibi geceler geçirdik ama Doktor Josh hep yanıımızdaydı. Sabahın dördünde bile bizi kontrol etmeye gelirdi. Hayatımda onun gibi bir insan tanımadım ben.”

Kadın bir an durduktan sonra devam etti. “Eğer çocuğunuzu kurtarabilirse o kurtarabilir, bunu anlatmaya çalışıyorum

sanırım. Umudunuzu yitirmeyin.”

“Ah,” dedi Crissy. Bu yanlış anlaşılmayı nasıl düzelteceğini bilemedi. “Şey, benim burada çocuğum yok.”

Natalie, “O Doktor Josh’ın kız arkadaşı,” diyerek yardımına koştu.

Kadın güldü. “Gerçekten mi? Bu harika işte. Doktor Josh çok uzun zamandır yalnızdı. Hepimiz artık onun aşkı hayatından çıkardığını düşünüyorduk. Birini bulmasına sevindim.”

Crissy gülümsedi. Gezegende özel hayatını bilmeyen biri kaldı mı diye merak ediyordu.

“Çok şefkatli ve özverili bir adamdır,” diye devam etti diğer kadın. “Bazen onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünürüm.”

Crissy, Josh’ın gerçek olduğunu biliyordu, onu çıplak görmüştü. Ama kadının ne demek istediğini biliyordu, iyi bir adamdı Josh.

Birden içini bir arzu kapladı. İşlerin yoluna girmesini ve Josh’ın gerçekten de aradığı adam olmasını istiyordu. O güne kadar hiçbir adamı onun kadar önemsememişti. Josh sevgi dolu, tutkulu, akıllı ve eğlenceli bir adamdı. Bir gülümsemesiyle içini eritiyordu. Bunun için mücadele etmeye değmez miydi?

Küçük Heather yüzü mutluluktan ışıldayarak yanlarına geldi. “Doktor Josh’ı çok seviyorum, en güzel o sarılıyor. Bana hep doğruyu söyledi. Canım yanacağı zaman yanmayacakmış gibi yapmadı.” Heather öne eğildi. “Canım yanacağı halde yanmayacak denmesinden nefret ediyorum.”

“Kesinlikle sana katılıyorum,” dedi Crissy.

Natalie resepsiyon penceresinden kafasını uzattı. “Tamam Crissy, gelebilirsin şimdi.”

“Acele etmeyin,” dedi Heather’ın annesi. Yüzünde anla-

yışlı bir gülümseme vardı. “Bekleyebiliriz.”

Crissy ne diyeceğini bilemedi, Natalie’nin peşinden geniş bir odaya giderken onlara el salladı. Bu odanın renkleri biraz daha yumuşaktı ama mekân yine de ferah ve aydınlıktı. Duvarlarda, doktor muayenelerinde hep asılı olan göstergeler yerine, aralarında atlar, penguenler ve mirketlerin bulunduğu hayvan posterleri asılıydı.

O odaya girdikten birkaç saniye sonra Josh yanına geldi.

“Burada olduğunu duydum,” dedi Crissy’nin yanına gelip elini ellerinin arasına alarak.

“Sadece ben ve Elvis,” diye dalga geçti Crissy. “Yolum bu taraftan geçiyordu, uğrayayım dedim. Nasılsın?”

Crissy soruyu sorduğu anda Josh’ın gözlerinde bir keder belirmişti.

“Boş ver,” dedi Crissy. “Kötü bir şey olduğu belli.”

Josh üzgün bir sesle, “Bir hastamız,” dedi. “Daha iki yaşındaydı. Her bakımdan çok yanlış bu. Ailesine ne diyeceğimi bilemedim. Böyle bir durumda nasıl üzgünüm diyebilirsiniz ki?”

“Sen elinden geleni yaptın.” Crissy bunun doğru olduğunu biliyordu.

Josh onun elini sıktı. “Daha fazlasını yapmam gerek. Hep-sini kurtarabilmeliyim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. O kadar karmaşık aletler kullanıyorum ki bu aletlerin nasıl kullanıldığını sana anlatmam bir yılı bulur. Hücre araştırmaları yapabiliyorum, tahminler yürütüyorum. En iyi ilaçlar elimin altında ama hiçbirisi işe yaramıyor. Sonuçta hepsini kurtaramıyorum.”

Crissy’nin yüreği parçalanmıştı onun için. “Kimse senden bunu beklemiyor.”

“Matt’in annesi bekliyordu. Umut dolu gözlerle bakıp bir

mucize olmasını diliyordu. Ancak ona bir mucize sunamadım. Kadıncağыз yalnız bir anneydi. Hayatı zaten zordu, bütün umutlarını ve hayallerini o küçük oğlana bağlamıştı. Dün gece bütün o hayaller sona erdi.”

Crissy’nin gözleri dolmuştu. “Süper insan değilsin, sadece bir insansın sen.”

“İşe yaramaz bir insan,” dedi Josh sesi ıstıraptan boğulurak. “Sonuna kadar yanlarındaydım. Annesiyle ona sarıldık ve sonra Matt gitti.” Duvardaki posterlere göz attı Josh. “En çok mirketleri seviyordu.”

Josh’ın ıstırapı odayı doldurmuştu, Crissy güçlükle nefes alıyordu. Josh sürekli olarak bunları yaşayarak hayatına nasıl devam edebiliyordu? Geriye ne kalıyordu? Çabasının ve ilgisinin bedeli neydi? Kaybettiği her çocuk onu yeniden Stacey’ye mi götürüyordu? Bu kadar karanlıktan sonra aydınlık olabilir miydi?

Josh onun elini bırakıp geri çekildi. “Benden neden uzak durduğunu anlıyorum,” deyiverdi birden.

Crissy itiraz edecek oldu, sonra ikisini de bir yalandan kurtarmak için vazgeçti.

“Fazla yoğunum,” diye devam etti Josh. “Son beş dakika bunun mükemmel bir özeti aslında. Seni korkutuyorum, buradan koşarak kaçmak istesen seni suçlayamam.”

Josh gerçekten böyle mi düşünüyordu? Onu kaybetmekten mi korkuyordu yoksa gitmiş olmasını mı diliyordu?

“Kaçmak gibi bir planım yok,” dedi Crissy sakın bir şekilde. “Sen gitmemi istemediğin sürece.”

“Efendim? Hayır. Crissy, benim işim bazen dünyadaki en iyi iş oluyor, bazen de cehennemin yedinci katına dönüşüyor. Yaptığım şeyden kendimi soyutlayamam. Kendi içime kapanıp bir daha kimseyle ilgilenmek istemediğim oluyor ama

çocukları önemsiyorum, seni önemsiyorum. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Denedim ama olmadı.”

Duydukları Crissy’nin hoşuna gitmiş, ona umut vermişti.

Ayakuçlarında yükselip Josh’ı dudaklarından öptü. “Güzel bir şekilde aklımdan çıkmıyorum, öyle değil mi? Korkunç bir zombi gibi değil yani.”

Josh gülümsedi. “Hayır, zombi gibi değil, inan bana.”

Crissy’nin göğsü sıkıştı. Josh’a bebeği haber vermeye hazır değildi ama bir yandan bunu boşlamak da istemiyordu.

“Yaptığın işle başa çıkabilirim,” dedi nihayet.

“Emin misin?”

Crissy başıyla onayladı.

“Seni aşağıya çekmek istemiyorum. Burası iyi bir yer değil.”

“Belki burada daha az vakit geçirmelisin.”

“Seninle birlikteyken öyle oluyor zaten.”

“Güzel. Ben de dışarıdan harika yemekler söylemeyi düşünüyordum bu akşam. Bana katılmak ister misin?”

Josh onu tutkuyla, uzun uzun öptü. Crissy neredeyse mirketlerin önünde çırılçıplak kalmak isteyecek hale gelmişti.

“Yedi uygun mu?” dedi Josh geri çekilirken.

“Efendim? Ah, bu akşam için. Evet, yedi uygundur.”

Josh sırtıttı. “Biraz gözü dönmüş gibi duruyorsun.”

“Senin hatan.”

Josh beyaz önlüğünü kaldırdı, Crissy’nin elini önündeki sertliğe götürdü.

“Senin de bunun cevabını vermen gerek.”

“Öyleyse beni daha sonra cezalandırırsın,” dedi Crissy ona takılarak.

“Hiç şüphelen olmasın.”

Josh, Crissy'nin evine beş dakika erken gitti. Onu görmeye can atıyordu. Crissy'nin yanında olmak ona çok iyi geliyordu, bunu biraz kullanabilirdi.

Crissy, kapıyı o çalamadan açtı, onu içeri aldı.

"Çin yemeği söyledim," dedi hemen. "Gelenekseldir ama sevilir. Seni yediğim diğer tuhaf şeylere maruz bırakmasam iyi olur diye düşündüm."

"Ne gibi?"

Crissy sırtıttı. "Ah, bilmek istemezsin hayatım."

"Ben güçlü bir erkeğim."

"Hiçbir erkek o kadar güçlü olamaz."

Girişte duruyorlardı. Crissy oturma odasını işaret etti. "Evimi hatırlıyor musun yoksa seni gezdireyim mi?"

Şimdi sırtına sırası Josh'a gelmişti. "Buradaki her şeyi hatırlıyorum."

Hope'un partisinin olduğu akşamdı. Brandon'la ilk karşılaşmasından sonra ne durumda olduğunu görmek için Crissy'nin peşinden buraya gelmişti. Hesapta onu teselli edecekti ama ayrılırken bambaşka bir adam olmuştu.

Siyah beyaz bir kedi aralarından geçti. Crissy eğilip kediye kucağına aldı.

"Daha önce resmi olarak tanışmadığınıza inanamıyorum," dedi Crissy. "Bu, Kral Edward. Bir kedide pek rastlanmayacak harika bir mizah anlayışı vardır."

Kedi kocaman ve tüylüydü. İri yeşil gözleri vardı. Josh'ın kedilerle arası çok yoktu ama yine de hayvanı okşamak için elini uzattı.

"Selam Eddie."

Hem Crissy hem de kedi irkilmişti.

“Böyle çağrılmaktan hoşlanmaz,” diye fısıldadı Crissy. “Her zaman tam adını kullanınız.”

“Tamam. Kral Edward yani.”

Eddie, Josh’ın parmaklarını kokladıktan sonra, onun kaşımamasını istiyormuş gibi hafifçe çenesini kaldırdı.

Crissy, “Seni sevdi,” diyerek kediyi yere bıraktı. “Bu olağandışı bir durum.”

“Herkes hoşlanır benden.”

“Diğer kaynaklardan da bunu duyuyorum hep. Elemanların benimle tanıştıklarına çok sevindiler.”

Crissy gittikten sonra hepsinin onu soru yağmuruna tuttuğu ve Crissy’ye bayıldıkları geçti Josh’ın aklından. “Fazla dışarı çıkmıyorum.”

“Öyle anlaşılıyor. Neredeyse seninle görüşmeye devam etmem için bana para vereceklerini düşündüm.”

“Kabul eder miydin?”

“Yakınlarda işimi biraz daha genişletmeyi düşündüğüm için alırdım herhalde. Nakit paraya ihtiyacım olacak.” Crissy onun koluna girdi. “Hadi gel. Seni, hazır yemekleri tabaklara yerleştirme ve mikrodalga fırında ısıtma becerimle etkilemek istiyorum. İnsanlar bu sanatı yeterince takdir etmiyor.”

Josh onun peşinden mutfığa gitti, mutfak adasının çevresindeki taburelerden birine oturdu.

Crissy, Çin yemeğinin bulunduğu karton kutuları buzdolabından çıkarırken, “Bugün Abbey’yle konuştuk,” dedi. “Brandon hâlâ çok iyiymiş, galiba artık bu konuda endişelenmeyi bırakabilirim. Onunla nasıl bir gün ya da öğleden sonrayı birlikte geçirebileceğimizi konuştuk. Sadece ikimiz olacağız.”

Crissy alt dudağını ısırды. “Bunu düşünmek bile beni korkutuyor. Ne dersin? Sence yapabilir miyim? Yani, yapabileceğimi biliyorum ama iki üç saati atlatılabilir miyim dersin?”

“Her şey iyi gidecek.”

“Umarım.”

Crissy konuşmaya devam etti ama Josh onu dinlemiyordu. Crissy’ye bakarken oraya yemek için değil, hatta seks için bile gitmediğini fark etmişti. Oradaydı çünkü Crissy’ye ihtiyacı vardı. Onun yanındayken hayata bağlanıyordu. Crissy neşe ve aydınlık demektir. Josh ise karanlıkta yaşamaktan bıkmıştı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

CRISSY, Rachel'in sınıfına girdiğinde arkadaşı renkli fon kâğıtlarını üst üste yığıyordu.

"Üç saat," dedi Crissy paniğini gizlemeye çalışarak. Üç saat mi? Bir ömür gibiydi bu!

"Eğlence merkezlerinden birine gideriz diye düşündüm. Bu işlerden anlamadığım için biraz araştırma yaptım. En çok beğendiğim eğlence merkezinde video oyunları, çarpışan arabalar, lazer sobesi, go-kart, minyatür golf ve çarpışan botlar var." Crissy sustu, yüzünü buruşturdu.

"Kocaman bir havuzda minicik bir bota binmek istemiyorum ama Brandon çok isterse, mecburen binerim. Neyse, tüm bunlardan sıkıldığımızda pizza yiyebiliriz. Daha sonra belki bir antrenman sahasına uğrar, onu yeni sezona hazırlarız. Beysbol oynuyor ya, o yüzden. Yoksa futbol daha mı çok hoşuna gider?"

Rachel ona bakıp güldü. "Bu kadar mı? Ya sinema?"

Crissy bunu düşünememişti işte. “Sence ona zaman kalır mı?”

“Hayır, sinemaya zaman yok seni çatlak. Planladıklarının yarısını yapmaya zamanın yetmeyecek. Yapma. Altı üstü üç saatten söz ediyoruz, hiçbir şey bu.”

“Elbette bunu bir anaokulu öğretmeni söylüyor,” diye mıldandı Crissy. “Senin çocuklarla aran iyi.”

“Brandon’la daha önce de takıldınız, her şey yolunda gidecek.”

“O zaman yalnız değildik, neredeyse hiç konuşmamıştık. Ayrıca şimdi onun biyolojik annesi olduğumu biliyor. Daha önce onun için herhangi bir büyüttüm. Şimdiyse işler ciddiye bindi. Mutlaka bir takım beklentileri olacak ama bunların ne olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yok. Ya onu hayal kırıklığına uğrattıysam? Ya benden nefret ederse?”

“Neden etsin? Sen harikasin.” Rachel başını iki yana salladı. “Duvara konuşuyor gibiyim. Bana bir iyilik yap, şu etraf-taki pastel boyaları toplayıp masa kenarlarında duran altı kutuya yerleştir. Hepsinde aynı miktarda boya olsun.”

“Dikkatimi dağıtmak için bana iş veriyorsun.”

“Olabilir. Boş durursan delireceksin. Bak, onu alıp oyun alanına götüreceksin, bu on beş dakika yapar. Tıpkı onu evden almışsın gibi. Orada bir saat kadar oyalanırsınız. Yemek ders-en, o da yirmi dakika sürer. Hadi otuz dakika diyelim, pizza ısmarlayacaksınız. İki saati doldurmaktan söz ediyoruz. Yeterince plan yapmışsın zaten.”

Crissy yere çömeldi, pastel boyaları toplamaya koyuldu. “Ya benimle vakit geçirmekten nefret ederse? Ya beni sıkıcı ve eski kafalı bulursa?”

“Sen bir yetişkinsin yani tanım gereği eski kafalısın.”

Crissy bundan hiç hoşlanmamıştı. “Ben çok havalı olmak

istiyorum.”

“Kusar bakma, o iş öyle olmuyor.”

Lanet olsun. “Ne hakkında konuşacağız? Onu hiç tanımıyorum ki ben. Gerçekten.”

“Öyleyse sorarsın,” dedi Rachel. Arkadaşının durumunu eğlenceli bulduğu belliydi. “Ona okulunu sor. Sevdiği ve sevmeyişi dersleri sor. Lisede takıma girmek ister miymiş? Arabaları seviyor mu? Üniversitede ne okumak istiyor gibi şeyler sor. Onunla beysbol ya da futbol hakkında konuşabilirsin. İş çok zorlaştırıyorsun.”

“Sen de sinir bozucu derecede akıllıca konuşuyorsun.”

“Arkadaşlık görevi.”

Crissy ufak bir masanın altına girip biraz daha pastel boya topladı. “Herhalde iyi geçecek. Her bir video oyununda ne kadar oynayacak acaba? Bilseydim zaman planlamasını ona göre yapardım.”

“Yeter! Rahatla. Nefes al.”

“Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Sadece paniğe kapılabiliyorum.”

Daha sonra, arabasına doğru yürürken Crissy olumlu şeyler düşünmeye çalıştı ama bu mümkün değildi. Brandon’la görüşmesinin başarısızlıkla sonuçlanması için o kadar çok sebep vardı ki. Daha iyi bir plan yapması gerekiyordu.

Otoyolda giderken birden aklına bir şey geldi. Hemen direksiyondan kontrol edebildiği telefonundan birini aradı.

“Efendim?”

Crissy karşı taraftaki erkek sesini duyunca gülümsedi.

“Selam Josh. Cumartesi öğleden sonra ne yapıyorsun?”

“Bir şey yapmıyorum aslında. Sen o gün Brandon’la gö-

rüşmeyecek miydin?”

“Hı-hı. Şu büyük mekânlardan birine gideceğiz. Çarpışan arabalar, lazer sobesi, go-kartlar, video oyunları ve pizza. Nasıl, kulağa eğlenceli gelmiyor mu?”

“Benim için mi, onun için mi soruyorsun?”

“Her ikisi de. Belki sen de yanımızda olursan işler kolaylaşır diye düşünmüştüm.”

“Öyle mi?”

“Hı-hı. Beni dayanılmaz derecede seksi bulduğunu biliyorum. Daha sonrasında ödülünü alacaksın, hem de çok iyi bir ödül olacak bu.”

“Çok ayartıcı bir teklif bu.”

“Hadi ama, çok eğleneceğiz.”

“Tamam. Sen kazandın. Saat kaçta?”

Crissy, midesinde koca bir kelebek ordusu geçit töreni yapıyormuş gibi hissediyordu. Bunu sabah bulantılarının başlamasına vermek isterdi ama henüz hamilelik belirtileri ortaya çıkmamıştı. Çirkin gerçekle yüzleşmek zorundaydı; dehşete kapılmış durumdaydı.

Korkmuyordu, gergin değildi; Brandon’ın ondan nefret etmesine neden olacak bir şey yapmak ödünü patlatıyordu. Daha da kötüsü onun aptal olduğunu düşündürecek bir şey yapma düşüncesi onu mahvediyordu.

Her şeyin yolunda gideceğini söyleyip duruyordu kendine Brandon’la çok iyi anlaşıyorlardı. Birlikte eğlenebildikleri sürece Brandon’ın onun aptal olduğunu düşünmeye vakti olmayacaktı. Crissy buna bir de kendisi inanabilseydi.

O zamana kadar bir kere hep birlikte olmuşlardı ama bu bile Crissy için çok şey ifade ediyordu. Oğluyla ilişkisi hep

tehlikedeymiş gibi hissediyordu Crissy. Bu da her insanın keyfini kaçırmaya yeterdi.

Abbey'yle Pete'in evlerinin önüne park etti. Daha arabadan inip bahçeden geçmeden Brandon evden çıktı.

O da kendisi gibi gergin görünüyordu. Crissy ona yaklaştığında, Brandon'ın gözlerindeki heyecan ve tereddüt ifadesini gördü. En azından aynı hisleri paylaşıyorlardı.

"Hey, eğlence dolu bir öğleden sonraya hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Bir an birbirlerine durup baktılar. Crissy'ye, sanki fiziksel olarak selamlaşmaları gerekiyormuş gibi gelmişti. Bu eve en son geldiğinde sadece bir aile dostuydu. Şimdiyse onun biyolojik annesiydi. Bunun da bir temas karşılığının olması gerekiyordu. Ancak sarılırsa sanki fazla zorlamış, meseleyi küçümsemiş olacaktı. Başka ne yapacağını bilemeden elini uzattı Crissy.

Brandon anında rahatlamıştı. O da elini uzattı, tokalaştılar. Tuhaftı ama en azından bir başlangıçtı.

Bu sırada Josh da evden çıkmıştı.

Göz göze geldiklerinde Crissy, "Selam," dedi.

"Sana da selam."

Crissy onunla fiziksel olarak nasıl selamlaşabileceğini hayal etmekte zorlanmıyordu. Aklına gelen alternatiflerin çoğunda ikisi de çıplak oluyordu ama mevcut koşullar altında bu pek iyi bir fikir olmayabilirdi.

Josh'ın yüzündeki gülümsemeden onun da aklından benzer şeyler geçtiği anlaşıyordu.

Crissy bir anda bu adamı çok sevdiğini düşündü. İçindeki duygular yavaş yavaş serpilmiş, Crissy, Brandon ve diğer meselelerle uğraşmaktan bunu fark edememişti. Evet, Josh'ı seviyordu, hep beklediği adamdı o.

Ama Josh bir bebekleri olacağını öğrendiğinde ne olacaktı? Her şey iyi mi olacaktı yoksa onları bekleyen uzun ve acı dolu bir yol mu vardı?”

“Josh amca da bizimle geliyor,” dedi Brandon. “Sence sıkıncası yok, öyle değil mi?”

Crissy geleceğe dair tahminleri bir kenara bırakarak, “Bence bu harika bir fikir,” dedi. O gün oğluyla zaman geçirecekti, bunu düşünmesi gerekiyordu. “Üç kişi olduğumuza göre kendi lazer sobesi ekibimizi kurabiliriz.”

Brandon’ın gözleri kocaman açılmıştı. “Lazer sobesi mi oynayacağız?”

“Tam üstüne bastın. Bence birilerinin fena halde canını yakacağız. Ne dersin?”

Brandon sırttı. “Hepsi mahvolacak.”

“Fantastik Eğlence”, bir çocuk için her türlü şekilde para harcanabilecek, çok geniş bir alana yayılmış bir eğlence merkeziydi. Crissy, internetten tüm gün için geçerli biletler almıştı, böylece video oyunları hariç bütün etkinliklerden yararlanabileceklerdi. Crissy ne yapmak istediğini aşağı yukarı biliyordu ama Brandon’ın da seçme şansı olmasını istemişti.

Crissy arabasını kitlerken, “Süper araba,” dedi Brandon.

Crissy BMW 330i’sine gülümseyerek baktı. “Kendime bir hediye idi. İşimde iyi giden bir şey için kendimi kutlamak istediğimde almıştım.”

“Çok hoş bir sürüşü var,” dedi Brandon. On ikisinde değil de on altısındaymış gibi konuşmuştu.

Josh, Brandon’ın boynunu kolunun altına sıkıştırıp parmaklarının eklemlerini onun kafasına sürerken, “Boş umutla-

ra kapılmayasın sakın,” dedi. “Daha araba kullanmana çok var.”

“Ama vakti geldiğinde belki bu arabayı ödünç alabilirim.”

Crissy, güzelim BMW’sini bir aceminin kullandığını düşününce yüzünü buruşturdu. “Belki de alamazsın. Hele o zaman gelsin, konuşuruz.”

“Ben çok sorumluluk sahibiyimdir,” dedi Brandon sırtarak. “İsterseniz anneme sorun.” Yüzü hemen ciddileşti sonra. “Ah, yani diğer anneme sorun.”

Harika. Daha arabayı yeni park etmişlerdi ve tökezlemeler başlamıştı.

Crissy elini onun koluna koydu. “Brandon, senin annen Abbey. Her zaman da öyle olacak. Ben Crissy’yim. Bana başka bir şekilde hitap etmeyi tercih etmediğin sürece.” Crissy bir an durdu. “Elbette benim de onaylayacağım bir hitap olmalı.”

Brandon tatlı tatlı gülümsedi. “Tamam. Crissy iyidir. Şimdilik.”

“Eğer ona Kraliçe Crissy dersen arabayla ilgili şansın artabilir,” diye önerdi Josh.

Crissy ona ters ters baktı. “Senin tarafsız olman gerekiyor koca adam. İsviçre gibi.”

“Tamam Josh amca. Harika fikir. Kraliçe Crissy. Sevdim bunu.”

Böylece gülüşerek içeri girdiler.

Eğlenceye nereden başlayacaklarını epey tartıştıktan sonra lazer sobesine karar verdiler. Yeleklerini, gözlüklerini ve lazer silahlarıyla birlikte haritalarını da alarak sahaya çıktılar.

“İşte oradalar,” dedi Brandon. İleride kıkırdayıp duran bir grup yeniyetme kızı gösteriyordu. “Çok yavaş olacaklar ve isabet ettiremeyecekler. Onları tamamen yok edebiliriz.”

“Ekibin en ateşli üyesi konuşuyor,” diye mırıldandı Crissy. Hemcinslerini korumak istiyordu ama Brandon’ın haklı olduğunu da biliyordu.

“Buraya kazanmak için geldik,” dedi Brandon. “Sonra da şu ilerdeki aileyle ilgileniriz.” Anne, baba ve beş altı yaşlarındaki iki oğlandan oluşan aileyi gösterdi. “Onlar da iyi olmayacak kadar küçükler.”

Crissy sırttı. “Eğer mamut avladığımız dönemlerde yaşıyor olsaydık Brandon’la aynı ekipte olmak isterdim.”

“Ben de öyle.”

Birbirlerini kollamak için hep bir arada kalmaya karar vermişlerdi. Lazer sobesine başlamak için loş koridorlara girdikleri anda Crissy kendisini hemen oyuna kaptırdı. Artık hemcinslerini korumak ya da ergen kızlara bir şans vermek falan umurunda değildi. Sadece en yüksek puanı elde etmek istiyordu.

Birlikte, yavaş yavaş ilerlediler. Koridor üç rotaya açılıyordu.

Crissy bir hareket sezerek, “Sağında,” diye bağırdı.

Josh’la Brandon aynı anda dönüp ateş ettiler. Bu sırada Crissy de tamamen sezgisel bir şekilde diğer tarafa dönmüş, rakipleri olan çekirdek ailenin babasını vurmuştu.

Yirmi dakika sonra puan tablosunu inceliyorlardı. Ekip olarak puanları, labirentteki diğer ekiplerin puanlarının iki katıydı.

“Brandon, sen çok iyi iş çıkarmışsın,” dedi Crissy. “Atışlarına ve isabet sayına baksana. Neredeyse yüzde seksen bir isabet yüzden var. Josh, sen en fazla yüzde altmış tutturabilmişsin. Galiba biraz staj görmen gerekiyor.”

Josh, “Benim de başka yeteneklerim var,” dedikten sonra puan tablosunun olduğu kâğıdı onun elinden aldı. “Ya size ne

demeli küçük hanım? Çok iyisiniz değil mi? Ah.”

Brandon sırtıttı. “Bak Josh amca, bizi ezip geçmiş. Tanrım, Crissy, senin isabet yüzden benimkinden fazla ve çok daha fazla atış yapmışsın.”

“Rekabeti severim. Benimle bir oyunda kaptışmayın.”

“Kapışacağımı hiç sanmam,” dedi Josh. “Şimdi benim de kazanabileceğim bir oyun oynayacağız, doktorların çok iyi olduğu bir oyun.”

Crissy inledi. “Hayatta olmaz. Çok sıkıcı.”

“Bu bir yetenek ve sabır oyunu. Bende ikisi de var.”

Brandon, “Neden söz ediyor?” diye sordu.

Crissy içini çekti. “Golf, daha doğrusu minyatür golf.”

Yirmi dakika sonra Josh ikisini de dağıtmıştı.

“Bu sadece pratik yapmayla ilgili bir şey,” dedi Crissy, Brandon’a. “Bunu yenemeyiz. Doktorlar ve golfleri!”

Ancak Josh’ın bu kadar başarılı olmasının sebebi onun golfe yatkınlığından başka bir şey olmalıydı. Crissy onun kendisine çok az zaman ayırdığını biliyordu, muhtemelen çok az golf oynuyor olmalıydı.

Beşinci deliğe gelmişlerdi, rüzgârgülü çok yavaş dönüyordu.

“Bunda asıl numara zamanlamada,” dedi Josh kendinden emin bir ifadeyle. “Rüzgârgülünün kanatlarının nasıl döndüğüne bak. Tam ikisinin arasından vurman gerek.”

“Onlara kanat mı deniyor? Başka bir şey denmiyor muydu?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bana gidip bilgisayara bakabiliriz.”

Josh onun omuzuna hafifçe vurdu. “Kusura bakma ama olmaz. Oyun bitene kadar buradayız. Kaybettiğin oyun demek istiyorum.”

“Bu oyundan nefret ediyorum. Çok aptalca.”

Brandon sırtttı. “Hadi ama Crissy. Nazik bir şekilde kaybetmeyi öğrenmek zorundasın.”

“Asla. Kaybettiğimde surat asarım ben.”

Oyuna devam ettiler. Crissy, Brandon’la zaman geçireceği için çok endişelenmişti ama her şey yolunda gidiyordu. Brandon çok kolay bir çocuktü. Eğlenceli ve akıllı bir oğlu vardı.

Crissy’nin yüreği sızladı birden. Keşke...

Hemen başını iki yana salladı sonra. Keşke ne olsaydı? Keşke Brandon’ı bırakmasa mıydı? O zaman Brandon bu harika çocuk olmayacak, başka birisi olacaktı. Şu anki hali, Pete ve Abbey’nin eseri ydi. İkisi de Brandon için öyle çok şey yapmışlardı ki Crissy onlara her zaman minnet duyacaktı. Evet, zaman zaman pişmanlık duyduğu oluyordu ama bu hep kendisiyle ilgili, bencilce pişmanlıklardı. Şimdiki akıyla oğlu için başka bir şey dilemezdi zaten.

Brandon, onun kendisine baktığını fark ederek gülümsedi. Crissy de ona gülümsedi.

Brandon, “Annemle senin anlattıkların hakkında konuştum,” dedi. “Beni evlatlık vermen hakkında. Bunun benim yüzümden olmadığını anlatmaya çalıştığını biliyorum.”

Crissy hemen endişelendi. Yoksa Brandon duygusal olarak yaralanmış mıydı? Yoksa kızmış mıydı?

“Evet, seninle ilgili değildi. Bunu anlıyor musun?”

“Evet, annem her şeyi çok iyi anlattı. Bana bunun benimle Emma ve Hope arasındaki farklar gibi bir şey olduğunu söyledi. Benden daha küçük oldukları için benim yapabildiğim şeyleri yapamıyorlar. Büyüdüklerinde daha iyi yapacaklar, bilirsin. Sen de hamile kaldığında çok gençmişsin. Nasıl anne olacağını ya da nasıl çocuk büyütüldüğünü bilmiyormuşsun. Bu yüzden de, bebek sahibi olmaya hazır birilerini bulmuş-

sun.”

Brandon omuz silkti. “En iyisi olmuş. Annemle babamı seviyorum. Şimdi sen de büyüdüğüne göre benimle başa çıkabilirsin ve seninle arkadaş olabiliriz.”

Brandon öylesine sakin ve akılcı konuşuyordu ki, Crissy, Abbey’ye karşı kelimelere sığmayacak bir hayranlık duydu.

“Yani iyiyiz, öyle mi?”

Brandon gülümsedi. “Hı-hı. Ama Josh amca bizi günün kalanında bu golf sahasına gömecek gibi görünüyor.”

“Buna izin veremeyiz. Daha fazla çaba harcayalım.”

“Çok anlamsız olur,” dedi Josh kendini beğenmiş bir ifadeyle. “Bugün tam havamdayım.”

Zaman su gibi akıp geçti. Crissy, saate bakınca gözlerine inanamadı. Brandon’ı bırakmasına sadece on dakika kalmıştı. Abbey’yi aradıktan sonra diğerlerini arabaya bindirdi, yola çıktılar.

Eve vardıklarında Brandon arabadan atladı hemen. “Çok eğlenceliydi. Yine yapabilir miyiz?”

“Kesinlikle. Bir hafta sonu bir Angels maçına gideriz diye düşünmüştüm.”

Brandon’ın gözleri parladı. “Harika olur. Beysbola bayılırım.”

“Ben de öyle.”

Brandon arabanın etrafını dolaşp Crissy’nin yanına geldi, ona sarıldı. Crissy de yavaş ve dikkatli bir şekilde ona sarıldı.

Brandon uzun boylu ve çelimsizdi, sırf kemik ve kastan ibaretti. Artık küçük bir oğlan değildi ama yine de çocuktı. Crissy çok duygulanmıştı. Ardından Brandon koşarak eve gitti, içeri girdi.

“İyi misin?” diye sordu Josh.

Crissy gözlerini kırptırırken başını salladı. “Ağlamaya-

cağım. Hiç üzgün değilim. Çok mutluyum.”

“Senden hoşlanıyor.”

“Ben de ondan.”

“Onunla çok iyi olacaksınız. Gelip danışabileceği birisi olacaksın onun için. Büyüdüğünde seninle çocukları hakkında konuşacak ve çocukları babalarının onu çok sevdiğini sesinden anlayacaklar.”

Crissy yutkundu. “Burada ağlamamaya çalışıyoruz. Böyle şeyler anlatmazsan faydası olur.”

“Üzgünüm.”

Ancak Josh hiç de üzgün gibi durmuyordu, tam tersine, halinden çok memnun görünüyordu.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Crissy. “Çok korkuyordum.”

“Biliyorum ama çok iyi geçti.”

“Çünkü sen de yanımızdaydın, yoksa çok tuhaf olacaktı.”

Josh ona yaklaşıp alnından öptü. “Harikaydın. Sezgilerine güven.”

“Güveneceğim.”

Josh saatine baktı. “Hastaneye uğramam gerek, bir iki çocuğu kontrol edeceğim. Sen ne yapıyorsun?”

“Gidip Abbey’ye her şey için teşekkür edeceğim, sonra eve giderim.”

“Seni daha sonra ararım.”

“Sevinirim.”

Josh kendi arabasına binip gittikten sonra Crissy gidip kapıyı çaldı. Abbey onu hemen içeri aldı.

“Brandon ne kadar iyi vakit geçirdiğinizi anlata anlata bitiremiyor. Resmen bir hayran kazanmışsın.”

Crissy içtenlikle Abbey’ye sarıldı. “Senin sayende Abbey. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Harikasın.”

Abbey de ona sarıldıktan sonra Crissy'yi mutfığa yönlendirdi. "İltifatını kabul ediyorum çünkü hoşuma gitti ama yine de büyütülecek bir şey yok. Yerimde kim olsa aynısını yapardı."

"Hiç sanmıyorum. Sen inanılmaz derecede cömert bir insansın. Brandon, benim onu evlatlık vermemle ilgili söylediğin şeyleri anlattı. Her şeyi çok iyi anlamış. Her zaman ne söyleneceğini çok iyi biliyorsun."

"Keşke." Abbey lavaboya gidip ellerini yıkadı, kuruladıktan sonra tezgâhta hamur yoğurmaya başladı.

Crissy daha önce ekmek yapımıyla ilgili çok şey duymuştu ama yapılışına tanık olmamıştı hiç. "Bunu çok fazla yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Haftada bir iki kere yapıyorum. Böyle dinleniyorum."

"Bense ya koşuya çıkarım ya da dondurma yerim."

"Dondurma seçeneği fena değil ama koşuya gelince..." Abbey durdu, bir an kaşlarını çattıktan sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Hayatımda koşmadım. Bundan sonra da değişmeyi düşünmüyorum."

"Senin başka meziyetlerin var." Crissy mutfak adasındaki taburelerden birine oturdu. "Bu kadar hoş olmak zorunda değilsin."

"Sen de öyle. Hepimiz bu durumdan çok memnunuz. Brandon'ın sana ihtiyacı var ve bence senin de ona ihtiyacın var."

Crissy ikincisinden emindi ama birincisini sorguluyordu. Yine de oğlunun ona ihtiyacı olduğunu duymak hoşuna gitmişti, bunu olduğu gibi kabul edecekti.

"Bir şey sormak istiyorum." Crissy, bunu sormanın fazla kişisel ve/veya kaba olabileceğinden korkuyordu. "Cevap vermek zorunda değilsin."

“Çok merak ettim şimdi,” diye takıldı Crissy. “Maalesef hayatım o kadar ilginç değil, bu yüzden sanırım sorun benimle ilgili değil.”

“Josh’la ilgili.”

“Ve?”

Crissy ona baktı. “Hastalarıyla arası muhteşem. Onun hastalarıyla nasıl ilişki kurduğunu gördüm. Sizin çocuklarınızla da arası çok iyi. Ama bir ara konuştuğumuzda kendi çocuklarının olmasını istemediğini söyledi. Bu konuda ne biliyorsun?”

Abbey içini çekti. “Böyle mi söyledi?”

Crissy başını sallayarak onayladı.

“Bunun sadece geçici bir dönem olduğunu ve atlatacağını düşünüyordum ama öyle olmadığı anlaşılıyor.”

“Dönem mi?”

“Bazen korkunç bir insan oluyorum,” dedi Abbey. “Bunu biliyorum, öyle söylememi boş ver. Çocuk istememe meselesi Stacey’den kaynaklanıyor. Stacey’nin çocuğu olamıyordu. Bu benim anlayabileceğim bir şey. Josh durumu bana anlatınca bunun bizi bir araya getirebileceğini düşündüm. Bilirsin, aynı deneyimi yaşadığımız için yakınlaşabilirdik.”

“Onunla yakın değil miydiniz?”

Abbey tereddüt etti. “Pek sayılmaz. Ben yakın değildim. Şöyle söyleyeyim, Stacey’ye bayılmazdım.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Bense onun azize gibi bir şey olduğunu düşünüyordum. Josh onunla, hasta çocukları ziyareti sırasında tanışmış.”

“Drama kraliçesi demek daha doğru olur,” diye mırıldandı Abbey. “Tamam, bu söylediğimi unut. Stacey’nin hayatında pek çok trajedi vardı. Hastaydı ve nüksedecek olursa kanserin onu öldüreceğini biliyordu. Bu bile insanın dengesiz davran-

masına neden olabilir. Ama Stacey bunu çok ileri boyuta taşıyordu. Benim de gençken yığınla problemim olmuştu ama bu problemleri anlatıp durmam. Sağlıklıyım ve hayatımı yaşamak istiyorum. Ama Stacey için durum böyle değildi. Stacey'yle konuşmak, karanlık bir romanın sayfalarında kaybolmak gibiydi. Her şey karanlık, her şey korkunçtu. Ona evlat edinebileceklerinden söz edince kesinlikle reddetti. Ona göre, her an ölebilecek birinin evlat edinmesi yanlıştı.”

Abbey başını eğdi. “Korkunç bir insanmışım gibi konuşuyorum. Stacey, çok fazla şey yaşamıştı. Çok acı çekmişti ve en sonunda kanser nüksetti ve onu öldürdü. Sanki...” Abbey başını kaldırıp Crissy'ye baktı. “Yemin ederim cehenneme gideceğim ama Stacey sanki hastalığının nüksetmesine sevinmişti. Sanki böylece dediği şeyi herkese kanıtlamış oluyordu.”

Crissy ne düşüneceğini bilemiyordu. Abbey'nin çizdiği Stacey portresi, Josh'm evlendiği meleğe hiç uymuyordu.

“Josh bu konuda ne düşünüyor?”

“O bir erkek.” Abbey gözlerini devirdi. “Onun tatlı ruhuna ve kırılganlığına delice âşık olmuştu. Her anları çok değerliydi çünkü yaşadıkları son an olabilirdi. Sahiden mi? Bu beni çıldırtıyordu. Stacey'den önce Josh çocuk istemediğini söylememişti hiç. Bunun konusu hiç açılmamıştı ama onun da Pete gibi kalabalık bir aileye hazır olduğunu düşünüyordum. Ama Stacey hayatına girdikten sonra Josh çocuk istemediğini söylemeye başladı. Bu tamamen Stacey'yle ilgili.”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum,” dedi Crissy. “Ben de bunun Stacey'den kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum ama bu durumu daha mı iyi yapıyor yoksa daha mı kötü yapıyor? Şimdi çocuk istediğini söyleyecek olursa bu Stacey'ye ihanet etmek gibi mi olur, eğer öyleyse Josh bunu

yapar mı?”

Abbey, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama bunu sorduğuna göre işlerin ciddiye gittiğini tahmin ediyorum.”

“Biraz. Belki. Ondan hoşlanıyorum. Harika birisi. Onunla bir geleceğimiz olduğuna inanmak istiyorum.”

Abbey güldü. “Eğer ellerim hamurlu olmasaydı şimdi kocaman sarılırdım sana. Bu harika bir haber. İkinizin birlikte olmanızı istiyordum zaten. Sen kesinlikle Josh’ın birlikte olması gereken türde bir kadınsın. O da harikadır. Pete’in yanında fena değil daha doğrusu.”

“Pete’in yanında mı?”

“En iyisiyle evliyim, kusura bakma.”

Crissy gülümsedi, sonra gülümsemesi hemen silindi. “O kadar çok komplikasyon var ki. İş, geçmişi, bu çocuk meselesi. Ben bir ailem olsun istiyorum.”

“Bence kesinlikle o da istiyor. Asıl soru, bunu kabul edebilecek mi? Buna cevap veremiyorum işte. Neyse ki zaman senin lehine.”

Hiç de öyle değildi aslında. Crissy bir iki hafta içinde Josh’a bebek beklediğini söyleyecekti. Bu da Josh’ın geçmişinin üstüne çabucak bir sünger çekmesi ya da uğraşmaları anlamına geliyordu.

“Ne oldu? Bir şey düşünüyorsun,” dedi Abbey.

“Önemli değil.”

“Önemli gibi göründü bana. Çok mu didikliyorum?”

“Hayır, sadece seni bu işe karıştırmak istemiyorum.”

“Of... Ah! Sen ve Josh. Ama ben nasıl?” Abbey’nin ağzı açık kalmıştı. “Sen hamile misin?”

Crissy, Abbey’nin anlamasına üzülse mi yoksa sevinse mi bilemedi. “Birkaç gün saklaman gerekiyor bunu, ben Josh’la konuşana dek.”

Abbey'nin yüzü aydınlanmıştı. "Hamilesin! Mükemmel!"

"Ben o kadar emin değilim. Yani, bebeğim olacağı için çok sevinçliyim. Bir yuva kurmak istiyorum. Ama şimdi mi? Böyle mi? Josh'ın ne düşüneceğini bilmiyorum. Çok kızabilir ya da onu kapana kısırdığımı düşünebilir."

"Öyle mi yaptın?"

"Elbette hayır."

"O zaman merak etme, anlayacaktır."

Crissy o kadar emin değildi.

"Bir de Brandon var. Yeniden hamile olduğumu ama bu kez bebeğimi sahipleneceğimi öğrenince ne düşünecek? Kendisini yeniden reddedilmiş gibi hissetmeyecek mi?"

Abbey içini çekti. "Bunu düşünmemiştim. Onunla konuşuruz, anlayacaktır. Biraz zaman alır ama mutlaka durumu anlayacaktır. Sana gerçekten değer veriyor."

Ne kadar süreyle? "Kimsenin canını sıkamak istemiyorum."

"Bir bebek kimsenin canını sıkmaz," dedi Abbey. "Bebekler mucizedir. Senin de bunu anlamanın vakti gelmiş. Josh'a gelince, biliyorum, onun nasıl tepki vereceğini kestirememek biraz korkutucu. Ama ona bir şans ver. Belki de seni iyi yönde şaşırtır."

"Umarım."

Biraz daha sohbet ettikten sonra Crissy oradan ayrıldı. Daha köşeyi dönmüştü ki cep telefonu çaldı. Hemen direksiyonundaki düğmeye bastı Crissy.

"Efendim?"

"Crissy? Benim, Devlin. Hastanedeyiz. Noelle doğum yapıyor."

Rachel'la Carter, Crissy'den önce varmışlardı hastaneye. Rachel hemen Crissy'nin yanına koştu. "Çok az kaldı. Gerçekten çok az kaldı. Onu doğum odasına aldılar. Çok iyi görünüyor, o kadar kötü olmadığını söyledi." Rachel parmaklarını Crissy'nin koluna geçirdi. "O kadar kötü olmadığını söyle."

"Atlatacaksın. Sancılar kötülense ilaç veriyorlar."

"Doğru. İlaçlar."

Carter, Rachel'in diğer elini tuttu. "Hadi ama, rahatla. Senin doğum yapmana daha çok var. Her şey yolunda gidecek."

"Bunu bilemezsin. Birkaç ay sonra iğne deliğinden bir bowling topu geçirmeyi planlıyorsan böyle rahat konuşursun işte."

"Mesaj alındı."

Crissy güldü. Carter'la Rachel'in yanında olmak her zaman eğlenceliydi. Onlar da Noelle ve Devlin gibi mükemmel bir çiftti. İnsan onlara bakınca dünyanın aslında iyi bir yer olduğunu düşünürdü.

Rachel ona baktı. "Brandon'ın doğumunu hatırlıyor musun?"

"Pek hatırlamıyorum aslında, her şey çok çabuk olup bitmişti. Korkuyordum, bir an önce kurtulmak istiyordum."

Crissy o zaman çok genç olduğunu düşündü üzüntüyle. Annesiyle Abbey yanında olmasına rağmen kendisini çok yalnız hissetmişti. Şimdi geriye dönüp baktığında daha sevecen olabileceğini düşünüyordu.

"Noelle iyi olacak," dedi Rachel şakır gibi. "Ben de iyi olacağım, sen de iyi olacaksın. Her yer iyilik. İyi. İyi. İyi."

Carter, Crissy'ye bakıp sessizce, "İmdat!" dedi.

Crissy başıyla tamam işareti yaptıktan sonra Rachel'in ko-

luna girdi. “Hadi gel bakalım. Biraz dolaşalım seninle. Hani, Brandon’la nasıl üç saat geçireceğim diye paniğe kapılmıştım, sen de benimle dalga geçmiştin, hatırlıyor musun? Olanları anlatacağım. Bayılacaksın.”

“Nasıl geçti diye sormadım bile. Nasıldı? Her şey yolunda mıydı?”

“Harikaydı.” Crissy, Rachel’ı koridora çıkardı. “Konuştuk, bir bağ kurduk. Gerçekten çok mutluyum. Bence çok iyi bir ilişkimiz olacak Brandon’la.”

“Bu çok iyi bir şey, öyle değil mi?”

“Hı-hı.”

Crissy böyle havadan sudan konuşarak arkadaşının dikkatini dağıttı, birlikte bebek bölümüne geldiler. Rachel yeni doğanların bulunduğu bölümün camına dokunup içini çekti.

“Şunların güzelliğini bak. Suratları minicik. Hepsini sarıp sarmalamışlar. Bununla ilgili bir yerde okumuştum, böyle sarmalandıklarında kendilerini anne karnındaymış gibi güvende hissediyorlarmış. Ah, bir bebek istiyorum.”

Crissy, ben de, diye geçirdi içinden. “Zaten birkaç ay içinde bir bebeğin olacak.”

Rachel karnına dokunup gülümsedi. “Çabuk ol ufaklık, hepimiz seni görmek istiyoruz.”

“Daha iyisin, öyle değil mi?”

“Çok daha iyiyim. Panik duygusu tamamen dağıldı.”

Aynı anda Carter köşeyi dönüp hızlı hızlı onlara doğru yürüdü. “Kızı oldu. Her şey çok iyi. Devlin’in yüzü solgun görünüyor ama çok gururlu. Noelle, odasına geçer geçmez yanına gidip küçük Mindy’yi kucağınıza alabileceğinizi söyledi.”

Crissy akşam saatlerinde Josh’ın evine gitti. Daha önce

televizyonda konuşmuşlar, Crissy ona Noelle'nin doğum yaptığından söz etmişti. Josh onu akşam yemeğine ve ertesi sabah kahvaltıya davet etmişti. Crissy bu daveti reddedemedi.

Eve doğru yürürken yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. Noelle'nin yeni doğmuş bebeğini kucağında tutmak muhteşem bir deneyimdi.

"Mutlu görünüyorsun," dedi Josh kapıyı açarken.

Crissy içeri girip onu öptü. "Noelle her şeyin çok iyi gittiğini söyledi. Mindy ise çok güzel. Bebeklerin bu kadar güzel koktuğunu bilmezdim. Kucağıma verdiklerinde hiç geri veresim gelmedi."

Josh'ın yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu.

"Ben de tam yemeği hazırlamaya başlıyordum. Ne zaman geleceğini kestirememiştim."

"Bundan önce, sana bir şey söylemem gerekiyor."

Josh bakışlarını ondan ayırmadı. "İyi bir şey mi kötü bir şey mi?"

"Ben çok iyi olduğunu düşünüyorum. Umarım sen de böyle düşünürsün."

"Crissy?"

"Tamam. Bunda ikimizin de suçu yok, sadece hazırlıksız yakalandık. Oluverdi. Belki daha iyi planlamamız gerekirdi ama yapamadık. Neyse. En önemlisi, ben çok mutluyum. Mutluluktan uçuyorum."

Josh'ın ellerini ellerinin arasına aldı. "Hamileyim Josh. Birlikte olduğumuz ilk geceden beri. Bir bebeğimiz olacak."

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

JOSH, Crissy'ye bakakaldı. Suyun altındaymış gibi hissediyordu kendisini. Hareket edemiyordu, hiçbir şey doğru görünmüyordu.

Sonra müthiş bir suçluluk duygusunun onu ezdi, onu dağıtıp nefesini kesti. Crissy'den çocuğu olamazdı. Bu, sayamayacağı kadar çok sebepten dolayı yanlış olurdu.

Stacey'yi odada görmesi için gözlerini kapatması gerekmemişti. Stacey'nin gözlerinde incinmiş bir bakış vardı, üzüntüsü yüzünden okunuyordu. Başka birisinden bir çocuk mu? Stacey asla bunu yaşayamamışken Josh'ın yaşamaya ne hakkı olabilirdi?

Yıllar önceye, onunla evlendiği zamana döndü. Stacey'ye üç kere evlenme teklif etmiş, her seferinde geri çevrilmişti.

Nihayet onu hem fiziksel hem de ruhsal olarak köşeye sıkıştırmıştı. "Neyin var senin böyle?" demişti kızgınlıkla. Sevdigi tek kadının onu reddetmesinden duyduğu üzüntüyü giz-

lemeye çalışıyordu aslında.

Stacey, dudakları aşağı doğru bükülürken, menekşe rengi gözlerinde yaşlarla ona bakmıştı. "Sana bir çocuk veremem," diye fısıldamıştı sonra zor duyulur bir sesle. "Fiziksel olarak çocuk sahibi olmam mümkün değil. Kanserimin her an nüksedebileceği düşünüldüğünde, evlat edinmenin de doğru olduğuna inanmıyorum. Sen gerçek bir aile istiyorsun ama sana bunu veremem. Git, sana istediğin aileyi verebilecek biriyle birlikte ol."

Josh o anda, Stacey'nin en büyük korkusunun fiziksel yetersizlikleri yüzünden reddedilmek olduğunu anlamıştı. Dışarıdan bakıldığında melek kadar güzeldi ama içeride, kontrol edilemez bir hastalığın pençesindeydi.

"Ben çocuk falan istemiyorum."

Bunları o anda hiç düşünmeden söylemişti ama söyler söylemez doğru olduğunu anlamıştı.

"Çocuk istemiyorum," diye tekrarlamıştı. "Seni istiyorum."

Stacey'yi buna ikna edebilmesi neredeyse iki ayını almıştı. Stacey ancak Josh'ın elinden herhangi bir şeyi almadığına ikna olunca kabul etmişti evlilik teklifini.

Josh tekrar mevcut ana döndü. Crissy, yüzünde müthiş bir mutluluk ifadesiyle karşısında duruyordu. Josh bu konuda onunla aynı duyguları paylaşamazdı.

"Olmaz," dedi sadece. "Senden bir çocuğum olmasını istemiyorum."

Crissy nefesini tuttu, bir adım geri çekildi.

"Ne geçiyordu aklından?" diye sordu Josh. "Bunu nasıl yapabildin? Yoksa planlamış mıydın? Beni tuzağa mı düşürmek istedin?"

"Efendim?"

Her şey hatalıydı, Josh ancak şimdi anlıyordu bunu. Crissy'yle çıkmaması, ona değer vermemesi gerekirdi. Buna hakkı yoktu.

“Delirdin mi sen?” Crissy kızgınlıkla ona baktı. “Neden seni tuzağa düşürmek isteyeyim? Hayatımda bir erkek olmasına ihtiyacım yok. Bu, oluverdi işte. Birlikte olduğumuz ilk geceyi unuttun mu? Sen, kendin gelmiştin bana. İyi olup olmadığımı bakmak için evime gelen sendin. Nasıl bir plan yapmış olabilirim? On iki yıl sonra, evlatlık verdiğim çocuğumun, çocuk istemeyen bir amcası olduğunu öğrendim, işte bu harika diye düşündüm. Aileyle tanışırım, sonra çok üzül-müş gibi yaparım, o da beni yoklamaya gelir, beni baştan çıkarır sonra ben de onda çocuk yaparım dedim. Bu muydu planım?”

Josh, Crissy'nin haklı olduğunu biliyordu, suçlamaları çok saçmaydı. Öyleyse neden kendisini buna zorlanıyormuş gibi hissediyordu? Neden Crissy'ye sözle saldırmak istemişti?

“Eğer burada karşısındakini kullanan biri varsa, o da sensin.” Crissy ellerini beline koymuştu, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Uzun zamandır hayatına kimse girmemişti. Birden içinde bir arzu uyandı ve arzunu gidermek için beni kullandın. Sakın bana korunmayı unuttuğunu ve bu yüzden yakalandığını söylemeye kalkma.”

Josh daha fazla suçluluk hissetti ama bu kez kendisini suçlu hissetmesinin Stacey'yle bir ilgisi yoktu. Crissy, arzu konusunda haklıydı. Onu kullanmayı asla düşünmemişti ama durumun öyle görüldüğünü de kabul etmek durumundaydı.

“Crissy,” diye söze başladı.

“Hayır Josh,” diyerek onun sözünü kesti Crissy. “Bütün bunları söyledikten sonra her şeyin iyi olmasını bekleyemezsin. Bir bebeğimiz olacak. Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?”

“Nihayet istediğini elde ediyorsun. Brandon’ı verdiğin için pişmandın, şimdi onun yerine koyabileceğin birisi geliyor.”

“Efendim?”

“Bu doğru. Hamile kalmadaki sorumluluğumu kabul ediyorum. Mazeretim, yaklaşık on yıldır herhangi bir şekilde doğum kontrol yöntemleriyle uğraşmamam. Stacey’nin çocuğu olmuyordu, ben de ondan sonra kimseyle birlikte olmadığım için kondom derdim yoktu. Peki senin mazeretin nedir? Birileriyle çıkıyorsun. Neden hazırlıklı değildin?”

“Değildim işte.”

“Harika bir sebep. Daha iyi bir mazeret bulabilirsin düşünsen. Belki de bunu, şimdi istediğin çocuk için bir fırsat olarak gördün. Benim ne düşündüğüm kimin umurunda ki? Bu tamamen senin oynadığın bir oyun ve ben bu oyunda yokum.”

“Oyun mu? Hiçbir zaman öyle olmadı. Art niyetim varmış gibi beni suçlamana inanamıyorum. Bildiğim kadarıyla eşit oranda sorumluyuz. Sen çocuk istemiyorsun. Tamam. Çocuk sahibi olmak zorunda değilsin. Sana son havadisi vereyim, bu bebek için sana ihtiyacım yok. Senin haklarından vazgeçersin, ben de çocuk yardımından vazgeçerim. Bunların yazılı olduğu bir sözleşmeyi seve seve imzalarım. Daha iyi değil mi böyle?”

“O kadar basit değil.” Josh olmasını çok isterdi.

“Elbette basit. Yalnız bir anne olmaya hazırım.”

“Ne zamana kadar? Kariyerini duygusal sorumluluklarından kaçarak yapmış bir kadınsın sen.”

Crissy bir an sanki Josh ona vurmuş gibi sarsıldı, aynı anda Josh haddini aştığını anlamıştı. Aralarındaki her şeyi yıkıp atmıştı.

“Anlamıyorum,” dedi Crissy yavaşça. “Senin en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Muhteşem, nazik ve sevgi dolu olduğunu düşünmüştüm. Senin hâlâ Stacey’yi sevdiğini biliyor-

dum ama bunu yüreğinin vefakâr olmasına veriyordum. Şimdi anlıyorum ki, sadece maske takıyormuşsun. Aslında zalim, bencil bir pisliksin. Hamile kaldığıma pişman değilim. Bu bebeği istiyorum. Sadece, keşke babası sen olmasaydın.”

Crissy çantasını aldı, kapıya doğru yürüdü. Josh, kapının çarpılmasıyla evde yapayalnız kaldı.

Crissy cumartesi günü, hiçbir şey için değilse, bebeğin sağlığı için içinde bulunduğu ruh halinden kurtulması gerektiğini düşündü. Kaybolmuş gibiydi, hiçbir şeye odaklanamıyordu, içinde dinmeyen bir acı vardı.

Josh’ın arayıp korkunç bir hata yaptığını söylemesini beklediği için kendinden nefret ediyordu. Uzunların onu ele geçirdiğini, aslında bu bebeği çok istediğini söyleyecekti Josh. Onu tarıfsız bir aşkla sevdiğini anlatacaktı. Crissy de bunlara izin vermeyecek, basit bir özrü kabul edecekti.

Hiçbiri olmuyordu bunların.

Crissy dikkatini işine vermeye çalıştı, hiç olmazsa kafasını dağıtabilirdi ama işinden her zamanki keyfi alamıyordu.

“Her şey yoluna girecek,” dedi kendi kendine. Girmek zorundaydı, öyle değil mi?”

Nihayet daha fazla pineklemeye dayanamayarak, ofisinin yanındaki küçük banyoya gidip, her zaman işyerinde bulundurduğu antrenman kıyafetlerini giydi. Tam kapıdan çıkmak üzereyken telefon çaldı. Özel hattından aranıyordu.

Crissy masasına dönüp telefonu açtı.

“Efendim?”

“Benim, Abbey. Umarım rahatsız etmiyorumdur ama yanımda sana bir şey sormak isteyen yakışıklı bir delikanlı var.”

“Anne!”

Delikanlının isyanı anlaşılmayacak gibi değildi, Crissy gülümsedi. Evet, arayan Josh değildi ama yine de itiraz etmeyeceği bir telefonda.

“Seni utandırıyor muyum yoksa?” diye sordu Abbey.

“Utandırdığını biliyorsun.”

“Olabilir. Al bakalım.”

“Selam Crissy.”

“Günaydın,” dedi Crissy. Oğlunun sesini duyduğuna çok sevinmişti. “Ne var ne yok?”

“Fazla bir şey yok. Baksana, Emma bir kız arkadaşına gitti. Babam da Hope’u aptal bir evcil hayvan çiftliğine götürdü. Benim de onlarla gitmemi istediler.” Brandon buna öfkelenmiş gibiydi. “Bir evcil hayvan çiftliği, inanabiliyor musun? Ben aslında ergen sayılırım.”

“Korkunçmuş gerçekten.”

“Bence de. Neyse, bize yemeğe gelir misin? Dün akşamdan kalma Çin yemeğimiz var, gerçekten çok iyi. Belki biraz takılırız diye düşünmüştüm.”

Crissy’nin acısı biraz hafıflemişti. “Çok isterim.”

Zamanı kararlaştırdılar. Beş dakika sonra Crissy yürüyüş bandında hızı saatte dokuz kilometreye ayarladı. Yemeğe kadar dertlerinden koşarak kaçacaktı.

“Babam benim de Josh amca gibi doktor olmamı istiyor,” dedi Brandon baharatlı pilicinden bir ısırık daha aldıktan sonra. “Bilemiyorum. Ben beysbol istiyorum ama sanırım sonsuza kadar beysbol oynayamazsın. İnsanlar yaşılanıyor. Ben de o zaman doktor olurum.”

“Tıp mesleği, yedek planının doktorluk olduğunu bilse gurur duyardı,” diye dalga geçti Crissy. “Ne kadar beysbol oy-

nadığına bağlı olarak, tıp fakültesine gitmek için gerçekten yaşlanmış olabilirsin. Belki otuzlu yaşlarında olursun.”

Brandon sandalyesinde arkaya yaslandı. “Otuz mu? O zaman da bir şeyler öğrenemez misin?”

“İnsanlar otuzlu yaşlarında da başarabiliyorlar aslında,” dedi Abbey. “Üniversitede yetmişli yaşlarında insanlar vardı.”

Brandon gözlerini devirdi. “Neden? Bir işte çalışmayacaklar bile.”

“Bazı insanlar eğlenceli ve ilginç buldukları için öğrenmeyi çok sever,” dedi Abbey. “Kimileri okul sever.”

Brandon, Abbey sanki Çince konuşmuş gibi, kafası karışarak ona baktı.

“Okulu sevmiyor musun yoksa?” diye sordu Crissy.

Brandon omuz silkti. “Genellikle. Matematik ve fen derslerini seviyorum. Emma kadar olmasa da okumayı da seviyorum. Emma bir kitap olabilseydi çok mutlu olurdu. Tarih çok aptalca ve kompozisyon yazmaktan hiç hoşlanmıyorum.”

Abbey, “Tipik bir sporcu işte,” diye mırıldandıktan sonra Crissy’ye baktı. “Bunun tek sorumlusu sensin. Çok atletiksin. Biyolojik babası da sporcuymuş. Entelektüel birine âşık olamaz mıydın?”

Crissy güldü. “Üzgünüm. Bir daha liseye gidip başımı derde sokacak olursam başka birini seçeceğim.”

“Bunun şimdi bir faydası yok,” dedi Abbey oğluna bakarak.

Brandon güldü. “Yapma anne. Beni olduğum gibi seviyorsun, farklı olmamı istemezdin.”

“Ah, bilemiyorum. Odasını toplayan bir oğlan fena olmayabilirdi. En azından bir değişiklik olurdu.”

Brandon içini çekti. “Toplayacağım odamı, söz.”

“Pazar günü son gün. Ve evet, o gün kiliseye gideceğiz,

yani kilise zamanını odanı toplayarak geçiştiremezsin.”

Brandon tabağını alıp tezgâhın üstüne bıraktı. “Şimdi yap-sam daha iyi olacak galiba, öyle değil mi?”

Abbey omuz silkti. “Sana kalmış. Senin odan, senin so-ruumluluğun.”

Brandon, Crissy’ye döndü. “Görüyor musun?”

“Bence çok şanslısın ve sen de bunu biliyorsun.”

Brandon sırtıttı. “Ben ondan söz etmiyorum.” Sonra koş-a-rak odadan çıktı.

Crissy onun gidişini izledi. “Onunla muhteşemsiniz.”

“İnsanın işini kolaylaştırıyor. Bunda senin de payın var.”

“Hak etmesem bile bunu duymak çok hoş.”

“Nasılsın? Biraz yorgun görünüyorsun.”

“Zihnim çok dolu. Unutmadan, bebekle Brandon konu-sunda fikrini almak istiyorum.” Crissy, yalnız olduklarından emin olmak için kafasını uzatıp dışarı şöyle bir baktı. “Ona anlatma konusunda. Hamileliğim biraz belli olana kadar bek-lemeyi düşünüyordum. Doğumdan sekiz ay öncesi çok erken gibi geliyor. Ne dersin?”

“Katılıyorum. Beklemenin sakıncası yok. Durumla başa çıkabilmek için vakti kalacak yine de.”

“Onun için çok mu zor olacak sence? Bunun için çok en-dişeleniyorum. Onu önemsemediğimi ama bu bebeğe değer verdiğimi düşünmesini istemiyorum.”

“Nasıl düşüneceğini bilmiyorum,” dedi Abbey. “Ama ona birlikte söyleyip tepkisinin ne olduğunu birlikte göreceğiz, bunu biliyorum. Biz onun ailesiyiz, o da bunu biliyor. İçim-den bir ses her şeyin yolunda gideceğini söylüyor.”

Crissy onun haklı olmasını umuyordu. “Josh’la görüşüyor musunuz?”

“Birkaç gündür görüşmüyoruz, buralarda görünmedi.”

Abbey yüzünü buruşturdu. “Ona anlattın, öyle değil mi? Yüzündeki ifadeden, konuşmanın iyi gitmediğini tahmin ediyorum.”

“Tam bir felaketti.” Crissy çatalını bıraktı. “Anlayamıyorum. Onu tanıdığımı sanmıştım. Kurduğumuz bağın onun için değerli olduğunu sanmıştım. Haberi alınca ödü patladı. Beni, hamile kalabilmek için onu kandırmakla suçladı. Daha da kötüsü, benden bir çocuğu olmasını istemediğini açıkça ifade etti.”

Crissy bunları soğukkanlı bir şekilde söylemeye çalışmıştı ama bu çok zordu. Duyguları kabarıyor, yine canı yanıyordu.

“Öyle demek istememiştir,” dedi Abbey.

“Gayet emin konuşuyordu.”

“Öyle demek istediğini düşünmüştür, bu aynı şey değil. Onun sana değil, geçmişine tepki verdiğini bilmen gerekiyor, tamam mı?”

“Bu doğru olsa bile ne fark eder? Eğer geçmişinden kurtulamıyorsa zaten bir şansımız yok demektir. Onun doğru kişi olduğundan öyle emindim ki.”

Crissy’nin gözleri dolmuştu. Gözyaşlarının dökülmemesi için elinden geleni yaptı.

“Harika birisi olduğunu düşünmüştüm,” diye devam etti. “İnsan hayatı boyunca birisini bekler ya, benim için oydu. Şimdi bundan o kadar emin değilim. Yoksa onu kendi istediğim şekilde mi görmüştüm? Birkaç problemi olan normal bir adamdan mükemmel bir adam mı yarattım? Herkesin problemleri vardır, bunu anlayabiliyorum. Ama Josh’ın problemleriyle başa çıkabileceğimden emin değilim. Ben asla Stacey olmayacağım. O da Stacey’den vazgeçene kadar sevebileceğim birisi ve korkarım ki çocuğumuzun babası olamayacak.”

Abbey alt dudağını ısırды. “Çok üzgünüm. Bunların ya-

şanması hiç hoşuma gitmiyor. Kalbimin derinliklerinde, Josh'ın bu bebek için heyecanlandığını biliyorum.”

“Eğer öyleyse, beni tersine inandırmak için epey çabalıyor doğrusu.”

“Ona kızma,” dedi Abbey. “Hepsi benim hatam.”

“Nasıl senin hatan, çok merak ettim şimdi.”

“Buraya geldiğin ilk akşam onun senden hoşlandığını fark etmiştim. Stacey'nin ölümünden sonra kimseyle birlikte olmamıştı, ben de biraz dışarı çıkması için onun üstüne gidip duruyordum. Ona birisini bulmasını ve nasıl yapıldığını unutmadan onunla sevişmesini söyledim. Önerimi hemen o gece uygulayacağı aklıma gelmemişti.”

Crissy gülümsedi. “Seni başrolden aldığım için üzgünüm ama bu olanlarla gerçekten bir ilgin yok. Josh seni ne kadar severse sevsin, sırf sen ona dedin diye birisiyle birlikte olmaz.”

“Buna inanmak istiyorum,” dedi Abbey. Perişan görünüyordu.

“Hiç dediğini yaptığı olur mu?”

“Oh.” Abbey'in yüzü aydınlandı. “Pek sayılmaz.”

“O halde şimdi neden yapmış olsun?”

Abbey, “Mantığını sevdim,” dedi. “Ama problemi çözümüyor bu. Ona biraz zaman tanı, bence kendine gelecektir.”

“Umarım,” diye mırıldandı Crissy. Josh'ın kendi hayatı bir yana, bebeklerinin hayatının bir parçası olmasını çok istediğini biliyordu. Ama keşke bunu açık yüreklilikle yapabilseydi.

“Bebek için endişeli misin?”

“Biraz. Şimdiye kadar hamilelik hakkında fazla kafa yormamıştım. O kadar yeni ki ben...”

Abbey elini kaldırıp onu susturdu, sonra parmağını dudaklarına koyduktan sonra yavaşça kalktı. Doğruca kapıya gidip

koridora göz attıktan sonra masaya geri döndü.

“Kusura bakma, bir ses duydum gibi geldi. Brandon, senin onun biyolojik annesi olduğunu Pete’le bir konuşmamızı dinleyerek öğrenmişti. Bunu sık sık yapıyor, alışkanlığını değiştirmek için uğraşıyoruz.”

“Kontrol ettiğin için teşekkürler,” dedi Crissy. “Üvey bir kız kardeşi ya da erkek kardeşi olacağını böyle öğrenmesini istemiyorum.”

“Kesinlikle katılıyorum. Neyse, bebeği yadsıdığını anlatıyordun.”

“Tam yadsımak sayılmaz aslında, sadece her an onu düşünmüyorum. Bekâr bir anne olmaya itirazım yok, en azından teorik olarak. Maddi durumum iyi, bana destek olabilecek insanlar var, kendi şirketimin başındayım, bu yüzden çalışma saatlerimin esnekliği de bana bağlı.”

“Destek grubuna beni da dâhil edersin. Üç bebek büyüttüm, yeni doğanlarla ilgili her şeyi bilirim.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Sen benim dört dörtlük anne modelimsin.”

Abbey gülümsedi. “Çok tatlısın ama ben de çok hatalar yaptım. Pete de bana çok yardımcı oluyor. Çocuklar konusundaki çok iyi.”

“Josh’ın da öyle olmasını istiyorum. Onun da sevinmesini, sürece katılmasını istiyorum. Kendi çocuğuna sırtını dönmesine inanamıyorum.”

“Dönmeyecektir. Dedğim gibi, ona biraz zaman ver.”

Zaman yeterli olacak mıydı acaba? “Eğer hayatına devam etmek istemiyorsa işe yaramaz,” dedi Crissy yavaşça. “Bu da olması gerekenden daha zor olabilir. Brandon’ı verdiğim için o kadar suçlu hissettim ki kendimi, yıllarca kurtulamadım o duygudan. Ya Josh da aynı durumdaysa? Eğer kendine gelme-

si çok zaman alırsa, bebeği kaybedecek.”

“Ona bir şans vermeyi istiyor musun?”

“Elbette. Onu seviyorum. Ancak onun bu şansını kullanmaya niyeti yok.”

Tommy yedi yaşındaydı ve uçaklara bayılıyordu. Büyüdüğünde yolcu uçaklarında pilot olmak istiyordu ama önce hava kuvvetlerinde jetleri uçurup savaşıacaktı. Uçaklar hakkında Josh’ın bildiğinden daha fazla şey biliyordu. Sekizinci yaş günü için bir hava gösterisine gitmek istemişti.

Josh’ın görevi, onu doğum gününe kadar yaşatmaktır.

Tommy’nin çizelgesini kontrol ettikten sonra odasına gitti. Duvarda uçak posterleri asılıydı, yatağın üstüye peluş hayvanlarla doluydu. Tommy’nin annesi, oğlunun yatağının yanındaki yatakta yatıyordu, uykusunda bile çok yorgun görünüyordu.

Josh ikisini de rahatsız etmek istemediği için yavaşça hareket ediyordu. Ateşine bakmak için elini Tommy’nin alnına doğru uzattı. Kendisinin önerdiği agresif kemoterapinin yan etkilerinden biri de yüksek ateşti çünkü.

Klasik, kırk katır mı yoksa kırk satır mı hikâyesiydi bu. Eğer Tommy kemoterapiyi almazsa kanser onu öldürürdü. Ancak kemoterapinin kendisi idam cezası gibiydi. Belirtiler hep değişirdi, bu çocukta tehlikeli seviyelerde seyreden değişken ateş olarak göstermişti kendini.

Her zaman hazır bekletilen bir buz banyosu vardı, son otuz altı saat içinde hemşireler iki kez kullanmak zorunda kalmıştı.

Parmakları çocuğun serin ve terli tenine dokunmuştu. Josh kaşlarını çatı. Nem nereden çıkmıştı şimdi?

Umuda kapılmaya korkarak, Tommy’nin üstünü yavaşça

açınca çocuğun pijamalarının vücuduna yapıştığını gördü. Pijamalar su gibiydi, yatak da öyle.

“Vay canına!” dedi düşündüğünden daha yüksek bir sesle. Tommy’nin annesi hemen gözlerini açıp doğruldu.

“Ne oldu?” Hemen ayağa kalkmış, oğlunun yanına geliyordu. “Ateşi mi var? Hemşireyi çağırayım mı?”

Josh kadının elini tutup Tommy’nin zayıf göğsüne götürdü. Koridordan sızan soluk ışıktaki kadının yüzündeki ifadenin korkudan sevince dönüştüğünü gördü.

“Ateşi düşmüş,” diye fısıldadı kadın. “Düşmüş. Bu iyi bir şey, öyle değil mi?”

“İyiden de öte. Tommy kemoterapiyi atlatmış demek oluyor bu, düzelecek. Yatağıyla pijamalarını değiştirip ateşine bakması için hemşireyi göndereceğim ama ateşi düşmüş zaten.”

“Teşekkür ederim.” Kadıncağız eliyle ağzını kapattı, göz yaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Teşekkür ederim. Kimse onun bir şansı olduğunu düşünmüyordu. Onu kurtardınız.”

“Henüz değil,” dedi Josh. “Ama önceye göre daha iyi durumdayız.”

Josh oradan ayrılmak üzereyken kadın onu ceketinin kolumdan tutup durdurdu.

“Bunu hep yapıyorsunuz. Gecenin bir vakti buraya geliyorsunuz. Bunun bizim için ne kadar değerli olduğunu bilmenizi isterim. Eminim bu durum karınızı çıldırtıyordur ama kocamla benim teşekkürlerimi iletir misiniz kendisine? Harika bir adamla evli olduğunu unutmasın. Çocuklarınıza da sizin gibi bir babaları olduğu için şanslı olduklarını söyleyin.”

Josh başını olur anlamında salladı çünkü kadına evli ve çocuklu olmadığını söylemenin bir anlamı yoktu. Bunun yeri-

ne, hemşirelerin yanına gidip, Tommy'yle ilgili talimatlarını verdi, sonra son verileri çocuğun çizelgesine işledi.

Çok geç olmuştu, hastane her zamankinden de sessizdi. Josh kendisini bitkin hissediyordu. Evde, uyuyamasa bile yatabilirdi. Crissy ona bebekten söz ettiğinden beri pek uyuyamıyordu. Yine de dinlemeye çalışmasında fayda vardı. Yine de, garaja inip arabasına atlayacağına, asansöre binip iki kat aşağıdaki yeni doğan servisine indi.

Sepetlerinde uyuyan yedi minik bebek vardı serviste. Camın arkasından bir hemşirenin bir bebeği sakinleştirmek için kucağında salladığını gördü. Hemşire, nefes almak kadar doğal bir içgüdüyle ve kadim bir ritimle sallıyordu bebeği.

Josh karısını sonsuza kadar süreceğini düşündüğü bir tutkuyla sevmişti. Onun ölümü Josh'ı neredeyse mahvetmişti. Şimdi, dört yıl sonra, yeniden başlamaya hakkı var mıydı?

Bu soruyu sormak zorunda kalmaktan bile hoşlanmıyordu ama elinde değildi. Karanlıkta, yalnızken içinden bir ses, evet, diyordu, çocuk istiyordu. Kendi çocuğunu, Crissy'nin çocuğunu istiyordu.

Eğer dünyada bebeğinin annesi olması için bir kadın seçmesi gerekse bu Crissy olurdu. Josh ona pek çok bakımdan hayranlık duyuyordu, onun sevgi dolu bir anne olacağından emindi.

Ayrıca, olan bitende hiç suçu yoktu Crissy'nin. Josh ona bir özür borçluydu. Crissy'nin verdiği haber karşısında o kadar şaşırılmıştı ki onu haksız yere suçlamış, sözleriyle hırpalamıştı.

Crissy'yle aralarında geçenlerle Stacey'yle olan ilişkisini nasıl uzlaştıracaktı? Stacey'ye çocuk istemediğini söylemişti ve bunda son derece ciddi idi. Ama şimdi Crissy'yle bu çocuğu istediğini söyleyecek olursa bu evliliğine ihanet etmek gibi

olmayacak mıydı? Bu davranış değişikliği onun aşağılık birisi olduğunu göstermez miydi?

Suçluluk duygusuyla nasıl başa çıkacak, nasıl huzur bulacaktı? Crissy'nin ve bebeğinin hak ettiği bir adama nasıl dönüşecekti?

Gece cevapları sunmuyordu. Yalnız, yeni doğanları izlemek ve kalbindeki ağrı Josh'a, sonuçları ne olursa olsun baba olmayı çok istediğini anlatıyordu.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

JOSH, Crissy'nin evine gitmek için ertesi sabahı bekledi. Önce onu aramayı düşündü ama böyle yaparsa Crissy'nin onunla görüşmeyi reddedeceği geldi aklına. Crissy ona söyledikleri için çok kızıyor olmalıydı.

Böylece saat yedi buçukta, elinde Starbucks kahveleri ve bir torba dolusu ufak ekmekle Crissy'nin kapısını çaldı. Crissy daha ilk çalışta kapıyı açmıştı.

Kadınların en güzel görüldüğü, neredeyse-hazır durumundaydı Crissy. Makyajını yapmıştı ama üzerinde henüz sabahlığı duruyordu. Saçında bigudiler vardı, elinde bir fırça tutuyordu.

Josh, Crissy ona bebekleri olacağını haber verdiğinden beri acı çekiyordu ama şu an ona bakarken duyduğu acının sebebi başkaydı. Crissy'yi arzuladığı için acı çekiyordu. Sadece yatağında değil, hayatında istiyordu onu. Onunla konuşmak, rüyalarını paylaşmak istiyordu. Onu sevdiğini söylemeye he-

nüz hazır değildi ama zamanla bu da olacaktı.

“Bu sabah bir toplantım var,” dedi Crissy. “Zamanım yok.”

“Öyleyse çabucak konuşurum. İçeri girebilir miyim?”

Crissy kahveye yan gözle baktı. “Sanırım kahveden uzak durmam gerekiyor.”

“Sana kafeinsiz kahve getirdim.”

Crissy, “Teorik olarak iyi bir şey,” dedikten sonra kahveyi Josh’ın elinden aldı, kenara çekilerek ona yol verdi.

Josh onun peşinden mutfığa gitti, küçük ekmekleri bir yere bıraktı. Crissy fırçayı sabalığının cebine koyduktan sonra ona döndü.

“Ne istiyorsun?”

Josh’ın beklediği tepki bu değildi aslında ama Crissy’yi yeniden kazanacağından emindi.

“Özür dilemek istiyorum,” dedi mümkün olduğunca ikna edici olmasına çalıştığı bir ses tonuyla. “Geçen gün, bebeğimiz olacağını söylediğinde verdiğim tepki her bakımdan çok yanlıştı. Beni tuzağa düşürmediğini biliyorum. Meseleyi oraya bağlamam çok saçmaydı. Seni sorumluluklarından kaçmakla suçlamam da büyük hataydı. Eminim o gün söylememe gereken başka şeyler de söylemişimdir, hepsi için özür diliyorum. Üzgünüm Crissy, gerçekten çok üzgünüm.”

Crissy ona uzun uzun baktıktan sonra başını eğdi, kahvesine baktı. “O kadar basit değil Josh. Biliyorum, özrünü kabul etmem gerekiyor, böylece aramızdaki her şey düzelecek ama bu bir yalan olur. O gün söylediklerinden nefret etmiştim, aklına ilk önce sana tuzak kurmuş olabileceğimin gelmesinden daha da çok nefret etmiştim. Erkeklere oyun oynayan kadınlardan değilim ben. Bunu nasıl anlayamazsın?”

“Anlıyorum. O gün seninle ilgisi olmayan pek çok şeye

tepki veriyordum aslında. Geçmişimle, Stacey'yle ilgili meseleler üstüme çullanmıştı.”

Crissy başını kaldırıp ona baktı. “Yanıyorsun. Tüm bu meselelerin benimle ilgisi var. Seni sen yapan geçmişindir. Geçmişin beni her zaman etkileyecek.”

Haklıydı. Crissy, her zaman haklı çıkan kadınlardandı. Eğer izin verecek olursa bu özelliği bir erkeği delirtebilirdi. Josh ise keyfini çıkarmaya karar vermişti.

“Geçmişimi değiştiremem ama daha iyi idare etmeyi öğrenebilirim. Hamileliğine gelince, ikimizin de eşit oranda sorumlu olduğumuzu biliyorum. İkimiz de o gece korunmayı düşünemedik. Şimdi bunun sonuçlarını yaşıyoruz ve ben üstüme düşeni yapmaya hazırım.”

Crissy kahvesini kenara bıraktı. “Bu bir sonuç değil. Bu bir hayat. Sekiz ay sonra bir bebeğimiz olacak. Bu zorlu macerada ya varsındır ya da yoksundur. Eğer birazcık olsun ilgilendiğine inanmamı istiyorsan, biraz heves ve enerji göstermek zorundasın.”

Josh sinirleniyordu artık. Daha ne istiyordu bu kadın ondan? Canını mı? Gelip ondan özür dilemişti, bunu içtenlikle, her kelimesini hissederek yapmıştı. Tamamen yanıldığını, bir bebekleri olacağını ve bebeğin hayatında yer almak istediğini kabule de istekliydi.

“Bu benim için büyük bir adım,” dedi yavaşça, sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak. “Hiçbir zaman çocuğum olsun istememiştim, düşünmemiştim. Birdenbire her şey değişti. Zihinsel olarak bu değişikliğe uyum sağlamaya çalışacağım. Bu konuda bana biraz şans tanıyamaz mısın? Pek çok erkek denemezdi bile. Hiç olmazsa buraya geldiğim için biraz iyi karşılanmayı hak ediyorum.”

Crissy kollarını göğsünde kavuşturdu. “Vay canına, evet.

Buraya geldiğin için sana kocaman kocaman puanlar veriyorum. Evet, sana! İnanılmaz bir adamsın. Muhteşem Doktor Josh Daniels teşrif ettiler. Eğer önceden haber verseydin senin için bir orkestra da ayarlardım.”

Crissy çok öfkeliydi. Sabahlığı ve bigudileriyle tuhaf görünüyorsa olması gerekiyordu ama öyle görünmüyordu. Kelimeleri Josh’a saptanıyor sanki, o da aynı şiddette cevap vermek istiyordu ama kendisini bildiği için, daha büyük bir felakete sebep olmak istemiyordu. Meramını anlatacak daha iyi bir yol bulmaya çalıştı.

O bir şey diyemeden Crissy devam etti. “Bu benim başımı derde sokacak ama şu anda gerçekten hiç umurumda değil. Ben gerçeği öğrenmek istiyorum Josh. Hoş olup olmaması önemli değil. Bu konuda sadece içinden geleni söyle. Asla çocuk istemediğinden emin misin yoksa, Stacey’yle tanışıp, onun çocuk sahibi olamayacağını öğrendikten sonra mı karar verdin buna? Bu senin kararın mıydı yoksa o kendisini daha iyi hissetsin diye mi söyledin bunu?”

Soru, Josh’a bir kamyon gibi çarpmıştı. Ayakta durmayı başardı, Crissy’nin ima ettiği şeye karşı çıkacak kelimeleri bulmaya çalıştı. Derken, ikisini birden şaşırtan bir şey söyledi. “Bilmiyorum.”

Crissy gözlerini kocaman açmış, ona bakakalmıştı. “Dürüstlüğüne takdir ediyorum,” diye fısıldadı. “Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.”

“Ben de öyle. Şimdi bir orkestra olsaymış iyiymiş. Bir şarkıya başlardı hemen.”

Crissy yüzünü buruşturdu. “Kusura bakma. Sinirlendiğim de alaycı olurum. Ayrıca kafeini gerçekten özlüyorum galiba.”

“Galiba.”

“Benden bir bebeğinin olmasının Stacey’yle bir ilgisi yok. O gittikten sonra senin hayatına devam etmeyeceğini mi umuyordu gerçekten? Dört yıl geçmiş aradan. Artık hayatına devam edemez misin?”

“O kadar basit değil,” dedi Josh. Suçluluk duygusu yavaş yavaş çökmeye başlıyordu üstüne. Başlangıçta, Crissy onun için bu kadar önemli değilken canını sıkınamıştı hiç. İyileştğini düşünmüştü. Ama daha sonra, düşündüğü kadar da iyileşemediğini anlamıştı.

“Basit olması için ne gerekiyor? O öldü diye dünya dursun mu? Benim için önemli her şeyden vazgeçerek, hayatta olmanın bedelini mi ödemeliyim?”

“Elbette hayır.”

“O halde sen neden böyle bir şey yapasın?”

Josh, sorunun ilginç olduğunu düşündü. İşin kötüsü, verecek bir cevabı yoktu.

“Stacey her zaman benim bir parçam olacak,” dedi. “Bundan kaçamam.”

“Kimse senden böyle bir şey yapmanı beklemiyor zaten. Ama onu en iyi parçan yap, en kötü değil. Harika bir adam olabilirsin ama sonra sadece hastalarla ilgilenmene izin verilen o karanlık yola giriyorsun. Öylesi daha güvenli olduğu için mi tercih ediyorsun bunu? Yakınlaşıyorsun ama o kadar da çok yakınlaşmıyorsun. Gerçek bir ilişkiden çok daha az problem yaratıyor, öyle değil mi?”

Josh, Tommy’yle hayatlarını kurtarmaya çalıştığı diğer çocukları düşündü. Crissy’yi, telafisi olmayan bir noktaya sürüklenmemeleri için uyarmak isteyerek, “Onlar bu tartışmanın bir parçası değil,” dedi.

“Nedenmiş? Biriyle ilişkin varsa bazı parçalarını kapalı tutamazsın. Birbirimizden sır saklayamayız.”

Josh bir ilişkileri olmadığım söylemek istedi ama vardı. Hiçbir şey yoksa, bir bebekleri olacaktı.

Crissy'ye baktı, aralarındaki bağın daha güçlü olduğunu biliyordu. Crissy onun için çok değerliydi, zaten asıl mesele de buydu. Stacey öldüğünde Josh, bir daha âşık olmayacağına dair söz vermişti ikisine de.

“Bunu yapamayacağım,” dedi.

“Gidiyor musun? Böylece gidiyor musun yani? Sonra da beni kaçmakla suçlarsın.”

“Anlamıyorsun.” Anlayamazdı. Onun yaşadıklarını yaşamamıştı Crissy.

“Öyleyse anlat bana. Artık var olmayan ve bir daha da gelmeyecek bir şeyin, gözünün önünde duran şeyden neden daha önemli olduğunu anlat.”

“Onu sevmiştim. Hâlâ da seviyorum.”

“Kimse sana onu sevmemelisin demiyor. Ama onu sevip birlikte yaşadığınız hayata saygı göstermekle kendini diri diri gömmek arasında bir fark var.”

“Ben hiç de...”

Crissy başını iki yana sallayarak onun sözünü kesti. “Ne diyeceğim biliyor musun? Boş ver. Artık hayaletlerle mücadele etmekten yoruldum. Stacey’yi tanımıyorum. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Anlaşılan çok hoş birisiymiş ki aradan dört yıl geçtikten sonra bir başkasıyla yaşamaktansa onunla ölmeyi tercih ediyorsun.”

Josh onun acı çektiğini görmekten nefret ediyordu. “Crissy, çok üzgünüm.”

“Neden? Ne istiyorsun onu alıyorsun işte. Artık anılarını yalnız kalabilirsin. Asıl üzgün olan benim. Gönül işlerindeki geçmişim berbatır. Duygusal olarak bağlanamayacağım adamları seçmeye meyilliydim. Adamlar öylesine kötüydü ki,

sonunda erkekleri hayatımdan tamamen çıkardım. Sonra sana rastladım. Mükemmel görünüyordun.”

Crissy ellerini iki yanına sallandırdı. “Aptallık, öyle değil mi? Sen hiç de mükemmel değilsin. Öylesine bir erkeksin işte. Bir partner olma potansiyelin var ama duygusal bir şey çıkmaz senden. Çok komik, öyle değil mi? Olabilirsin ama olmamayı tercih ediyorsun. Şansını denemektense saklanmak daha güvenli geliyor sana.”

Crissy ona hafifçe gülümsedi. “Biliyor musun, aramızda her şey o kadar sarpa sardı ki, aklımdan geçeni olduğu gibi söyleyeceğim sana. Belki iyi bir fikir değildir ama canı cehenneme. Bence Stacey’ye âşık olma sebeplerinden birisi de onun hasta olmasıydı. Normal bir yaşam ömrünün olmayacağı gerçeği, senin o kadar uğraşmak zorunda kalmayacağını anlamına geliyordu. Ona ve hastalığına; ne olup ne olmayacağına odaklandın böylece. Böylesi, yüreğini riske sokmaktan daha kolaydı.

Josh onu son noktaya kadar takip etmişti. “Benimle Stacey hakkında bir şeyler bildiğini nereden çıkarıyorsun? Başarılı evliliklerin seni uzman mı yaptı?”

“Sana fikrimi söylüyorum. Dikkate almayacağından eminim ama olsun. Geçmişe saplanıp kalmak çocuk oynacağı gibi bir şey. Hayatta olanlarla uğraşmaksa çok zor. Benim beklentilerim var Josh. Karmaşık, hayat değiştirebilen, hayatı kesinliğe uğratabilen, zamanlaması kötü beklentiler. İşte sen bunlardan hoşlanmıyorsun. Sen, ilişkilerinin belli bir mesafeden yürütülmesinden hoşlanıyorsun. Çocuklara her şeyini veriyorsun. Aileleri için tanrı gibi bir şeysin ama çocuklar eve gittiklerinde yanlarında olmuyorsun, kırılan parçalarını toplamıyorsun. Büyük hareketlerle esip gürlüyorsun. Stacey’yle de böyle.”

Josh, "Bu saçmalığı dinlemek zorunda değilim," diyerek mutfaktan çıktı.

Çok öfkelenmişti. Crissy, Stacey'yle onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Merhum karısına hiç benzemiyordu o. Onların yaşadığı aşkı en iyi gününde bile anlayamazdı.

"Sadece ben değil," dedi peşinden gelerek. "Bebek için de aynısı geçerli olacak. Çocuğumuz senin burada olmanı isteyecek. O zaman ne yapacaksın? Sorumluluk almaya hazır olduğunu söylüyorsun. Eminim, herhangi bir terslik olursa hemen duruma müdahale edeceğini düşünüyorsundur. Bu konuda haklı olduğuna da biliyorum. Bir kriz anında başvurulacak kişisin. Ama her şey yolundaysa durumla başa çıkamıyorsun. Hiçbir aksilik çıkmazsa ne yapacaksın?"

Josh kapıdan çıktı, arabasına bindi. İki blok gittikten sonra arabayı kenara çekti. Öfke, içinde vahşi bir hayvan gibi dört dönüyordu. Birine bağırıp çağırmak istiyordu. Kavga etmek, çarpmak ezmek istiyordu. Yok etmek istiyordu.

Crissy'ye lanet okudu. Bu kadın neden bir türlü anlamıyordu ki o... O...

Geçmiş yine onu içine çekmişti. Stacey evde ölmek istemişti. Aslında onun gibi hastaların son günlerini geçirdikleri bir bakım evi olsun istemişti ama Josh sonuna kadar onun yanından ayrılmamıştı. Ne yapılacağını, acısını dindirmek için hangi ilaçların verileceğini biliyordu.

Stacey'yi acı çekerken gördüğü o son günler korkunçtu. Stacey onun bir an bile yanından ayrılmasını istemiyordu, ona çok ihtiyaç duyuyordu.

"Beni sonsuza dek seveceğine söz ver," diye fısıldamıştı zorlukla konuşarak. "Benden başka kimseyi sevemezsin."

Josh onun yanağını okşayarak, "Sevmeyeceğim," demişti.

"Farklı bile olsa," demişti Stacey. "Başka birini sevip, bu-

nun aynı olmadığını söyleyemezsin. Söz ver!”

Josh söz vermişti çünkü o zaman öyle düşünüyordu. Bir daha nasıl sevebilirdi ki?”

Ama daha sonra, Stacey’nin odasında, köşedeki koltukta bir iki dakika kestirmeye çalışırken Stacey’nin söylediklerini düşünmüş ve onun neden kendisinin başka biriyle birlikte olmayacağından emin olmak istediğini merak etmişti. Eğer ölen kendisi olsaydı, onun mutlu olmasına, başka bir ilişkisi olmasını isterdi. Sonra bunun sadece bir zihin jimnastiği olduğuna karar vermişti. İnsanın ölüp giderken sevdiklerini ardında bırakmasının nasıl bir his olduğunu bilemezdi.

“Stacey haksızlık yapmadı,” dedi arabada kendi kendine yüksek sesle. “Yapmadı.”

Zihnindeki soruları uzaklaştırırken başka anı parçaları canlanıverdi. Evlat edinme konusundaki tartışmalarını hatırlamıştı. Stacey, birkaç sonra yıl sonra öleceğini, bu yüzden de evlat edinmenin yanlış olduğunu söylüyordu. Josh ona katılmıyordu. Stacey bütün kavgaları, eğer onu seviyorsa Josh’ın bu konuyu açmaması gerektiğini söyleyip ağlayarak bitirirdi.

Stacey’nin, istemediği bir şey olduğunda hemen hastalandığını hatırlıyordu. Bu yüzden Pete ve Abbey’yle bile görüşemez olmuşlardı neredeyse.

Josh arabadan indi, yolun kenarında durdu. Hayır! Buna girmeyecekti. Stacey haksızlık yapmamıştı. O kötü bir insan değildi. Çok tatlı, güçlü ve cesur biriydi ve Josh onu bir daha benzerini muhtemelen yaşamayacağı bir yoğunlukta seviyordu. O her şeydi.

Aynı zamanda, istediğini yaptıramazsa huysuz ve sinirli davranan bir cadıydı.

Josh sessizce küfrederek bu yakışıksız düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Stacey... Evet, mükemmel değildi, bunu

kabul etmesi gerekiyordu. Ama şeytan da değildi. Sadece, iyi ve kötü taraflarıyla bir insandı.

Bu çok şaşırtıcı bir fikir değildi belki ama Josh ilk kez bu konuda düşünmeye cesaret edebiliyordu. Ona göre Stacey hep kanatsız bir melek olmuştu.

Yoksa onu asla olamayacağı birine mi dönüştürerek onu gerçek kimliğinden mahrum mu bırakmıştı? Onu karısı, arkadaşı, her zaman seveceği birisi mi yapmıştı? Stacey hayatına girdiği için minnettardı. Şimdiki aklıyla da onunla yine evlenir, hayatlarının sonuna kadar mutlu yaşayacaklarını umardı. Ama bu, önce Stacey gittiği için onun kalan zamanını feda etmesi anlamına mı geliyordu?

Tekrar arabasına bindi. Crissy'nin sözleri kulaklarında çınlıyordu. Onun beklenti dediği şeylerin mantıksız olduğunu düşünmüştü. Yine de Stacey'nin hep istediği şeylerden daha az değiller miydi?

Crissy onun güvenli oynadığını söylemişti. Gerçekten bunu mu yapmıştı? Yüreğini işe karıştırmamanın daha iyi olduğunu öğrenmişti. Kendisini Stacey'ye adamıştı ama zaten sınırlı bir zamanları olduğunu biliyordu. Ona daha önlerinde kırk yıl olduğunu söyleyebilirdi ama aldığı tıp eğitimi ona böyle söylemiyordu. Stacey genç yaşta olmaya mahkûmdu.

Onu çekici kılan şeylerden birisi de bu muydu? Josh bunu düşünmekten bile nefret ediyordu ama bunda bir doğruluk payı olabilirdi. Crissy onun hastalarına bağlılığı konusunda yanılıyordu ama söylediği diğer şeylerde haklı olma ihtimali yüksekti.

Hisleri ona, zihninin inanmayı hep reddettiği şeyi söylüyordu. Stacey'nin ona kendisinden başka kimseyi sevmemesini söylemesi yanlıştı. Crissy bunu yapmazdı ona. Belki bir süre beklemesini, yas tutarak onu unutmasını söylerdi. Sonra

da adımlarını açıp birisini bulmasını söylerdi.

Josh gülümsedi. Onu tanıyorsa Crissy, onun gibi birini bulmasının zor olacağını söylerdi ama Josh yine de şansını denerdi.

Crissy onun soğuk karanlık dünyasında bir mucize ışığı gibiydi. Josh onun ne istediğini, ne beklediğini, neye ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bu mümkün müydü? Bunu yapabilir miydi? Geçmişle bugünü uzlaştırmamanın yolu var mıydı? Eğer bunun bir yolunu bulsa bile Crissy'yle yeniden bir bağ kurabilecek miydi yoksa her şey bitmiş miydi?

“Çok güzel.” Crissy, Mindy’yi kucağında tutmuş, mavi gözlerine bakıyordu. “Belki de dünyanın en güzel küçük kı-zı.”

Mindy gözlerini kırıştırdı.

“Ne kadar değerli,” diye fısıldadı Crissy. Sonra, yatak odasındaki rahat koltukta uzanmış Noelle’ye döndü. “Onu çok mu fazla tutuyorum kucağımda? Geri vermemi mi ister misin?”

Noelle bitkin bir ifadeyle gülümsedi. “O kadar yorgunum ki, burada böylece uzanmak çok iyi geliyor. Kucağına alıp salla. Ağlayacağını sanmam. Gerçekten sakın bir bebek.”

“Sadece bir hafta oldu daha,” dedi Crissy bebeğe. “Ne kadar çok ilgi görüyorsun böyle. Bunda ağlayacak ne var?”

Noelle güldü. “Doğru söylüyorsun. Annem bir hafta daha kalacak benimle. Babam ise her gün burada. Devlin’in babası da sürekli gelip gidiyor. Kız kardeşlerim ona bayılıyor, Rachel’la sen beni ziyaret ediyormuş gibi yapıyorsunuz ama aslında bebeği görmeye geldiğinizi biliyorum. Aslına bakarsan şikâyet edecek bir hali yok.”

Crissy sallanan koltuğa oturdu. “Ya sen nasılsın? Mutlumuşun?”

Noelle arkasındaki yastıklara kendini bırakıp içini çekti. “Mutluluktan da öte, uçuyor gibiyim.”

“Çok sevindim. Mindy’nin sağlığı iyi değil mi?”

Noelle ve Devlin, Noelle’nin hamileliğinin ilk aylarında bir korku yaşamışlardı. Yapılan testlerde bebeğin iyi olduğu anlaşılmıştı ama Mindy doğana kadar ikisi de tam olarak ikna olmamıştı.

“Doktoru çok iyi olduğunu söylüyor, biz de endişelenmeyi bıraktık. Harika bir bebeğimiz oldu, çok şanslıyız.”

Crissy, Mindy’yi yumuşak yanağından öptü. “Katılıyorum, çok şanslısınız.”

Noelle ona baktı. “Sen kendini o kadar şanslı hissetmiyorsun. Sanki biraz, ne bileyim, üzgün gibi görünüyorsun. Josh’la mı ilgili?”

Crissy başını sallayarak onayladı. “Hiçbir konuda anlaşılmamak konusunda anlaşmak zorunda kalacağız. Ben onun duygusal olarak da bağlanmasını istiyor, o ise bunun merhum karısına ihanet etmek olacağını düşünüyor. Ben onun, çocuğu olacağı için sevinen bir baba olmasını istiyorum. O sadece sorumluluklarını yerine getirip doğru şeyi yapmaya çalışıyor.”

“Biraz daha fazla zamana ihtiyacı olabilir mi?”

“Bence beyin nakline ihtiyacı var.” Crissy başını iki yana salladı. “Bunun haksızlık olduğunun farkındayım. Geçmişinden gelen pek çok şeyle uğraşıyor. Doğrusu, Stacey’nin onun duygularıyla oynadığına yemin edebilirim. Bunu söylerken kendimi kötü hissediyorum ama tanısaydım seveceğimi sanmıyorum.”

“İnsanların farklı zamanlarda farklı ihtiyaçları olur,” dedi

Noelle.

“Maalesef ben *şu anda* hamileyim.”

“Onun gelmesini bekleyecek misin? Buna değer mi?”

Crissy bebeği sallarken, “Onu seviyorum,” dedi. “Başka birini sevebileceğimi sanmıyorum. Şimdilik bekleyeceğim. Zaten yapacak başka bir şeyim de yok. Ancak, tek taraflı aşk bugünlerde bana iyi gelmiyor.”

Josh pazar sabahı bahçesinde oturmuş, gazete okumaya çalışıyordu. Çok güzel bir gündü, Josh’ın içinden bisikletle dağda gezintiye çıkmak ya da arabaya atlayıp sahile gitmek geliyordu.

Ama tek başına değil. Biriyle gitmesi daha iyi olurdu. Crissy gibi biriyle.

Son konuşmalarını aklından çıkaramıyordu. Her şeyi yanlış söylemiş, her şeyi yanlış yapmıştı. Aralarını düzeltmesi gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Ne hissettiğinden kendisi bile emin değilken ona nasıl açıklayabilirdi?

Crissy’nin yanında olmamasından daha kötüsü, onu incitmiş olmasıydı. Josh onu kırmayı hiç istememişti.

Bir ses duyup başını kaldırdı. Bahçede ona yakın duran çalılıkların kıpırdadığını gördü, derken çalıların arasından Brandon çıkıverdi. Bisikletini peşinden sürüklüyordu.

Josh yeğeninin orada olduğuna inanamadı. “Sakin buraya kadar bisikletle geldiğini söyleme bana.”

Brandon başını önüne eğip omuz silkti.

Josh’ın yüreğini birden bir korku sardı. Evi, Abbey’le Pete’in evinden en az sekiz kilometre uzaktaydı ve Brandon’ın oraya gelene üç ana caddeden geçmiş olmalıydı.

“Brandon, mahallenizden ayrılmaya iznin yok, bunu biliyorsun. Annenle baban buraya geldiğini biliyor mu?”

Brandon hâlâ Josh’a bakamayarak başını iki yana salladı. “Hatalı olduğumu biliyorum ama bir şey yapmak zorundaydım.” Başını nihayet kaldırdı, yaşlı gözlerle Josh’a baktı. “Seninle konuşmam gerekiyor Josh amca. Telefon etmeyi denedim ama hep etrafta birileri oluyordu. Dün gece, bu sabah bisikletle gelmeye karar verdim. Buraya kendi başıma gelmemem gerektiğini biliyorum ama çok önemli.”

Josh ona çok kızmıştı ama bunu sonraya bırakmaya karar verdi. Önce Brandon’ı dinleyecek, ona sonra bağırıacaktı. Ancak önce bazı yetişkinleri rahatlatması gerekiyordu.

“Bisikletini buraya bırakabilirsin,” derken içeri girdi. Telefonu eline alıp çok tanıdık bir numarayı tuşladı. “Selam Abbey. Brandon burada, yanımda. Gayet iyi durumda.”

Telefonda konuşurken yeğenine kızgın kızgın bakıyordu. Abbey’e oğlunu eve bırakacağına söz verdi. Telefonu kapattığında Brandon bir koltuğa çöktü.

“Başım belada, biliyorum,” dedi Brandon zayıf bir sesle. “Bunun hesabını vereceğim. Ama yine de yapmak zorundaydım.”

“Nedenini dinlemeye hazırım.”

Brandon ona bakınca Josh, Crissy’yi görür gibi oldu. Crissy’nin gözleri, ağzı karşısında duruyordu. Brandon onun çocuğuydu. Acaba onların çocuğu neye benzeyecekti? Daha çok kime çekecekti?

Şimdi bu soruların zamanı değildi, daha önemli problemlerle uğraşması gerekiyordu.

“Tamam,” dedi Brandon. “Ama bana kızamazsın.”

“Buraya bisikletle geldiğin için mi?”

“Hayır, diğer şeyle ilgili.”

Josh içinden küfretti. Bir de öteki şey mi vardı? “Kızgınlığımı sona saklayacağım. Her durumda, buraya bisikletle geldiğin için sana kızacağım. Bu yüzden bir an önce bitirelim şu işi. Ne yaptın?”

Brandon çabuk bir nefes aldı. “Dinlememe gereken şeyleri dinledim. Geçen hafta. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama kimse bana bir şey anlatmıyor ve duyduğum şeylerin bazıları çok önemli.”

“Ne duydu?” Josh daha soruyu sorarken cevabı tahmin etmişti.

“Crissy hamile.” Brandon bakışlarını mutfak masasına dikti. “Bir bebeği olacak ve bu sefer bebeği yanında tutacak.”

Bu sözlerde hem yoğun bir karmaşa hem de incinme vardı. Josh bir sandalye çekip yeğeninin karşısına oturdu.

“Bu çok tuhaf,” dedi Brandon hâlâ masaya bakarken. “Crissy çok sıkı birisi, biliyor musun? Onunla olmak hoşuma gidiyor. Bunda sorun yok değil mi? Ya annem? Crissy’den hoşlanmama bozuluyor mu? Bunu anlamaya çalışırken Crissy’nin bebeği olacağını öğrendim. Bebeği onda kalacak, beni vermişti oysa. Neden Josh amca? Neden?”

Josh, Brandon’ın sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu, onu kendisine çekti. Brandon ona bütün gücüyle sarılıp hıçkırıklara boğuldu.

Josh bu çocuğun kendisini daha iyi hissetmesi için ne diyeceğini bilemiyordu. Keşke bunları duymamış olsaydı. Aile ona bunu hep beraber söylemeyi planlamıştı. Ama hayat çok ender olarak planlara uyar.

“Seni seviyorum evlat, bunu biliyor musun?”

Brandon burnunu çekti, başını evet anlamında salladı.

“Annenle baban da seni çok seviyor.”

Brandon sabırsızlıkla, “Biliyorum,” dedi.

“Belki de onların çocuğu olmayı istemezdin.”

Yeğeni ona öfke ve şaşkınlıkla baktı.

“Efendim? Ben onların oğluyum. Beni seviyorlar. Beni sevdiklerini biliyorum.”

“Kimse sevmediklerini söylemiyor. Seni eve getirdikleri gün yanlarındaydım. Hayatımda o kadar mutlu iki insan görmemiştim. Hayatlarının en güzel hediyesini almışlardı ve bunu biliyorlardı.”

Brandon hafifçe gülümsedi. “Yani?”

“Senin onlar için önemli olmadığını söylemiyorum, belki sen onlar senin anne baban olmasın isterdin diyorum. Crissy’yle kalsan daha mı iyi olurdu?”

Brandon ona bakakaldı, gözleri kocaman açılmıştı. “Hayır. Crissy’yi seviyorum ama o benim annem değil. Onun benim annem olmasını istemem.”

“Öyleyse çok şanslı bir çocuksun çünkü tam istediğin gibi oluyor. Şimdiki evinde kalabilirsin, seni çok seven bir anne baban olur, Crissy de yine hayatında kalır.”

Brandon kısa bir süre düşündü. “Tamam ama bebek? Crissy onu vermiyor.”

“Onun hayatı farklı. Bu bebek hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onu sana tercih ediyor da değil. Bu sadece bir zamanlama meselesi Brandon. Eğer daha önce başka bir bebeğe daha önce, sana şimdi hamile kalmış olsaydı, seni yanında tutardı.”

“Tamam,” dedi Brandon yavaşça. “Anlamaya başlıyorum.”

“Crissy seni seviyor. Seni vermek hayatını tamamen değiştirmiş, bazı yönlerden çok da iyi olmamış bu. Doğduğundan beri seni özlüyor. Bu çok zor bir şey.”

“Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Gerçekten o kadar üzülmüş mü?”

"Hem de çok üzölmüş." Josh onun erkeklerden uzaklaşma hikâyesini hatırladı. "Seni verdiği için bir türlü kendisini affedememiş. Tüm bu yıllar boyunca, sana hak ettiklerini veremediği için kendisine kızıp durmuş. Başka kimsenin cezalandıramayacağı kadar cezalandırmış kendisini. Sen bile o kadar cezalandırmazdın onu belki."

"Ben onu cezalandırmak istemiyorum ki," diye ısrar etti Brandon. "Crissy kötü birisi değilmış. Sadece çok gençmiş ve bu onun için çok zormuş. Kızların epey büyüyene kadar çocuk yapmaması gerek."

"Crissy'nin şimdiki yanlış gelene kadar mı?"

"Evet. Ah." Brandon gülümsedi. "Tamam. Anladım. Crissy artık hazır."

"Evet, öyle. Bunun seninle bir ilgisi yok. Bunu anlayabiliyor musun?"

Brandon başını evet anlamında salladı.

Josh onu tekrar kendisine çekti. "Bu konuşmaya kulak misafiri olduğun için üzgünüm evlat. Bir üvey kardeşin olacağını kötü bir şekilde öğrenmişsin."

Brandon biraz doğruldu. "Üvey kardeş mi? Tabii ya. Crissy benim biyolojik annem olduğu için bu bebek de benim akrabam oluyor, anladım."

"Durum biraz daha karmaşık. Bebeğin babası benim."

Brandon sevinçle yerinden fırladı. "Gerçekten mi? Öyleyse hepimiz akraba oluyoruz. Sen, ben, Crissy, annem, babam ve kızlar. Bebek hepimiz demek."

"Kesinlikle."

Brandon ona bir beşlik işareti yaptı. "Bu süpermiş Josh amca. Yeniden evlenmene çok sevindim. Crissy en iyisi, üstelik seninle evlenirse hep birlikte oluruz."

Evlenmek mi? Crissy'yle mi? Josh daha bebek düşüncesi-

ni aşamamıştı. Evlilik? Aşk?

“Daha o kadar ilerleyemedik,” dedi afallayarak.

“Ama bir bebeğiniz olacaksa evlenmeniz gerek, öyle değil mi?”

Öyle miydi? Evlilik. Stacey’den sonra evlilikle ilgileneneğini hiç düşünmemişti. Ancak Crissy karşısına çıkmış ve her şeyi değiştirmişti.

Brandon onun kolunu tuttu. “Onu seviyor musun Josh amca? Çünkü onu sevmek zorundasın. Bu en önemli şey.”

Josh onun saçını karıştırdı. “Sen çok tatlı ve akıllı bir çocuksun.”

“Soruya cevap vermediğinin farkına varacak kadar akıllı. Onu seviyor musun?”

Josh, Crissy’le kendisi hakkında düşünüp duruyordu zaten. Crissy onun hayatını doldurmuş, karanlık yerleri ışıqla aydınlatmıştı. Çok sert olduğunu düşünse bile kalbinin sesini dinliyordu. Zor olanı yapıyordu çünkü doğru olduğuna inanıyordu. Dürüsttü, şefkatliydi, akıllı ve eğlenceliydi, kararlıydı, cömertti. Crissy hayatı boyunca beklediği kadındı.

“Onu seviyorum,” dedi yüksek sesle.

Mezarlık tepedeydi, vadiye yukarıdan bakıyordu. Stacey burayı kanseri nüksetmeden çok önce seçmişti. Bir defasında Josh’a bu mezarı ona düğün hediyesi olarak alabileceğini söylemişti.

Josh öneri karşısında dehşete kapılınca Stacey hemen özür dilemişti ama Josh bunu hiç unutmamıştı. Şimdi, Stacey’nin mezarını işaretleyen basit mezar taşına doğru yürürken, onun ölmesini bekledikleri için ikisinin de suçlu olup olmadığını merak ediyordu. Acaba ikisi de farklı sebeplerden dolayı, dolu

dolu yaşamak istemiyor muydu?

Crissy haklıydı. Bağlanmak istemiyordu Josh. Stacey ona mükemmel bir çıkış kapısı sunmuştu. Zamanın sınırlı olduğunu bilerek onu koşulsuzca sevebilirdi. Stacey ondan daha fazla bir şey istemezdi, çünkü isteyemezdi.

Stacey ölünce onun mateminde kaybolup gitmişti Josh. Sadece Stacey'ye çok değer verdiği için değil, çünkü bu şekilde gerçek yaşamdan da kaçmış oluyordu.

Bakımlı çimlerin üzerinde yürüyüp, mezara Stacey'nin en sevdiği çiçeklerden bir demet bıraktı.

Konuşmadı. Stacey orada değildi. Mezarlar yaşayanlar içindi, ölüler için değil. Josh ise, bunu neredeyse yarı unutmuş olsa da hayattaydı. Hayattaydı ve ondan her zaman en iyisini bekleyen karmaşık bir kadına umutsuzca âşıktı. Crissy, söyledikleri için onu asla affetmeyebilirdi. Onu görmeyi reddedebilirdi. Ne olursa olsun Josh denemeye devam edecekti. Artık hayatı için boy göstermesinin zamanı gelmişti.

Crissy koşu bandından indi. Josh'ı kalbinden söküp atabilmek için elinden geleni yapıyordu. Doktoru ilk birkaç ayda koşabileceğini söylemişti, Crissy de onun sözünü dinliyordu. Hem bu şekilde bebek doğduğunda da formunu korumuş olacaktı.

Başındaki ter bandını çıkardı, havlusuna sarındı. Her yerinden ter damlıyordu. Berbat göründüğünü biliyordu. Ter içindeydi ve kıpkırmızıydı, rimeli akmıştı ama kimin umurundaydı ki? Crissy spor salonlarını sadece kadınlar için tasarlamıştı. Burada onu yargılayacak kimse yoktu.

Tanıdığı bir iki üyeyle selamlaştıktan sonra ofisine doğru yürüdü. Salon sahibi olmanın ayrıcalıklarından birisi de insa-

nın özel banyosunun olmasıydı. Yemek sipariş ettikten sonra işe geri dönecekti. Vücudu çok yorulduğu için zihni nihayet rahatlayabilirdi.

İki basamak çıkmıştı ki birinin ona seslendiğini duydu. Tanıdık bir erkek sesiydi bu.

Beyni çatırdayarak ikiye bölünmüştü sanki. Bir yarısı Josh'ı yeniden görmek için kıvranıyordu. Konuştukları şeyler hiç önemli değilmiş gibiydi. Onu o kadar çok özlemişti ki, normale dönüp dönemeyeceğinden endişeliydi artık.

Beyninin diğer yarısı ise, on beş kilometre koşuttan sonra berbat görünüyor olduğunun farkındaydı. Neden şimdi gelmişti ki Josh.

Yüzünü havluyla kurularken ona döndü. Bir an kalbi sıkıştı, karşısında ruh ikizini görmüş gibiydi.

Josh çok iyi görünüyordu. Yorgun ama yakışıklıydı. Kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle haftanın spesiyal tatlısı olabilecek kadar seksiydi.

“Seninle konuşmam gerek,” dedi Josh.

Crissy ona iyi bir zaman olmadığını söylemek istiyordu. Yirmi dakika sonra gelmesini söyleyecekti, böylece duş almama şansı olurdu. Sonra onunla terliyen de kavgaya edebileceği geldi aklına.

“Ofisime geçebiliriz,” diyerek yolu gösterdi. İkinci kata vardıklarında, aslında hiçbir zaman Josh'a hayır demeyi düşünmediğini fark etti. Çünkü ona aptalca âşıktı ve onu sevmekten vazgeçemiyordu. Ne yaparsa yapsın onu gördüğüne hep çok sevinecekti.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra Josh'a döndü. “On dakikan ya da benim tepemin tasını attırana kadar vaktin var. Hangisi daha önce gelirse.”

“Bu sabah formundasın bakıyorum, hoşuma gitti bu.”

Crissy ona neden hoşlandığının umurunda olmadığını söylemek istiyordu ama bu yalandı. Tam tersine, bunu çok önemsiyordu Crissy. Aptallık derecesinde önemsiyordu hem de.

“Şimdi on beş kilometre koştum, burnumdan soluyorum. Neden buradasın?”

“Çünkü benim yerim senin yanın.”

Crissy gözlerini kırıştırdı. Nasıl? Düşündüğü şeyi mi söylemişti Josh gerçekten?

Josh ona doğru bir adım attı. “Crissy, seni maruz bıraktığım şeyler için ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Sen beni sevip bana destek olmaktan başka bir şey yapmadın, bense seni cehenneme gönderdim.”

Bu gerçekten oluyor muydu yoksa Crissy onu çok sevdiği için aklını mı kaçıırıyordu? Crissy’nin içinde bir umut belirdi. Umut, aşk ve beklenti bir aradaydı.

Josh onun elini tuttu, gözlerinin içine baktı.

“Benim hakkımda söylediklerinde haklıydın. Kendimi geri çekiyordum ve Stacey’yle evlenmek benim için işleri kolaylaştırmıştı.”

“Josh, yapma. O sırada kızgındım, incinmişim, parlayıverdim. Söylediklerim için özür dilerim.”

“Dileme. Sen doğruyu söylemiştin.”

“Hastaların hakkında söylediklerim doğru değildi. Sen onlara çok şey katıyorsun, başka kimsenin katamayacağı kadar çok şey hem de. Orada belden aşağı vurmuş oldum, çok özür dilerim.”

Josh onun yüzüne dokundu. “Seni defalarca kırmama rağmen nasıl bu kadar cömert davranabiliyorsun? Crissy, aklımı başımdan alıyorsun benim. O kadar hayat dolu ve kararlısın ki. Seni hiçbir şey korkutamıyor.”

“Yanılıyorsun. Çok korkuyorum. Brandon beni korkutu-

yor, sonra bir bebeğim olacağını ve onu büyüteceğimi düşündüğümde...” Crissy başını iki yana salladı. “Ya her şeyi yanlış yaparsam?”

“Yapmayacaksın.”

“Ya bebeğim benden nefret ederse?”

“Mümkün değil.”

“Bunu o on altı yaşına geldiğinde yeniden konuşalım.”

“Ergenler herkesten nefret eder.”

Crissy gülümsedi. “Kendimi iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun, bu çok hoş.”

Hoştan da öteydi bu. Josh her şeyin onun için daha iyi olmasını sağlamak için gelmişti. Bu çok değerliydi. Zamanla kalbini de açabilirdi.

“Seni seviyorum,” dedi Josh.

“Gerçekten mi?” Galiba Josh’ın o kadar zamana ihtiyacı yoktu. “Emin misin? Suçluluk hissi değil bu, öyle değil mi?”

Josh eğilip onu öptü. “Kesinlikle suçluluk duygusundan kaynaklanmıyor. Gerçek aşk. Sonsuza dek aşk... Hastalarımın anne babaları benim onlar için bir mucize olduğumu söylerler, ancak şimdi anlıyorum bunun ne demek olduğunu. Sen de benim mucizemsin.”

Crissy’nin gözleri yanmaya başlamıştı ama bu kez mutluluk gözyaşlarıydı bunlar.

Josh onu tekrar öptü. “Seni seviyorum Crissy. Hep seninle birlikte olmak istiyorum. Evimizi çocuklarla, köpeklerle, kahkahalarla ve sen ne istersen onunla doldurmak istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Bir geçmişimiz, bugünümüz ve birlikte bakabileceğimiz bir geleceğimiz olsun istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Crissy’nin yüreğindeki son acı kırıntısı da silinip gitmişti. Gözünden bir damla yaş süzüldü. “Bu kadar terli bir durum-

dayken bana evlenme teklif ettiğine inanamıyorum.”

Josh sırtıttı. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Ama önce duş almam gerek.”

“Sana yardımcı olabilirim.”

“Banyo ufacak.”

“İdare edebiliriz.”

Crissy tüm terine ve Josh’ın tertemiz gömleğin rağmen onun kollarına atıldı. “Seni seviyorum Josh, daima.”

“Ben de seni seviyorum. Bir bebeğimiz olacağına seviniyorum. Benimle evlenecek misin?”

“Evet,” dedi Crissy mutlulukla. “Seninle evleneceğim. Senin ismini bile alabilirim.”

“Hecelesene. Phillips-Daniels. Çok İngiliz ve aristokrat bir havamız olacak.”

Josh onu öptü. Crissy ona bu kadar yakın olmanın mutluluğu içinde kaybolup gitti. Artık zamanları vardı. İsimleriyle uğraşabilirlerdi, nerede yaşayacaklarına ya da bebeklerinin cinsiyetini öğrenip öğrenmeyeceklerine karar verebilirlerdi. Geri kalan tüm hayatları onlarındı. Bu bir aşk yolculuğu olacaktı. Crissy yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

